

Giới thiệu Dụ Thụ Khoái Lai Khẩu Khẩu

Truyện Dụ Thụ Khoái Lai Khẩu Khẩu của tác giả Thất Huyền Cầm Đế là câu chuyện đam mỹ cổ đại xoay quanh cuộc sống chốn cung cấm.

Ở Tuyệt Uyên quốc, có quy định ngôi thống lĩnh hậu cung phải do trời định. Khi Huyền Vô Hàn đăng cơ, biết được hoàng hậu của mình là con của Lục hoàng thúc. Là Phụng Loan Tinh*, được trời thừa nhận có thể mang thai, kéo dài con cháu.

Khi hai người gặp nhau, một kẻ mười lăm một người sáu tuổi. Vốn dĩ đương nhiên phải tuân theo thiên mệnh, bạch đầu giao lão.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Thụ Khoái Lai Khẩu Khẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

☆ Đăng cơ

Edit: Liễu Quân

___oOo___

Hôm nay là ngày Đế quân Huyền Vô Hàn của Tuyệt Uyên quốc đăng cơ, cả nước cùng ăn mừng.

Không cần phải nói cũng biết đế vương mới đăng cơ có bao nhiêu anh minh yêu dân, Huyền Vô Hàn mới mười hai tuổi, nếu sinh ở gia đình bình thường, bất quá cũng chỉ là thiếu niên còn chưa hiểu biết. Chỉ vì sinh ra trong hoàng thất, lại được phong làm thái tử từ nhỏ, liền trở thành ông cụ non, xử lý chính sự rất giống Tiên đế. Hiện giờ tân đế kế vị miễn giảm thuế má lao dịch, dân chúng vì việc này mà hoan hỉ ăn mừng.

Khi màn đêm buông xuống, đèn đỏ Linh Cừ, pháo hoa bắn lên không ngừng. Mà trong hoàng cung Tuyệt Uyên quốc, nơi chốn treo đèn kết hoa, ở Vô Vi điện đại yến quần thần. Ở trên cao là một vị thiếu niên thân mặc hoa phục màu tím, mặt như quan ngọc, khí chất trầm ổn, tuấn lãng vô song.

Khóe môi mang ý cười, ung dung đứng dậy, nói: “Chúng khanh gia không cần giữ lễ tiết, trẫm hôm nay đăng cơ, ngày sau mong rằng chúng khanh gia cúc cung tận tụy với Tuyệt Uyên. Trẫm xem chúng khanh gia giống như trưởng bối, mong chư vị hết sức phụ tá, sớm nhất thống thiên hạ.”

Bụng chứa đầy rượu, mang theo hơi say ngà ngà, các đại thần làm sao còn nghe tiểu hoàng đế nói cái gì, chỉ lo nâng chén cùng kính, mặt đầy hồng quang hô: “Ngô Hoàng anh minh, phải đại xá thiên hạ!” Huyền Vô Hàn tựa tiểu phi tiêu, đứng dậy đi xuống, đôi mắt lưu chuyển, thân mình mềm mại, còn chưa ngã, hộ vệ phía sau đã kịp đỡ lấy, người nọ hướng nội vụ tổng quản ở bên cạnh nhìn thoáng qua, nội vụ tổng quản lập tức hiểu ý cao giọng nói: “Bệ hạ chịu không nổi từ lực, di giá Tư Noãn điện ~”

Thiên Tuyệt giúp đỡ Huyền Vô Hàn mới ra khỏi Vô Vi điện, liền lập tức buông hai tay ra, mà Huyền Vô Hàn nào có bộ dạng say, con người trong tròng hàm chứa giao hoạt.

“Làm tốt lắm, Thiên Tuyệt.”

Thiên Tuyệt khom người lại cười nói: “Hoàng thượng tán thưởng!”

“Ha ha...” Huyền Vô Hàn cười khê, cất bước nhảy, lại bay lên mái hiên Lăng Không. Thiên Tuyệt đứng dậy theo sau: “Hoàng thượng, Tuyền Ki tiên quân ở tư ám điện xin gặp đã lâu.”

Huyền Vô Hàn cước bộ bị kiềm hãm: “Tiên quân? Ha ha, lão đầu kia bề ngoài thoạt nhìn tiên phong đạo cốt, thế nhưng... như thế nào, thị vệ tư ám điện đều đang ngủ sao? Sao để hắn đi vào?” Thiên Tuyệt sùng sốt, do dự nói: “Tiên quân nói là có chỉ thị hoàng thượng tự tay viết...” Quả nhiên, Huyền Vô Hàn trên không trung thân mình run lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lão nhân kia lại trộm ngọc tỷ của trẫm, không biết xuất ra bao nhiêu chỉ dụ rồi nữa! Thiên Tuyệt, theo trẫm hỏi Noãn điện!”

Một thân bạch y ngồi trên ghế thái phi, vắt xéo thân mình, nhấp ngụm trà, ngoài tên nhiều lời Tuyền Ki tiên quân ra thì còn ai nữa. Bất quá trong đáy mắt hắn trôi nổi ý cười, mang theo một cỗ cảm giác giống mấy tên lưu manh, đặc biệt nghe được ngoài cửa có người cao giọng mắng: “Lão nhân Tuyền Ki kia, đi ra cho trẫm!”

Tuyền Ki không nhanh không chậm đứng dậy, nhìn thấy người đến cũng không quỳ, chỉ hơi hơi khom người nói: “Hoàng thượng, đã lâu không gặp?” Huyền Vô Hàn lớn giọng hỏi: “Nói đi, ngọc tỷ ở đâu? Không phải lại giấu trẫm đem đến địa phương nào nữa rồi chứ?”

Tuyền Ki cư nhiên nhàn nhã nhấp thêm chén trà: “Hoàng thượng nói cứ giống như ta thường làm mấy chuyện như vậy, bất quá ngọc tỷ đương nhiên là doan doan chánh chánh ở ngự thư phòng của ngài nhà.”

“Dì?” Huyền Vô Hàn mày kiếm nhíu lại, ánh mắt lướt qua Tuyền Ki. Tuyền Ki không khỏi sinh khí: “Hoàng thượng làm sao lại nhận định ta lấy ngọc tỷ? Lần trước phân còn chưa dùng xong đâu, ha ha...”

Huyền Vô Hàn vừa nghe, lại càng tức giận đến khuôn mặt tuấn tú ửng đỏ: “Ngươi lão nhân này!” Nói xong đưa tay muốn đoạt chén trà trên tay Tuyền Ki. Tuyền Ki xoay người một cái, loáng cái đã né tránh được, thấy Huyền Vô Hàn thở dốc, mới nghiêm mặt nói: “Thôi, lão phu không náo loạn với ngươi nữa. Lần này tới thật sự là có chuyện, sự việc trọng đại cả đời ngươi.”

Huyền Vô Hàn phản bác nói: “Ngươi lại lấy chuyện bỏ đi gì đến gạt ta?” Lúc này ngay cả “Trẫm” cũng không xưng, nghĩ đến cũng không tin. “Ngươi lão nhân này, tuổi một bó to, tốc tốc về Tử Văn sơn của ngươi, không cần quay lại!”

“Ài, chắc chắn... Xem ra hoàng thượng không muốn biết hoàng hậu tương lai là ai a... Một khi đã như vậy, lão phu đi thôi, quay về Tử Văn sơn, không bao giờ... trở lại nữa!” Dứt lời, làm ra bộ dạng phải rời khỏi. “Chậm đã!” Huyền Vô Hàn tiến lên từng bước, ngữ khí hơi hoài nghi nói: “Thật sự? Hoàng hậu hần... Phụng tống sủng?”

Nguyên lai, Tuyết Uyên quốc từ xưa đến nay còn có Thiên Trạch hoàng hậu, là thiên duyên do trời định. Sau khi tân đế đăng cơ không bao lâu tiên quân Tuyết Uyên quốc sẽ báo chỗ của hoàng hậu, tuy nói đây là khắp chi xem tình tình ra, nhưng để quân chắc chắn đối hoàng hậu ái mộ, có sách sử ghi lại, Tuyết Uyên hoàng hậu là tiên chủ trên bầu trời Giao Trì, cùng Tuyết Uyên hoàng đế là song sinh tinh. Bất quá, nếu hoàng hậu không động tâm, thì để quân cả đời không được lập hậu, chỉ cho phong phi, có hậu vô phi, có phi vô hậu.

Tuyền Ki cười: “Nói đến hoàng hậu, hoàng thượng quả nhiên động tâm a! Thật là như thế, đêm qua lão phu xem tình tượng, phát hiện phượng loan tình đã xuất hiện, bất quá hơi thờ mong manh...”

“Cái gì? ! Hơi thờ mong manh! Ngươi sao đến hiện tại mới nói cho trẫm, hoàng hậu hần...”

“Hoàng thượng đừng vội, lão phu chỉ là muốn nói, hoàng hậu tuổi nhỏ mà thôi. Quả thật là song sinh tinh, còn chưa thấy mặt nương nương, đã lộ quan ái rồi a.” Tuyền Ki vuốt vuốt chòm râu trắng, trêu đùa nhìn Huyền Vô Hàn.

Huyền Vô Hàn mặt ửng hồng lên: “Nói vậy, trẫm là tò mò thôi.” Tuyền Ki nhún châu – xoay động, cũng không nói gì nữa. Huyền Vô Hàn đương nhiên là chờ không được, tha thiết mong chờ nhìn hần. Sắc mặt từ hồng chuyển trắng, lại từ trắng chuyển xanh.

“Nếu không nói chỉ sợ hoàng thượng vậy ta đến Tử Văn sơn a, ha ha, Hoàng hậu nương nương, hần là...” Dừng một chút, nhìn thoáng qua Huyền Vô Hàn, “Chi tử của Tiêu thân vương Huyền Cực, theo họ Vương phi một chữ Vân, Vân Ly.”

“Đúng là con Thái Phó?”

Năm đó Huyền Vô Hàn mới biết chữ đọc sách, thì Thái Phó Vân Hành đã là diệu thủ thần y, sở dĩ lưu hần làm Thái Phó, là bởi vì Tiêu hoàng thân ở Lưu Quyết Sơn đối Vân Hành nhất kiến khuynh tâm, mà Linh Cừ đề đồ với Lưu Quyết Sơn ngàn dặm xa xôi, gặp nhau thật khó. Tiêu hoàng thân liền từ hoàng đế nhậm a hần đòi một quyển chiếu thư, cho Vân Hành tiến cung làm Thái Phó.

Vân Hành chẳng những y thuật tinh thông, học thức cũng là là hàng xuất chúng. Năm đó, khi lần đầu tiên đến trước thái tử Huyền Vô Hàn, ngài đã kinh thần thiên hạ lại có người xinh đẹp như thế, sau lại mới biết Vân Hành được thế nhân xưng tụng “Vô song mỹ nhân”, sở dĩ người mong nhớ dung mạo không ít. Bất quá hai năm sau, Huyền Vô Hàn bảy tuổi thì Vân Hành gả cho Tiêu hoàng thân, từ đó về sau hai người ẩn cư Lưu Quyết Sơn, Huyền Vô Hàn cũng không gặp lại.

Nhưng mà khả năng Vân Hành mang thai hạ sinh có nguy hiểm, nghĩ là cùng lục hoàng thúc có quan hệ. Năm phụ hoàng hần đăng cơ, tổ phụ vốn là nhìn trúng lục hoàng thúc, chỉ tiếc lục hoàng thúc tâm không ở hoàng cung, liền đem ngôi vị hoàng đế tặng cho phụ hoàng hần. Lúc đó tiên quân tính không ra chỗ phượng loan tình, nguyên do lúc này. Phụ hoàng hần vốn cũng không phải là chân mệnh thiên tử, đương nhiên không có mạng định hoàng hậu cũng có thể hiểu.

Bất quá phụ hoàng hần là người si tình, chỉ đem mẫu phi sắc phong làm quý phi hậu, không đem nữ tử khác nghênh tiến cung trung, cũng là cử án tề mĩ*, sùng ái có thêm.

(*) sát nghĩa: nâng khăn ngang mày; ý là vợ chồng tôn trọng lẫn nhau

Vân Hành lúc ấy gả cho Huyền Cực Tiêu nào biết mình là phượng loan tình, lúc ngắt đi được đại phu bắt ra hi mạch, hần cả kinh thiếu chút nữa nghẹn thở. Bất quá, hai người bọn họ vốn đều tiếc nuối cả đời, không có con nối dõi. Hiện giờ trên trời đưa tới một hài nhi, đương nhiên cao hứng. Vì thế, Vân Ly được sinh ra. Huyền Cực Tiêu vì thân thể Vân Hành luôn luôn suy yếu, cũng không để hần tiếp tục mang thai.

Nói như vậy, hần và lục hoàng thúc chưa gặp năm năm, theo tính toán, chẳng phải hoàng hậu hần còn chưa trưởng thành, vẫn còn là một oa nhi* sao?

(*) Oa nhi: em bé

Thấy Huyền Vô Hàn tinh thần có chút ưu sầu, Tuyền Ki cười nói: “Hay là hoàng thượng đợi không nổi? Hoàng hậu nương nương quả thật tuổi còn nhỏ, lúc này bất quá mới ba tuổi mà thôi, hoàng thượng ngươi cũng không phải lớn, chẳng lẽ còn chờ không nổi? Chờ triều chính an ổn, sau khi hoàng thượng làm xong lễ nhậm quán, liền đem hoàng hậu đón tiến cung, chẳng phải là vẹn toàn đôi bên?”

Huyền Vô Hàn nghe vậy khoát tay nói: “Trẫm làm sao mà chờ không được, chính là niên kỷ hoàng hậu quá nhỏ... Trẫm nếu là tám năm sau mới đón hần, không nói đến trẫm e ngại, chỉ sợ hần cũng không thích trẫm a! Còn nữa... Ai biết trong lúc đó hoàng hậu có thể hay không thích người khác...”

“Ha ha ha... Hoàng thượng còn nói không nóng này, này cũng đã tính quá xa đi. Ta lần này tiến đến, đã hướng Tiêu vương cùng Vương Phi báo cáo, hai người ẩn cư sơn gian, cũng không gặp nhiều người lắm, lão phu cũng xem cho hoàng hậu một quẻ, mạng hần đã định cùng người, như thế nào lại yêu những người khác! Tiêu Vương Phi chỉ hỏi một câu, người khi nào đi đón Vân Ly.”

“Hào, trăm nhận lời, ba năm sau, nhất định đem Vân Ly vào cung, chờ đến sau lễ thành nhân, liền chiếu cáo thiên hạ, cưới hần làm Tuyệt Uyên hoàng hậu!”

Trước mắt Tân hoàng vừa mới đăng cơ, tuy nói mấy hoàng đệ đều thực thân hậu, bất quá mới hơn mười tuổi, hần có tâm trọng dụng, cũng không thể không cố cùng bọn họ kết hợp vây cánh. Ngũ đệ treo lên cái bộ dạng lười biếng một bộ việc không liên quan đến mình, Bát đệ tính khí âm trầm, một lòng theo võ học thượng, không lòng dạ vào triều chính. Còn lại đều là đồng bì nang*, chỉ cần cả đời phú quý.

(*) Bì nang: bì thịt

Nếu tùy tiện đem phượng loan tinh công khai ra ngoài, lấy thể lực hiện tại của hần, căn bản không thể đấu lại mấy tên đại thần bụng dạ khó lường đó. Không có hoàng hậu, nữ tử gia tộc bọn họ tự nhiên có thể thuận lợi tiến cung, một khi làm phi, tất nhiên phải vì triều đình suy tính mọi chuyện.

Không nói đến Vân Ly là hoàng hậu định mệnh của mình, hần là nhi tử lục hoàng thúc, là người một nhà, Huyền Vô Hàn chưa từng gặp qua hần, chưa nói tới thích hay không, nhưng với thân phận Vân Ly, làm hoàng hậu tự nhiên là tuyển chọn tốt nhất. Còn nữa, Huyền Vô Hàn cũng tồn tại phần tư tâm, lấy bộ dạng Vân Hành cùng lục hoàng thúc tuần lăng, thì nhi tử này dung mạo hần hơn vài phần, lúc đó cùng nguyệt tranh nhau phát sáng cũng là có đi!

Dù sao cũng là hài tử mười mấy tuổi, mặc dù đã là tân đế, nhưng tâm tính vẫn còn có chút hài đồng, yêu thích mỹ nhân thôi...

Huyền Vô Hàn trong kỳ hạn ba năm, hần tin tưởng trong ba năm nắm quyền, đem cả Tuyệt Uyên hoàn toàn nắm dưới tay hần!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Thụ Khoái Lai Khẩu Khẩu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

☆ Gặp lại

Hạ Liễu Quân

____oOo____

Ba năm, bảo ngắn cũng không ngắn, có thể cho Huyền Vô Hàn chinh đồn triều đình và dân chúng, quét sạch một đám thất phu tuổi già ngu dần lại vẫn chiếm lấy quan chức.

Mà hôm nay sau ba năm, Huyền Vô Hàn đã không còn là đế vương thiếu niên hơi thờ ơ nhỏ, không nói đến vóc dáng cao lớn, khuôn mặt càng thêm tuấn mỹ, khí chất lại càng trầm ổn, lãnh liệt khí phách, đủ để uy hiếp thế nhân.

“Trẫm đi vắng vài ngày, phiền tới Ngũ hoàng đệ thay mặt chấp chính.” Huyền Vô Hàn hoàn toàn không một chút để ý tới ngũ hoàng đệ sắc mặt đã biến thành màu đen, “Trẫm sau khi trở về, người liền có thể nhìn thấy Vân Ly.”

Huyền Vô Băng bĩu môi: “Vân Ly, Vân Ly, nhắc đến ba năm. Người còn chưa thấy đâu, mặc dù nói Thái Phó là tuyệt đỉnh mỹ nhân, nhưng...” Huyền Vô Hàn trên khuôn mặt anh tuấn khó có được hiện lên nét ôn nhu cười: “Hoàng hậu của trẫm, chính là Vân Ly.”

Huyền Vô Băng lấp bắp kinh hãi: “Chẳng lẽ hoàng huynh người đã trộm đi Lưu Quyết Sơn? Tốt, thì ra là thế!” Huyền Vô Hàn cười nhạt không nói, xoay người bước ra Tư Noãn điện.

Dù chưa từng thấy mặt, nhưng ở trong mộng gặp nhau, đã là vô số. Bộ dáng Vân Ly đã bị hần trong mộng khắc vô số lần, tuy nói vậy nhưng đều là hư ảo, cũng chưa bao giờ nhìn thấy chân nhân, Huyền Vô Hàn giữa thất vọng đau khổ đã sớm mang theo vạn phần mong đợi. Hần cơ hồ có thể khẳng định, Vân Ly hoàng hậu của hần nhất định hần vừa gặp đã thương. Không phải là không có hướng Tuyên Ki hỏi bộ dáng Vân Ly, thậm chí còn sai người đi Lưu Quyết Sơn họa lại Vân Ly, nhưng Tuyên Ki một bộ dáng thời cơ chưa tới, không chịu báo cho. Chỗ lục hoàng thúc cũng một lời nhất quyết cự tuyệt.

Chẳng lẽ là sợ hần nhìn không thích có thể nào đối ý? Nghĩ Vân Ly ở Sơn Gian to lớn, tính khí so với nữ tử trong Linh Cù, nhất định ôn hòa rất nhiều, khí chất tất nhiên cũng là nổi bật, hần sao có thể? Hà có thanh nhã Tuyệt Liên không cần, đi hái hồng Mầu Đơn trồng trong chậu? Chuyện cười!

Hiện giờ Vân Ly đã gần sáu tuổi, đúng là tâm tính tự nhiên, thời điểm đáng yêu ngây thơ, hần không bó buộc đem người thu vào trong cung sủng ái, chờ Vân Ly tuổi tác lớn, tự cũng không ý lại vào hần. Nay bản tính như ý ba năm trước đây liền phát hoá, hần tính đúng vậy, vẫn còn sớm vài ngày.

Nhất giá xe ngựa có chút hoa lệ chậm rãi đi trong rừng còn có hương thơm nhàn nhạt, đánh xe là một nam tử thân mặc hắc y, tuổi chừng hai mươi, sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, tướng mạo thanh tú. Hắn một bên vội vàng đánh xe, một bên khóa lên mí, quét mắt bốn phía.

“Thiên Tuyết, một đường này đến Lưu Quyết Sơn chắc là không có nguy hiểm gì đâu.” Bên trong xe truyền đến âm thanh trầm thấp dễ nghe.

Hai người đó là Tuyết Uyên đế Huyền Vô Hàn cùng cận vệ Thiên Tuyết xuất cung.” Trăm lần này xuất cung, trừ bỏ ngũ hoàng đế, cũng chỉ có người biết.”

“Hoàng thượng, Thiên Tuyết đã biết.” Ngoài miệng nói vậy, ánh mắt cũng không chút thả lỏng. Bên trong xe Huyền Vô Hàn khước miệng nhất câu, hai mắt nhắm nghiền.

Thiên Tuyết, từ nhỏ chính là hộ vệ tốt nhất từ Ảnh Các đi ra, võ công đương nhiên là nhất đẳng lợi hại, luôn thận trọng. Huyền Vô Hàn với hắn giống như bạn thân. Thiên Tuyết càng lớn, tính khí dần trầm ổn, nhưng thật ra rất không thú vị. Lúc đầu còn cùng Huyền Vô Hàn đùa một chút, càng về sau hắn bận việc.. triều chính, trở nên thu liễm, cũng không vui đùa trở lại.

Từ Linh Cừ đến Tây Nam chỗ Lưu Quyết Sơn, ngàn dặm xa xôi, xe ngựa đi mấy ngày mới có thể đến. Lưu Quyết Sơn giáp với biên cảnh Hải Lan của Tuyết Uyên, đi thêm một chút là đụng biển, đáng được xưng thượng là sơn cao thủy thâm ngư điệu nhạc (núi cao biển sâu, chim cá vui đùa), xe ngựa tuyệt tích ngắm nhìn bức họa cảnh sắc thiên nhiên như thế ngoại đào viên (chốn bồng lai tiên cảnh ý).

Lưu Quyết Sơn, trong nội viện u nhã ở chân núi.

Vân Hành lẳng lặng nằm ở trên ghế dài, từ từ nhắm hai mắt, gió thổi nhẹ, sợi tóc hỗn độn. Huyền Cực Tiêu một bên mê đắm ngắm nhìn, vì hắn đặt nhẹ lên hai vai, hai người này thật ra tính ý kéo dài, người nông ta nông, nhưng thiếu niên nho nhỏ ở bên cạnh lại lo lắng.

Nhìn dáng người hắn chừng sáu bảy tuổi, mặc tuyết trắng xiêm y, đai lưng màu thủy lam, một đầu tóc đen nhánh xõa dài đến mắt cá chân, dùng dây thắt lơ đễnh. Màu da trắng nõn, con ngươi to tròn, bên trong tựa hồ chứa đầy nước, dưới cái mũi vênh cao là đôi môi phồng nộn, thiếu niên nhỏ nhỏ này thật giống một tiểu tiên đồng.

Hắn nhìn hai vị đại nhân, bữu môi, dùng âm thanh mềm nhẹ của hài tử nói: “Phụ thân, Vô Hàn ca ca sao còn chưa tới?” Vân Hành nằm lên thân người nào đó nên thả lỏng tâm tình, hơi đi vào giấc ngủ, Huyền Cực Tiêu nhẹ giọng ghé vào lỗ tai hắn nói: “Ta ôm ngươi trở về phòng.” Một âm thanh nhỏ khẽ vang lên đáp ứng, Vân Hành mặc cho phụ quân ôm lấy chính mình.

“Phụ thân, hôm qua trời còn chưa tối người cùng cha đã đi ngủ, như thế nào còn muốn ngủ?” Tiểu thiếu niên vẻ mặt bất mãn. Huyền Cực Tiêu cười nói: “Vân Ly, chờ ngươi sau này trưởng thành cùng Vô Hàn ca ca lập gia đình rồi sẽ biết.”

Vân Ly vừa nghe, vội hỏi: “Vô Hàn ca ca thật là muốn tới đón ta làm hoàng hậu? Phụ thân, ta đi xuống chân núi chờ hắn được không?” Huyền Cực Tiêu còn chưa trả lời, chợt nghe Vân Hành giọng khàn khàn nói: “Vân Ly, ngươi nguyện cùng Vô Hàn đi sao?”

Vân Ly gật gật đầu: “Àn!”

“Cho dù sau này không nhìn thấy phụ thân cùng cha?”

“... ..” Vân Ly nhăn đôi mày nho nhỏ lại.

“Thôi được, ngươi đi đi, xuống núi cẩn thận một chút.”

“Àn, phụ thân, cha, ta đi !”

Vân Ly khước miệng khẽ cong, cười rộ lên giống y một tiểu tiên tử tinh xảo đặc sắc. Dẫn theo vật áo, xoay người bỏ chạy. Hắn biết, ở dưới chân núi, sắp thấy chính là Vô Hàn ca ca mà hắn tâm niệm nghĩ đến nhiều năm.

“Dung nhi, ngươi nếu là luyện tiếu Vân Ly, lúc trước nói cho hắn biết chuyện hoàng hậu này làm gì?” Huyền Cực Tiêu hỏi.

“Luyện tiếu với không luyện tiếu, Vân Ly là muốn rời chúng ta mà đi. Vô Hàn là một hảo hài tử.” Vân Hành giống như nhớ tới cái gì đứng dậy liền giống rơi xuống đất, hít vào một hơi không hiểu tại sao, đảo mắt liền trông Huyền Cực Tiêu: “Ngươi buông tay, tự ta trở về phòng.”

Huyền Cực Tiêu chợt cười: “Hào, trở về phòng trở về phòng, xem ra Dung nhi đêm qua còn chưa tận hứng a!” Vân Hành mặt sắc đỏ lên, khi lệ phong tình (chep... ta không biết cái ni... ai biết nói hộ ta nhé) nói không nên lời. Hai người một xấu hổ tức giận, một thắm cười nhạo trở về phòng.

Thời gian trước Tiểu Vân Ly từng thấy qua một cái tay áo phiêu phiêu, giống như thần tiên nhân vật. Hắn mặc dù không có mẫu thân xinh đẹp, cũng đã có một loại khí chất làm cho người ta muốn thân.

Vân Ly thấy người nọ nhìn hắn giống như nhân vật tốt bức nào đó, tỉ mỉ nhìn chăm chăm Vân Ly nửa ngày mới khom người nói: “Tiên quân Tuyết Uyên Tuyên Ki kiến quá Hoàng hậu nương nương!” Những lời này làm Vân Ly sợ tới mức nhảy dựng, tuy rằng lúc ấy không biết hoàng hậu là vật gì, nhưng cũng làm cho hành động hắn mơ hồ. Vân Ly nãi thanh nãi khí (lớn tiếng tức giận) hỏi: “Hoàng hậu nương nương là cái gì? Là phụ thân sao?”

Người tự xưng Tuyên Ki mỉm cười: “Đó là Tuyết Uyên quốc mẫu, thê tử của Tuyết Uyên đế Huyền Vô Hàn.”

“Thê tử? Như vậy cũng giống như cha là thê tử của phụ thân?” Tiểu Vân Ly nháy nháy đôi mắt to.

“Đương nhiên, và lại là thê tử duy nhất.”

Vân Ly cũng không biết hoàng hậu là cái gì, chính là thê tử thì hẳn biết. Nếu làm thê tử Huyền Vô Hàn, nói vậy hẳn cũng giống cha được phụ thân sủng, đối với mình thật hảo, là có thể ăn thạch anh cao ngọt ngào, uống mật hoa Hương Hương. (Em muốn lấy chồng chỉ vì thức ăn thôi a???? >”

Bạn đang đọc truyện *Dị Thụ Khoái Lai Khẩu Khẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

☆ Dị dang

Hạ Liễu Quân

___oOo___

Nhìn thấy người trong lòng ngủ say, Huyền Vô Hàn cảm giác mình không thể dời tầm mắt khỏi người này.

Người này, màu da trắng nõn như đồ sứ, có cảm giác tinh tế như ngọc, hai mắt nhắm chặt che đi hai con ngươi giống như phi thủy so với ánh trăng còn mê người hơn, đôi lông mi thật dài nhếch lên hơi rung rung, cái mũi vĩnh cao, còn có cánh môi thật ngọt. Hiện tại tiểu oa nhi thân mình mềm mềm nằm trong lòng Huyền Vô Hàn, có thể chạm đến. Nghĩ đến đây, Huyền Vô Hàn cúi người hôn một chút lên trán Vân Ly.

Hắn biết, Vân Ly biết được mình hôm nay sẽ đến, mới đến giờ nào vừa nổi lên, quần quít lấy song thân hỏi mình như thế nào còn không tới. Ở trong gió thổi thời gian dài như vậy, nhất định bị nhiễm lạnh rồi. Trước ở trong ôn tuyền tắm rửa mới phát hiện Vân Ly toàn thân đều là thịt đỏ đỏ, quả nhiên là thập phần mềm tron. Đáng tiếc Vân Ly sợ ngứa, không để cho hắn chạm vào. Nghĩ đến cảm xúc kia, Huyền Vô Hàn không dấu vết khẽ thở dài.

Hiện giờ Vân Ly bắt quá mới sáu tuổi, hẳn dù có tâm cũng sẽ không đi binh* đại thiếu niên. Vừa nghĩ tới chính mình còn phải đợi bảy tám năm, Huyền Vô Hàn cảm thấy thập phần phiền muộn.

(*) Binh: Chạm

“Ân...” Vân Ly hừ nhẹ vài tiếng, chậm rãi mở hai mắt ra, thấy Huyền Vô Hàn đang ôn nhu nhìn mình.”Ly nhi, đói bụng?”

“Vô Hàn ca ca...” Vân Ly nhất thời còn chưa thanh tỉnh, chỉ cảm thấy thân mình run lên một cái, “Chúng ta đây là đang làm sao?”

Huyền Vô Hàn nhoèn miệng cười: “Trên đường hồi cung a.” Vân Ly cả kinh, nhìn mọi nơi, thật là trên xe ngựa, nhất thời cũng không biết làm sao, trong lòng rối loạn: “Kia... Phụ thân cha... Ta...”

Gấp đến độ ấn đường hơi nhú rút sâu vào trong lòng, Huyền Vô Hàn ôn nhu nói: “Ly nhi đừng lo, nếu muốn gặp phụ thân cùng cha, ta sẽ mang ngươi đi gặp bọn họ.”

“Thật sự?”

Cọ cọ lên cái mũi vĩnh của Vân Ly, gật gật đầu: “Thật sự, Vô Hàn ca ca sẽ không lừa Ly nhi, Ly nhi ngủ thời gian dài như vậy, có muốn ăn không?” Nhắc đến ăn, Vân Ly thật là đói bụng, hẳn về mặt hưng phấn: “Có nước thạch cao sao? Ta còn muốn uống mật hoa!”

“Ha ha... Hảo, Ly nhi muốn ăn cái gì đều được.”

Sợ Vân Ly khóc nháo khi ly biệt, sẽ làm thương tổn yết hầu, Huyền Vô Hàn nhân lúc Vân Ly ngủ say đưa hắn ra xe, xem ra Vân Ly thật sự như lời lục hoàng thúc đối nước Thạch cao đồ ngọt linh tinh yêu thích đến cực điểm, nói ăn cái này liền nghe lời.

“Hoàng thượng, ta đã không phải Thái Phó, nhưng ta là phụ thân Vân Ly, ta hi vọng ngươi hảo hảo chờ đợi Vân Ly, chớ để hắn bị nửa điểm ủy khuất, nếu làm hắn thương tâm, ta cùng lục hoàng thúc ngươi sẽ đem Vân Ly đón trở về, ngươi cả đời này đừng vọng vọng tưởng tái kiến hắn!”

“Ta Huyền Vô Hàn đối thiên thê, sẽ yêu Vân Ly, đời đời kiếp kiếp!”

Bên này Huyền Vô Hàn hồi tưởng, bên kia Vân Ly đã ăn đến miệng dính đầy mảnh vụn, mật hoa cũng dính lên tay, Huyền Vô Hàn dùng ngón tay đem mảnh vụn trên miệng Vân Ly phóng tới miệng, lại đem mật hoa trên tay nho nhỏ liếm lấy sạch.

“Ân ~ quả nhiên mỹ vị!”

Vân Ly nghĩ Huyền Vô Hàn muốn ăn, vội cầm một khối thạch anh cao: “Vô hàn ca ca, cấp!” Huyền Vô Hàn lại chưa đón, kia ánh mắt ôn nhu như nước hơi hơi đổi, càng thêm sâu thẳm, trầm thấp nói: “Hương vị trên miệng Ly nhi rất tốt.”

“Đi?” Vân Ly ngẩn người, chìa cái lưỡi dính hương liếm liếm khóe miệng.

“Ly nhi là đang hấp dẫn ta, biết không?” Vừa dứt lời, môi đã che lấy môi Vân Ly. Tỉ mỉ đem từng mảnh vụn trên khóe miệng Vân Ly liếm sạch sẽ, lại chậm rãi khê cắn cánh môi so với mặt hoa còn muốn mê người hơn, cánh tay ôm lấy người Vân Ly càng ngày càng gấp.

Cuối cùng đưa đầu lưỡi mở đôi môi đang khép hờ, cùng người trong lòng lưỡi quấn lấy nhau. Thân hình Vân Ly khẽ run, thờ dốc, cả người dần dần mềm nhũn xuống, hai tay cũng mềm nhẹ vòng lên cổ Huyền Vô Hàn, bên trong xe tình cảm ám áp càng ngày càng mãnh liệt, hơi thở cũng càng lúc càng lớn. Trải miên hồi lâu, Huyền Vô Hàn rốt cục cũng buông Vân Ly ra, cố gắng bình ổn dục hỏa trong người. Vân Ly dù sao tuổi nhỏ, thể nào chịu được đối đãi như vậy, sớm đã thở gấp không ngừng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, giương cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt cũng rời rạc.

Nhìn thấy bộ dáng người trong lòng, Huyền Vô Hàn thầm mắng mình là cảm thú, hải tử nhỏ như vậy mà hắn cũng nổi lên ham muốn. Hắn nguyên tưởng rằng chính mình nhịn được, lại không nghĩ Vân Ly nhỏ như vậy, đã câu lên dục hỏa của hắn, này nếu là đợi thêm bảy tám năm, hắn sớm muộn gì cũng chết ngạt !

Ở trên xe bắt quá mới qua một ngày, Huyền Vô Hàn đã ăn hết đậu hủ trên người Vân Ly, trong lòng hắn tự trấn an chính mình, mặc dù này không thể nuốt vào, ôm vào trong ngực treu đùa cũng hảo. Huyền Vô Hàn về mặt thích ý, người trong lòng cũng không buồn bực, chỉ là khi Vô Hàn ca ca đối với chính mình làm những việc giống phụ thân đối với cha hay làm thì hết sức thẹn thùng, thân mình cũng mềm nhũn, không thể nói rõ cảm giác.

Vân Ly tuổi còn nhỏ, ngồi trong xe ngựa thời gian lâu, cũng hơi buồn chán, nằm trong ngực Huyền Vô Hàn, mềm nhẹ lên tiếng: “Vô hàn ca ca, chúng ta đi ra ngoài đi một chút được không?” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn như đánh phấn, mắt to cũng chớp chớp, Tuyết Uyển để ngồi trên Kim Loan điện cũng phải thất điên bát đảo rung chuyển trời đất, mơ hồ gạt đầu.

Nhất thời lại kìm nén không được nuốt nước miếng đem Vân Ly đặt ở trong lòng hôn lên mặt, rồi mới ôm Vân Ly vén rèm nhảy xuống, “Thiên Tuyết, người lái xe đi, trăm cùng Ly nhi không cần người đi theo.” Thiên Tuyết thân hình bất động, làm như không có sự tình gì phát sinh tiếp tục đánh xe.

Được Huyền Vô Hàn gắt gao ôm vào trong ngực, Vân Ly về mặt hưng phấn, “Vô Hàn ca ca, nguyên lai người cũng có thể bay! Phụ thân cũng làm được, chỉ là phụ thân luôn ôm cha.”

“Ha ha...” Thấy người trong lòng vui vẻ y cũng nở nụ cười, “Kia Ly nhi thích dạng này sao? Yêu thích ta ôm người bay sao?” “Thích thích! So với ở trong xe ngựa thích hơn!” Tâm tính thiện lương giống như được thỏa mãn, rốt cuộc không chứa được thứ gì nữa, trong mắt, trong lòng, tất cả cảm nhận, đều từ người trong lòng phát ra. Huyền Vô Hàn lại để khí đi phía trước, không xa đó là thành trấn, Vân Ly luôn ăn đồ ngọt, cũng là không tốt.

Đáp xuống một nơi vắng vẻ, Vân Ly hỏi: “Vô Hàn ca ca, chúng ta đi đâu?” Huyền Vô Hàn dặt tay mềm nhỏ bé kia, cúi người nói: “Chúng ta đi ăn.” Vân Ly vừa nghe, đôi mắt bỗng nhiên phát sáng, “Àn!” Đi bên Huyền Vô Hàn, tuyệt không sợ hãi, cho dù chính mình chưa đi chợ bao giờ.

Hai người mới ra tới ngã tư đường, liền thu hút vô số ánh nhìn của người nghị chân.

Huyền Vô Hàn một thân từ sắc cẩm y*, hoa văn trên cổ tay áo thêu bằng sợi tơ tằm, tầng tầng ngân hoa, lưng đeo đai màu bạc, đeo một khối ngọc bội màu đen, chân mang hài trắng cũng từ tơ lụa, thêm khuôn mặt anh tuấn phi phàm, tóc đen vì thúi**, ánh mắt ôn hòa dè chừng những ánh mắt xung quanh, khí chất xuất trần, mọi người càng cảm thấy người này không phú tức quý, đến nhìn tiểu thiếu niên ước chừng bảy tám tuổi, lại càng hít vào một hơi.

(*) Từ sắc cẩm y: y phục màu tím

(**) Vì thúi: Không buộc lên

Đây là tiểu thiếu niên ở chốn nhân gian sao? Da thịt trắng nõn như ngọc, mái tóc dài đen như mực rũ xuống tận gót chân, mà vẫn không hỗn độn, sợi dây màu bạc lỏng lẻo cột tóc lại thành một bó, thuận tròn buông thõng, ánh mắt to tròn kia, chỉ tiếc tuổi nhỏ chưa phát triển hết, mơ hồ hiện ra đôi mắt phượng, màu sắc con người kia càng giống như thất sắc lưu ly xinh đẹp, một thân bạch y, nhu thuận nhìn lên nam tử nắm tay mình, chân chính giống như tiểu tiên từ động lòng người.

Vân Ly hoa cả mắt vì những vật phẩm vừa lướt qua nên hoàn toàn không có cảm giác mình đã thành phong cảnh trong mắt mọi người, nhưng vẫn còn Huyền Vô Hàn bên cạnh làm sao dung hạ được người khác dùng ánh mắt nóng bỏng dán lên người bảo bối của mình, khí chất ôn hòa vừa rồi đột nhiên biến đổi, con người như sâu thêm vài phần, hướng xung quanh đảo qua một lượt, những người đó cảm thấy quanh thân phát lạnh, cả người phát run, lại nhìn lại ánh mắt nam nhân tử y, càng làm cho người ta sợ hãi, nhất thời kinh hoàng, cũng không biết mình làm cái gì mà người nọ lại tức giận.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mấy chương và tiết này đều là tiểu Thất viết vào hai năm trước... Cho nên ngôn ngữ phong cách cũng hiện tại có chút biến hóa, chương thứ năm bắt đầu chuyển biến thành không cần quá để ý...

Bạn đang đọc truyện *Dụ Thụ Khoái Lai Khẩu Khẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

☆ Nhập cung

Hạ Liễu Quân

__oOo__

Thỏa mãn khi thấy những người đó thu hồi ánh mắt khỏi bảo bối của mình, Huyền Vô Hàn ôm lấy Vân Ly: “Ly nhi, vừa ý cái nào?” Vân Ly khoe mắt cong cong, nhẹ răng cười: “Ta thích cái kia!” Bàn tay nhỏ nhỏ chỉ chỉ, nguyên lai là mì vẫn thần bốc hơi nóng.

Đại thúc bán vẫn thần nhìn thấy tiểu oa nhi xinh đẹp được ôm hương tiểu quán của y đi tới thì vui vẻ ra mặt: “Công tử, là ăn vẫn thần? Chúng ta này có rau họ, cải trắng, thịt tươi, tôm bóc vỏ, ngài muốn loại nào?”

Vân Ly nâng mặt hỏi: “Vô Hàn ca ca muốn ăn cái gì?” Huyền Vô Hàn điểm mũi hân: “Ly nhi ăn gì ta sẽ ăn đó.” Đại thúc bán vẫn thần cười cười: “Nguyên lai là đệ đệ của ngài, ta xem hai người muốn tôm bóc vỏ a, mời ngồi bên này.”

Vân Ly không biết tại sao không nói tiếng nào, ngồi trên đùi Huyền Vô Hàn nhìn chăm chăm đại thúc kia.

Huyền Vô Hàn thấp giọng hỏi: “Ly nhi, chẳng lẽ không thích tôm bóc vỏ?” Đôi mắt tự nhiên đỏ lên, mơ hồ lộ ra lệ, Huyền Vô Hàn kinh hãi, vội thốt lên: “Ly nhi, làm sao vậy? Vì sao phải khóc?”

Nhất thời tâm tư rối bời, cao thấp nhìn Vân Ly, chẳng lẽ có người biết hành tung của bọn họ, lặng lẽ đối Ly nhi làm cái gì, Ly nhi nhìn nam nhân kia, chẳng lẽ là... Vừa định đứng dậy nhìn tên bán vẫn thần, đã thấy Vân Ly hai tay bắt lấy cổ áo của hân, dùng âm thanh mang theo hơi mũi hỏi: “Vô Hàn ca ca là không cần Ly nhi làm thê tử sao? Ly nhi không cần làm đệ đệ...” Huyền Vô Hàn ngẩn ra, nguyên lai... Là như thế này...

Cảm thấy có chút dở khóc dở cười, nhưng khi nhìn thấy bé nước mắt lưng tròng, trong lòng tê rần, lại lần nữa đem Vân Ly ôm vào trong ngực, ghé vào lỗ tai hân nói: “Ly nhi nói cái gì đó, Ly nhi vĩnh viễn là thê tử của ta, đừng nghĩ nhiều, được không, xem, ánh mắt đều sưng lên. Ta sẽ đau lòng.”

Vân Ly để Huyền Vô Hàn lau đi nước mắt trên mặt mình, “Thật sự?”

Huyền Vô Hàn nhẹ nhàng hôn lên mặt Vân Ly, “Đương nhiên là thật, Vô Hàn ca ca chưa bao giờ lừa Ly nhi.”

Nam tử bán vẫn thần bụng hai chén bốc hơi thơm lừng vừa chứng kiến màn này, cười nói: “Công tử cùng đệ đệ cảm tình thật tốt a!”

Cái miệng nhỏ nhắn của Vân Ly nghẹn một cái, Huyền Vô Hàn lại hôn lên môi hân một chút, sau đó đối với nam tử kia nói: “Người nói đùa, phiền người mang cho ta một cái bát không, tiểu phu nhân của ta sợ nóng.”

Quả nhiên, sắc mặt nam tử cứng đờ, xấu hổ cười: “Nha... Ha ha... Nguyên lai là tiểu phu nhân a, hảo hảo, ta lập tức đi lấy cái bát.” Chính là nam tử cao thấp quét mắt vài lần Vân Ly, tựa hồ rất là tiếc hận bủn rủn, quyết định là sai lệch đi, đem Vân Ly trở thành con dâu nuôi từ bé của gia đình có tiền, thật đáng tiếc, Vân Ly nhìn qua tướng mạo tốt như vậy, ngày sau nhất định phong thần tuần lẫm, lại muốn thụ phục dưới thân nam nhân.

Huyền Vô Hàn không khỏi cười, Ly nhi, đều tại người tuổi quá nhỏ a. Nhìn về phía Vân Ly, quả nhiên, bé đã quên khóc, chỉ lo nhìn chăm chăm bát vẫn thần tỏa mùi hương thơm lừng. Dùng muỗng múc ra một cái vẫn thần, chậm rãi thổi, Vân Ly cũng đưa cổ thổi, mắt thấy vẫn thần dần dần lạnh xuống, Vân Ly cười, vừa định há mồm chờ Huyền Vô Hàn uy mình, đã thấy Huyền Vô Hàn một ngụm nuốt xuống, Vân Ly ngốc lảng ra, Huyền Vô Hàn cười nhẹ, đợi hân hơi mở mồm ra liền áp xuống, đem một nửa vẫn thần đưa qua.

“Ngô...” Vân Ly nuốt vẫn thần trong miệng xuống, “Ăn ngon!” Huyền Vô Hàn trộm được mỹ nhân thần (môi mỹ nhân ó), cũng gật đầu nói: “Nhân gian mỹ vị!” Ở kế bên, vị bán vẫn thần để bát không lên bàn, nhìn thấy hai người vành tai và tóc mai chạm vào nhau, đỏ mặt lên, vội xoay người tiếp đón các khách nhân khác đi qua.

Vân Ly cũng cầm lấy thìa múc một cái vẫn thần, đợi cho người một ngụm ngấm vào miệng, tay nhỏ kéo mặt Huyền Vô Hàn, môi chạm lên miệng y. Huyền Vô Hàn bị động tác của hân làm cho hồ đồ, thấy bé đang dùng cái lưỡi mở miệng mình, mới mỉm cười há mồm, để cái vẫn thần trượt vào trong miệng. “Ly nhi quả thật là bảo bối!” Huyền Vô Hàn sùng nịch hôn nhẹ lên mặt Vân Ly, hai người cứ như vậy người nong ta nong ăn hết toàn bộ vẫn thần.

Sau đó, theo Vân Ly, lại mua điểm tâm mang theo, Huyền Vô Hàn lúc này mới mang người một lần nữa lên xe ngựa, một đường chạy đến Linh Cừ.

Tuyệt Uyên, Linh Cừ, Tư Noãn điện.

Người hầu Tư Noãn điện đoàn đoàn chánh chánh đứng ngoài cửa, trong điện hai người hầu đi ra, trong đó một thị nữ nói: “Các người đều ở đây đi, một lát Thánh Thượng cùng Hoàng hậu nương nương sẽ tới.”

Thị nữ bên người nàng hỏi: “Tuyệt Y, cần phải chuẩn bị tốt nước ấm?”

Tuyệt Y gật đầu nói: “Àn, tốt lắm, Tuyệt Nhĩ, người trước tiên đi chuẩn bị tinh du (tinh dầu) tắm rửa.”

Tuyệt Nhĩ vừa muốn xoay người rời đi, xa xa chợt nghe có người gọi hân.

“Bọn người các ngươi chuẩn bị xong chưa? Thánh Thượng cùng nương nương sắp đến, hai người lưu lại đợi, những người khác canh giữ ở ngoài điện.”

Người đến Tư Noãn điện là Điện Giam đại nhân Biện Tư Thành. Tuyết Y hỏi: “Điện Giam đại nhân, muốn Tuyết Y cùng Tuyết Nhi hầu hạ lúc đó đi.”

Biện Tư Thành gật đầu nói: “Àn, thông minh, nương nương cùng Thánh Thượng một đường phong trần, cẩn thận hầu hạ, nếu được nương nương để bụng, ngày sau tất hưởng vinh hoa cả đời, biết chưa?” Hai người vui vẻ, gật đầu nói: “Điện Giam đại nhân nói chí phải, chúng nô tỳ đã hiểu.”

Bên này, Huyền Vô Hàn ôm Vân Ly vào cung, Thiên Tuyết một bên khom người nói: “Hoàng thượng, cần gọi cung nhân không ạ? Ngài một đường...”

“Không cần, Ly nhi đã quá mệt, vẫn là sớm tắm rửa nghỉ tạm, cung nhân bọn họ tay chân cứng ngắc, làm tỉnh Ly nhi, trầm...” Đợi mất Huyền Vô Hàn lộ ra hân ý, Thiên Tuyết dưới đáy lòng thở dài: cung nhân làm sao không làm được, rõ ràng là hoàng thượng người không muốn bỏ ra mặt. Vì tránh nghe mấy âm thanh cung nghênh phiến hủ, Huyền Vô Hàn vận khí hướng Tư Noãn điện bay đi, một chốc sau đã tới cửa đại điện, thấy hai người hầu ở cửa điện muốn lên tiếng cung nghênh, lập tức điểm á nguyệt, khẩu nguyệt lên hai người.

“Lui ra ngoài điện!” Hai người sắc mặt tái nhợt, vội vàng cúi đầu lui xuống.

Huyền Vô Hàn lúc này mới đẩy cửa đi vào, bên trong một mảnh ấm áp, xem ra đã chuẩn bị tốt nước ấm. Nhẹ nhàng đem trong lòng người thả lên giường, chậm rãi cởi bỏ vạt áo. Vân Ly vốn một mực nằm trong lòng Huyền Vô Hàn, chỉ mặc một lớp y lý*, một hồi va chạm làm quần áo xóc xệch, lộ ra thân mình trắng nõn như ngọc. Động tác trên tay Huyền Vô Hàn bị kiềm hãm, sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt cũng tối sầm xuống, thở nhẹ một hơi, ôm lấy Vân Ly đi ra bồn tắm phía sau bình phong.

(*) Y lý: lớp áo trong

Tận lực xem nhẹ cảm xúc trắng nõn mềm mại trong tay, Huyền Vô Hàn nhẹ nhàng chà lau thân hình nho nhỏ của Vân Ly. Hắn chắc là quá mệt mỏi, được người chăm sóc cũng chưa tỉnh lại, chính là ngâm nga vài tiếng. Thật vất vả giúp Vân Ly tắm xong, Huyền Vô Hàn người đầy mồ hôi. Đem Vân Ly phóng lên giường đắp kín mền, lập tức vọt tới ngoài điện. Người hầu đứng ở uyển cửa chờ thấy Huyền Vô Hàn đi ra, do dự không biết nên hay không nên tiến lên, Huyền Vô Hàn lãnh thanh nói: “Nhỏ giọng đổi nước ấm trong dục trì, thêm nước lạnh vào.” Tuyết Y tuy rằng kỳ quái, nhưng không dám nhiều lời, vội gật đầu cùng Tuyết Nhi vào trong điện.

Chờ lúc Huyền Vô Hàn nằm bên người Vân Ly đã là một canh giờ sau, thật vất vả dùng nước lạnh đem dục vọng của mình dập tắt, Huyền Vô Hàn không khỏi cười thầm. Ba năm trước đây, hắn còn muốn lên, nếu nhìn thấy Vân Ly mà không thích, vậy cứ sùng ái, bắt thân bắt sơ. Đợi ngày sau gặp người mình thích chân chính, vậy thì cùng Vân Ly thương lượng. Dù không muốn vẫn không bằng vận mệnh an bài, hắn lần đầu nhìn thấy Vân Ly, liền thích.

Vân Ly nhỏ như vậy, hắn đã cầm giữ không được, thật đúng là mất hết mặt mũi Huyền đế của hắn. Chính là hắn cam tâm tình nguyện, đợi đến Vân Ly lớn, tiến hành phong Hậu đại điện*, từ đó tay nắm tay cả đời.

(*) Ý là phong hoàng hậu trên đại điện

Thỏa mãn ôm Vân Ly, hôn lên trán một chút. Thân người nho nhỏ nếu đứng trước mặt y, mới chỉ đến bắp đùi. Ôm lấy mềm mềm không nói, còn mang theo mùi sữa. Huyền Vô Hàn thầm than quả nhiên là thua trong tay Vân Ly, nhỏ như vậy đã động lòng người, xem ra người ở bên ngoài, với hoàng đế như nhau.

Trừ bỏ nhận định Vân Ly là thê tử ở ngoài, tự nhiên cũng phá lệ thương tiếc, Vân Ly sau này đều phải sinh hoạt trong cung, hắn liền muốn đem thê tử cưng chiều, bỏ qua ý nghĩ cung chiều giống như đệ đệ, để Vân Ly chỉ nhớ rõ hắn là tốt nhất.

Nhưng Huyền Vô Hàn lại không biết, Vân Ly còn nhỏ chỉ biết tên của hắn, theo song thân nơi đó nghe qua cũng đều là chuyện của hắn, trong lòng đem Huyền Vô Hàn là phụ quân tương lai. Nhưng thế sự khó liệu, trong cung cho dù chỉ có Huyền Vô Hàn cùng Vân Ly, hắn thân là vua của một nước, thời gian nào có phân ra nhiều ít. Trong mắt Vân Ly chỉ có mình hắn, nếu nhìn thấy người bên ngoài rồi sao?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: keng keng keng ~ cầu sưu tầm nhé ~~~

Bạn đang đọc truyện *Dụ Thụ Khoái Lai Khẩu Khẩu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Chương 5: Sùng nịch

Vân Khinh

___oOo___

Hôm sau khi Vân Ly tỉnh lại hết hoảng còn cho là mình đang ở trong nhà, xoa xoa ánh mắt liền mềm mềm nhu nhu nói : “Phụ thân, ta muốn rửa mặt...”

Đang ở sau màn lụa hai thị nữ nghe được thanh âm thoảng nhìn nhau, che miệng cười . Tuyết Nhi vén lên màn lụa dùng kim câu treo lên, Tuyết Y xoay người đi vào , đối với Vân Ly còn đang mơ hồ nói : “Nương nương là muốn rửa mặt chải đầu hay là muốn nằm thêm một chút ?”

Theo nàng nghĩ, hài tử nhỏ như vậy nhất định là muốn nằm tiếp. Không ngờ Vân Ly vừa nghe âm thanh của nàng , cả người kinh ngạc giật mình, quay người sang mở to hai mắt nhìn. “Đi? Tỷ tỷ, người là ai ? Cha ta cùng phụ thân đâu ?” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn mang theo ửng đỏ , tựa hồ trong mộng còn chảy nước miếng, khóe miệng có một khối sáng vết tích trong suốt . Vân Ly vốn lúc tiến cung là đang ngủ, lúc này tự nhiên sẽ không biết mình ở chỗ nào.

“Hồi bẩm nương nương, nô tì là Tuyết Y của Tư Noãn Điện , song thân nương nương còn lưu tại Lư Quyết sơn...”

Không đợi Tuyết Y nói xong , chợt nghe Vân Ly kinh hô một tiếng , luống cuống tay chân bò xuống giường, cũng không đi giày, chân trần bành bạch chạy đi cũng không mặc áo khoác vào. Người chạy rất mau , chờ Tuyết Y phục hồi tinh thần lại Vân Ly đã chạy ra ngoài điện. Hai người thị nữ bị dọa kinh hoảng không thôi, nếu bị Hoàng thượng nhìn thấy nương nương chân trần đi ra ngoài , hai người các nàng còn cơ hội sống sót sao !

“Nương nương , nương nương ngài phải mang giày a !”

Mới vừa rồi Vân Ly đã nhớ ra nhiều chuyện của mấy ngày qua, hẳn nghĩ đến Huyền Vô Hân tỵ ngoài điện , nhưng không nghĩ hẳn chạy ra lại gặp được một uyên môn*. Thị nữ phía sau liền mạng truy đuổi kinh hô , Vân Ly vén ống quần của đôi chân nhỏ lên hướng uyên môn chạy tới . Trên mặt đất là đá lục lăng rải đầy phòng trơn trượt, này làm chân dẫm lên càng tăng đau nhức . Vân Ly khó chịu nhíu khuôn mặt nhỏ nhắn , thở hắt hắt kêu : “Vô Hân ca ca ! Người đang ở đâu?”

(*) Uyên môn: cổng ngự hoa viên

Tuyết Y cùng Tuyết Nhi hai người bắt quá cũng chỉ hơn mười tuổi , các nàng được dạy dỗ, chỉ dẫn , mọi việc đều phải ôn trọng trầm tĩnh, đâu dễ dàng nhắc lên vạt áo mà chạy , tiểu toái bộ* đi theo phía sau , hội này mới đem Vân Ly đuổi kịp. Hai người nàng thất kinh lần trên mặt đất, đầu dán tại mặt đất.

(*) Tiểu toái bộ: bước chân nhỏ nhỏ chạy theo

“Nương nương thứ tội , nô tì hầu hạ ngài mặc giày vào” Tuyết Y liền đi đến ôm lấy Vân Ly, để cho Tuyết Nhi vì hẳn đi giày . Vân Ly không muốn vùng vằng nhảy xuống, đỏ mặt nói : “Tỷ tỷTa , ta sẽ tự đi giày , không cần các người hỗ trợ...”

Hắn năm tuổi bắt đầu chính mình liền tự đi giày , mặc quần áo, nếu là quần áo mùa đông rất phức tạp , mới kêu Vân Hành mặc. Này trước mặt hẳn là hai tỷ tỷ xa lạ , còn Vô Hân ca ca quen thuộc lại không ở đây , Vân Ly mơ hồ có chút khó chịu. Một phen đoạt lấy giày trong tay Tuyết Nhi, mang vào trên chân, rầu rĩ hỏi: “Vô Hân ca ca như thế nào lại không thấy ở đây?”

Tuyết Y cung kính thối lui đến một bên, xoay người nói : “Hồi bẩm nương nương , lúc này Hoàng thượng vừa hạ triều nên quay về Uyên điện dùng tào thiện* ”

(*) Tào thiện: đồ ăn sáng

“Tào thiện ? Ý là điểm tâm sáng sao ? Ta đây cũng đi ! Ta bụng cũng đã đói” . Vân Ly vừa nghe ăn đồ ăn sáng , theo bản năng sờ sờ bụng của mình, hẳn lúc này mới nhớ tới , chính mình giống như cơm chiều không có ăn, bụng trống rỗng đã kêu lên. Sắc mặt nhấm hai đóa hoa đỏ ửng, Vân Ly then đỏ mặt cúi đầu .

Tuyết Y mỉm cười, tâm treo ngược mấy ngày nay rốt cuộc cũng buông , xem ra vị chủ tử này sống chung tốt lắm, nàng cùng Tuyết Nhi cũng không cần mỗi ngày đều nom nớp lo sợ. Chính là nàng lại không tiện dẫn Vân Ly đến Uyên điện, là địa phương để vương dùng thiện, Vân Ly hiện giờ còn chưa qua đại lễ phong Hậu, ở Tư Noãn Điện đã muốn không thỏa đáng, này nếu mang theo đến Uyên điện, chẳng phải là phá hư quy củ. Thấy Tuyết Y cùng Tuyết Nhi cúi đầu không nói , Vân Ly cảm thấy thập phần ủy khuất, bụng hẳn đã đói đến thăm thì kháng nghị , chẳng lẽ còn không để hẳn ăn cơm sao ?

“Hảo tỷ tỷ, Vân Ly thật sự đói bụng , không tin người nghe một chút, ta muốn ăn một chút! Được không?” Vân Ly nói xong khẽ kéo tay áo Tuyết Y làm nũng, ai ngờ Tuyết Y tránh ra, nhỏ giọng nói : “Nương nương , như vậy không hợp lễ. Gọi tên nô tì là được rồi, nương nương nếu đói bụng , nô tì cùng Tuyết Nhi liền giúp ngài rửa mặt chải đầu, một hồi thức ăn sẽ được mang tới. Hôm nay dùng canh hạt sen , chè mộc nhĩ nấu với cầu kỷ*, nương nương nhớ kỷ phải ở phía nam, ngài còn chưa uống thuốc . Nương nương còn có cái gì muốn ăn sao ? Nô tỳ sẽ đi chuẩn bị.”

(*) Cầu kỷ: tên 1 vị thuốc trong Đông Y

Nàng nói thịnh soạn như vậy, Vân Ly lại một chút cũng không muốn ăn, không nói ngày trước lúc còn tại gia ngày thường đều chưa từng ăn mấy món này , nghĩ Huyền Vô Hân lại không xuất hiện, cũng không được cùng hẳn ăn cơm, Vân Ly đã cảm thấy hết sức khó chịu. Cha của hắn cùng phụ thân mỗi ngày ba bữa đều là cùng một chỗ, như thế nào hẳn tới nơi này , lại không được! Chung quy là sủng ái to lớn, Vân Ly tức giận trừng mắt nhìn hai người liếc mắt một cái, có ý giẫm mạnh chân trên sàn điện băng băng , vào hậu điện liền rầm một tiếng đóng cửa lại.

“Ta không ăn ! Ta muốn về nhà!” Hẳn vóc dáng không cao , ngay cả cửa cũng không xuyên qua được, Tuyết Y hai người cũng không dám xông vào , liền trở mắt nhìn lên Vân Ly cấp toàn bộ sức mạnh dõn lên một cái ghế, leo lên cửa sau điện. Hai người các nàng tự biết vô luận như thế nào Huyền Vô Hân sau khi trở về, nhất định sẽ trách phạt các nàng, đều lo lắng đến giậm chân.

“Tuyệt Y , chúng ta vì sao không mang nướng nướng đến Uyên điện, Hoàng thượng sủng ái nướng nướng như vậy, sẽ không trách tội chúng ta...”

Tuyệt Y trừng mắt nhìn Tuyệt Nhi liếc mắt một cái, nàng xiết chặt tay, hít sâu một hơi: “Hoàng thượng quả thật đối nướng nướng sủng ái, nhưng đây là ngày đầu tiên, ai biết Hoàng thượng là thiệt tình hay giả ý. Nếu là không có Hoàng hậu, Tuyệt Uyên chúng ta phải gánh kiếp nạn, Hoàng thượng dù không thích cũng phải đem phượng loan tình giữ ở bên người. Người đi quay về Uyên điện thăm dò tin tức, để cho Điện Giam đại nhân hưởng Hoàng thượng nói một câu, nếu Hoàng thượng phê chuẩn, chúng ta liền dẫn nướng nướng đi.”

Rốt cuộc là Tuyệt Y so với Tuyệt Nhi tiến cung sớm hơn, cũng hiểu biết hơn một phần, nhưng nàng lại không biết, đã hiểu lầm tâm tư, làm cho Huyền Vô Hàn nổi trận lôi đình.

Vân Ly tự giam mình ở trong hậu điện, vốn định làm bộ đáng thu dọn đồ đạc rồi đi, chính là hần ngồi vào trên giường sau mới phát hiện chính mình cái gì cũng không có. Nghĩ tới như vậy, liền tự mình dùng muối súc miệng, dùng khăn sạch lau mặt xong, bụng như cũ phát đói. Hần liếc nhìn cái bàn, phát hiện một đĩa điểm tâm, ánh mắt sáng ngời. Mượn ghế bò lên bàn, tùy tay cầm một khối điểm tâm cho vào miệng. Cũng may điểm tâm này sáng sớm đã đem tới, ngọt mềm ngon miệng, hảo ăn ngon. Là dùng một tấm sắt in dấu lên mặt ngoài hơn mười tầng da bánh bằng bột ngô, bên trong bọc đậu đỏ ngọt hòa cùng hạch táo đỏ lóp trên lại một tầng vùng trắng đẹp mắt. Vân Ly ăn đến trên miệng đều là hạt vừng, hần cũng không sót ruột, vung lên ông tay áo liền cọ xát đi. Liên tiếp ăn vài khối bánh bột ngô, bị nghẹn mắt tròn trĩnh. Hần lần này kinh hoàng, đưa tay lấy chiếc chén lại phát hiện trong chén không hề có nước, sót ruột, kịch liệt ho khan, nước mũi đều đã rơi ra, hai gò má nóng hầm hập, chảy nước mắt. Khuôn mặt nhỏ nhắn bị nghẹn đến đỏ bừng, hần muốn kêu người, mới mở miệng gió tràn vào, dẫn đến một trận ho càng thêm lợi hại.

Ngoài cửa Tuyệt Y nghe thấy tiếng ho khan, kinh hãi, xông lên trước dùng lực đẩy cửa. Chẳng qua nàng chỉ là tiểu nữ tử yếu đuối, dùng sức vài chục cái, cánh tay xanh tím mất, cũng không phá được cửa. Tuyệt Y biết rõ không thể chậm trễ, xoay người bỏ chạy ra ngoài, hô lớn gọi thị vệ.

Lại nói Huyền Vô Hàn mới vừa lâm triều, đã nhiều ngày hần ra ngoài, tấu chương chất cao như núi, lâm triều so với ngày xưa cũng kéo dài mấy khắc*. Chân trước vừa bước vào Uyên điện, Huyền Vô Hàn liền xoay người đối với người phía sau hạ chỉ: “Đi mời Hoàng hậu nướng nướng lại đây cùng nhau dùng bữa. Nếu là hần còn ngủ... Cũng được, trưa hôm nay không dùng bữa ở Uyên điện, đi Tư Noãn điện.”

Tư Noãn điện từ trước tới nay đều là tẩm cung của Huyền Vô Hàn, hiện giờ hần vì Vân Ly, lại sai người đem thức ăn sáng đến Tư Noãn điện.

Biện Tư Thành đi theo Huyền Vô Hàn từ lúc hần đăng cơ, lúc này trong mắt tinh quang chợt lóe, đem suy nghĩ ghi tạc tại đáy lòng. Sắc mặt lộ ra ý cười ôn hòa, Huyền Vô Hàn lên ứng thanh hướng hậu điện Tư Noãn điện đi đến. Không nghĩ vừa đi vài bước, liền gặp Tuyệt Nhi khom người vào đình viện, nhìn thấy Huyền Vô Hàn chợt biến sắc kinh hoàng quỳ xuống. “Nô tỳ Tuyệt Nhi tham kiến Hoàng thượng... Hoàng thượng là đến nhìn Hoàng hậu nướng nướng?” Trong lúc nhất thời cũng không viện ra được cớ gì, đành phải thăm dò vì sao hần lại đến.

“Người không hầu hạ tốt Hoàng hậu, chạy đến nơi đây làm cái gì?” Biện Tư Thành nhỏ giọng mắng, đã thấy Huyền Vô Hàn khoát tay, về mặt mang theo ý cười ý bảo Tuyệt Nhi đi theo phía sau. “Ly nhi đã tỉnh? Đang tranh cãi àm?” Tuyệt Nhi đáy lòng rung động, lưng một trận lạnh cả người, áp ứng nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, nướng nướng hần... Nướng nướng hần đem mình nhốt trong điện, ... nói ... Nói phải về nhà!”

“Cái gì?” Huyền Vô Hàn nguyên bản hơi thờ dửng dưng đột nhiên biến đổi, thu lại ý cười, mang theo hàn khí nhẹ nhàng. Hần tuy rằng mới mười lăm tuổi nhưng khí thế đế vương đã sớm hiển lộ ra ngoài, thêm mấy năm này từng trải sớm đã là một đế vương ôn trọng, cho dù ai thấy hần đều phải thần phục. Hừ lạnh một tiếng, Huyền Vô Hàn căn bản không hỏi chuyện xảy ra khi nào, liền nhanh chân hướng về Tư Noãn Điện. Chỉ là vừa tiến vào trong điện, liền nhìn thấy mấy thị vệ xô cửa. Huyền Vô Hàn giận dữ, quát: “Bọn người càn rỡ đến cực điểm! Tư Noãn điện há lại cho các người làm càn!” Dứt lời liền huy chương đi lên, đánh bay mọi người. Chờ bọn thị vệ bị đẩy ngã nằm trên mặt đất thì Huyền Vô Hàn nghe thấy được trong điện truyền ra tiếng ho khan. Hần sợ tới mức đồng tử co rút lại, một cước đá văng cửa. Vân Ly lúc này đã muốn nói không ra lời, hần hai mắt nhắm nghiền nhìn hướng người mới tới, sau thấy Huyền Vô Hàn, nhất thời khóc lớn lên.

Huyền Vô Hàn nhún chân mây đem người ôm vào trong lòng, thoáng nhìn qua điểm tâm trên bàn, trong lòng đã rõ ràng. “Ly nhi không khóc, há miệng cho ta xem xem” Huyền Vô Hàn nói xong, tay nhẹ nhàng nắm hàm dưới của Vân Ly, một tay kia vỗ vỗ sau lưng hần, thấy Vân Ly mặt vẫn đỏ hồng như cũ, cũng đành phải vậy.

Huyền Vô Hàn đem Vân Ly áp vào trong lòng ngực mình, đối Vân Ly miệng liền hôn lên. Cạy mở hàm răng Vân Ly, Huyền Vô Hàn vận khí, một cổ chân khí chậm rãi đưa vào cổ họng y, đem điểm tâm ngu tại yết hầu một đường thẳng xuống dưới. Vân Ly lúc này mới dừng lại tiếng khóc, giọng nói cũng khàn đi, nấc cục nói: “Ta muốn về nhà!” Huyền Vô Hàn nheo nheo mắt Vân Ly, dùng ống tay áo lau đi nước mắt cùng nước mũi dụ dỗ: “Ly nhi nghe lời, bụng có phải đói hay không mới ăn cái này? Hiện tại chúng ta đi ăn thức ăn ngon, không phải đáp ứng làm Hoàng hậu ta sao, như thế nào còn muốn về nhà đây?”

Càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất Vân Ly trong mắt còn hàm chứa lệ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn những vệt nước mắt, chu chu miệng nhỏ, hít hít cái mũi, sợ hãi nói: “Chính là ta không muốn ăn cơm một mình...” Huyền Vô Hàn ho nhẹ một tiếng, hướng ra ngoài quét mắt liếc một cái, Tuyệt Y cùng Tuyệt Nhi giờ phút này biết mình phạm vào sai lầm lớn, sợ tới mức chân mềm nhũn, bùm một cái quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ. Huyền Vô Hàn cũng không muốn trước mặt Vân Ly trừng phạt hai người, liền trầm giọng nói: “Sau này lời nói của Hoàng hậu chính là Thánh chỉ, Trẫm cùng Hoàng hậu giống nhau, không có khác biệt, rõ chưa?”

Từ đó, tất cả cung nhân đều biết Huyền đế đối với tiểu Hoàng hậu, không chỉ là thuận theo thiên ý mà dụng tâm, mà là chân chân thật thật dùng tình sâu vô cùng, mặc dù Hoàng hậu còn không biết chuyện yêu đương, hần cũng như cũ thâm tình bất khuất.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: đều không có người hảo tâm cấp tiểu Thất: Hào tang tâm _____

Quân: Chương đầu tiên của Vân Kinh nhà ta edit nhé! mọi người nếu thấy sai sót thì góp ý cho cả edit lẫn beta nhé!

Chương 6

☆ Nhớ nhà

Vân Khanh

Dù sao tuổi tác cũng còn nhỏ, hò hét qua đi, như vậy hơn mười ngày, Vân Ly không còn khóc nháo. Thời tiết lúc này là đầu mùa hè, việc đồng án dân gian nhàn hạ, vô hồng lạo tai ương*, triều đình cũng an ổn, hần thời gian còn lại tất nhiên là một bước không rời, canh giữ bên cạnh Vân Ly, khiến y phá lệ cao hứng.

(*) Vô hồng lạo tai ương: ý không có lũ lụt hồng thủy, gây tai ương cho bá tánh.

Nhưng sáu tuổi vẫn là thiếu niên, rời nhà lâu, bình thường vẫn loạn nháo không nhớ nhà, nhưng lâu dần, vẫn là nhịn không được tưởng niệm.

Buổi sáng ngày hôm đó, Huyền Vô Hân cùng Vân Ly dùng tảo thiện xong, liền đi ngự thư phòng phê duyệt tấu chương. Vân Ly mặc tuyết y đi dạo ngự hoa viên, đã nhiều ngày quỳnh hoa nở rộ, Tuyết Uyên nằm hướng bắc, hoa này ban đầu theo gió vào, chết héo rất nhiều. Huyền đế lúc ấy chính là nghe nói Lưu Quyết son quỳnh hoa nở khắp nơi, đến đầu hè toàn cánh là tuyết trắng, đáng hoa đáng yêu. Nghĩ Vân Ly khẳng định thích, liền sai người mang trồng trong ngự hoa viên. Nhất định sẽ làm nơi đó cực kỳ sáng rỡ, còn dùng lò than xông khói ...()

Quỳnh hoa thích ứng rất tốt, tới đầu mùa hè liền nở hoa, từng đóa hoa tránh vào trong phiến lá, vẫn còn đọng lại giọt sương trong như ngọc, cực kỳ thanh nhã. Vân Ly đảo mắt nhìn thấy, nhân thần sáng ngời, chạy đến gốc cây hái một đóa cầm trên tay, cười nói: “Tuyết Y, nơi này tại sao có thể có một tú cầu? Ta có thể hái vài nhánh mang về sao?”

Tuyết Y mỉm cười gật đầu, sợ gai nhỏ đâm vào tay Vân Ly, liền tiến lên hái mấy nụ hoa còn chưa nở rộ, cấp Vân Ly một nhánh thưởng thức, còn lại đều đặt tại một bên trên bàn đá.

Chính là Vân Ly cầm quỳnh hoa chơi một hồi, thần sắc cũng có chút ủ oải. Hần ngờ ngờ ngẩn ngẩn nhìn bức tranh trong tay, không nói tiếng nào rù mí mắt. Tuyết Y nhìn mặt đoán ý, cảm thấy rõ ràng, hỏi: “Phượng quân đang nhớ nhà? Hoàng thượng mấy ngày nay đã đi mời, ít ngày sau, phượng quân có thể nhìn thấy song thân.”

(*) Quỳnh hoa: Quỳnh hoa, có hoa hình cầu giống cầm tú cầu, nhưng phiến lá lại khác cầm tú cầu

Phượng quân là khẩu dụ của Huyền đế định ra, dựa theo thân phận Vân Ly, dùng danh xưng nữ nhân sau đại hôn, cũng bắt hảo hướng thể nhân chiêu cáo.

Vân Ly nâng mắt nhìn Tuyết Y, hốc mắt đỏ lên. Tuy rằng Huyền Vô Hân xem hần giống như bảo bối, nhưng đáy lòng như cũ tưởng niệm song thân. Chân chừ hồi lâu, Vân Ly mới hỏi: “Vô Hân ca ca thật sự đi mời sao? Vậy hần tại sao không có nói với ta?”

Mới vừa nói Huyền Vô Hân đã đi thỉnh, bất quá là kẻ sách tạm ứng. Tuyết Y mặt mày vừa chuyển, dự đoán nói: “Tự nhiên là cấp Phượng quân một kinh hi. Phượng quân hôm nay thức dậy sớm, có một mời không? Không bằng đi trước nghỉ ngơi một hồi, tới bữa trưa, nò tì sẽ gọi ngài.”

Kỳ thật Vân Ly cũng không buồn ngủ lắm, nhưng là thấy Tuyết Y làm bộ ngáp một cái, đành đi theo phía sau che miệng hà hơi, con người đau xót, thật sự là mệt nhọc. Y theo lời về tới Tư Noãn điện, nằm chết đi trên giường nghỉ tạm. Có lẽ là trong lòng có một phen tâm tư, lật qua lật lại vài cái, mới dần dần ngủ được.

Tuyết Y lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nhìn thoáng qua Tuyết Nhĩ, dặn dò nàng chăm sóc tốt Vương hậu, bản thân phải đi ngự thư phòng. Hôm nay nàng đáp ứng nói, Huyền đế nếu là trách phạt nàng giả truyền Thánh dụ, nàng mặc dù có mười cái đầu cũng không đủ trăm. Nhưng Tuyết Y vốn thông tuệ, tâm tư trong sáng, Huyền Vô Hân đối đãi Vân Ly thế nào, hơn mười ngày nay đã sớm rõ ràng.

Nàng đánh cuộc, Huyền Vô Hân đối với Vân Ly là thật tâm

Tư Noãn điện cùng ngự thư phòng trong Ngưng Hương điện cách xa nhau một cái Uyên điện, Tuyết Y dưới chân tăng nhanh tốc độ, bọn thị vệ thấy nàng là tỷ nữ bên người Vân Ly, cũng không có ngăn cản, lại càng thuận lợi ra vào ngoại điện.

Biện Tư Thành giờ phút này đang ngồi bên ngoài điện thượng ải tháp ngủ gật, Huyền Vô Hân ở bên trong điện phê tấu chương, hần nếu là gây một tiếng vang gì, kinh động Thánh thượng suy nghĩ, đây chính là mất nhiều hơn được. Tuyết Y khom người tiến vào, hướng kẻ mang trong lặng lẽ liếc một cái, mới nhắc lần váy, nhón chân nhẹ nhàng tiến đến trước mặt Biện Tư Thành, nhẹ nhàng đẩy bờ vai hần.

Biện Tư Thành cả kinh, tỉnh lại, hốt hoảng nhìn Tuyết Y, sắc mặt không hờn không giận, mặt lạnh nhỏ giọng nói: “Người chạy tới đây làm chi? Phượng

quân nơi đó không hầu hạ cho tốt, nếu có sai lầm gì, mạng của người dù lớn cũng không thoát được Kim khẩu của Hoàng thượng”

Tuyết Y hành lễ, mới nói : “ Điện giám đại nhân, Phụng quân có khẩu dụ muốn nô tỳ hướng Hoàng thượng bẩm báo, có thể hay không thông truyền một tiếng ?”

Nàng nói lời này có phần hữu lễ, Biện Tư Thành lúc này sắc mặt mới dịu lại, nhẹ giọng ho một tiếng, thân nhiên đứng lên, nhìn sắc trời bên ngoài, trong lòng cả kinh, không nghĩ tới Hoàng thượng đi vào trong đã non nửa ngày, hắn chỉ lo ngủ gật, lại đã quên đi vào chẩm trà, đáng đồ lốt dạ.

Nhất thời trong lòng lo sợ bất an, hầu hạ Huyền Vô Hàn nhiều năm, đây chính là lần đầu tiên. Sợ Tuyết Y nhìn ra hấn kinh hoảng lung tung, liền lác lác ông tay áo, gọi một tiểu thái giám đi chuẩn bị nước trà, lốt dạ, chính mình vén rèm lên bước vào nội điện.

Huyền Vô Hàn ngẩng đầu liếc mắt một cái, không nói gì, hấn giờ phút này đang cầm một quyển tấu chương, trong tay bút son đặt tại một bên, mực son đã khô tự lâu rồi, nghĩ đến là trầm tư hồi lâu. Khẽ thở dài, xoa nhẹ lên mi tâm một mới nói: “Tur Thành, ngấm vào nước một ấm bằng chẩm trà.”

Biện Tư Thành đem lời muốn bẩm báo bên miệng nuốt ngược trở vào, lúng túng nói : “Hoàng thượng, thời tiết này uống bằng chẩm trà sẽ tổn hại Long thể a...” Bằng chẩm trà , được xưng tụng đỉnh hảo công trà*, cây trà thông thường sinh trưởng Nam Phụng, khí hậu ẩm ướt. Nhưng bằng chẩm trà lại khác loại, sinh trưởng ở Thiên sơn không nói , còn tại bằng thiên tuyết địa** tiết. Mỗi phùng đông chỉ hái trà, chỉ lấy trên đầu ngọn 2 lá, quý giá phi phạm không nói, hè nóng pha trà, vừa vào miệng đã cảm thấy thanh lương sáng khoái, ngay cả phủ đệ của Vương gia, hằng năm bắt quá chỉ có một lon.

*Đỉnh hảo công trà: trà công phẩm hàng đầu

**Bằng thiên tuyết địa: trên trời dưới đất đều là tuyết, bằng tuyết ngập trời.

Nếu không phải Huyền Vô Hàn lúc này có chút phiền muộn, cũng không muốn uống bằng chẩm trà , hấn lại nhìn lướt qua cái tấu chương mới vừa rồi, càng cảm thấy bức mình, dịch chuyển một chút đứng lên. “Theo Trầm hồi Tur Noãn điện, có phải hay không đã đến giờ ngo thiện? Trầm đi Tur Noãn điện bồi Phụng quân dùng bữa.” Hấn đi rất gấp, Biện Tư Thành còn chưa kịp nói chuyện, Huyền Vô Hàn đã vén rèm lên liền nhìn thấy Tuyết Y lo lắng đứng chờ.

Tuyết Y chà xát lòng bàn tay, quỳ xuống, nói : “Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng có thể nghe nô tỳ bẩm báo được không?” Nàng nghĩ đến Biện Tư Thành tiến vào lâu như vậy, đã đem lời nàng truyền đạt lại . Lại không nghĩ Huyền Vô Hàn nghe đôi mày nhíu lại, sau đó đi ra ngoài, Biện Tư Thành vội vàng nói: “Hoàng thượng, Tuyết Y là tới bẩm báo khẩu dụ của Phụng quân.”

Huyền Vô Hàn khoát tay, nói : “Đứng lên rồi nói tiếp, chuyện gì ?Phụng quân hấn có chuyện gì không vừa ý sao?”

Tuyết Y nâng mắt nhìn thoáng qua , nhưng không có đứng dậy, ngược lại phục trên mặt đất nói: “Hoàng thượng trước thứ cho nô tỳ vô tội... Hôm nay Phụng quân nhìn thấy hoa Quỳnh trong ngự hoa viên, trong lúc nhất thời khó kìm lòng nổi, nhớ nhung song thân. Nô tỳ e sợ Phụng quân đau lòng làm tổn hại Phụng thể, nên to gan nói Hoàng thượng đã đi mời Tiểu hoàng thân cùng Vương phi . Thịnh Hoàng thượng trách phạt.”

Nàng hao tâm tổn trí đều vì Vân Ly, Huyền Vô Hàn tự nhiên sẽ không tức giận, cười nói: “Việc này người làm tốt lắm, khó trách Tur Thành an bài người ở Tur Noãn điện hầu hạ. Tur Thành truyền khẩu dụ của Trầm, sắp đến sinh thần của Phụng quân, hấn rất là tường niệm song thân, hi vọng được gặp song thân, nhưng thông cảm Trầm không thể phân thân , không bồi Phụng quân hồi Lưu Quyết sơn, thỉnh Lục Hoàng thúc cùng Vương Phi tiến đến Linh Cừ đoàn tụ.”

Biện Tư Thành lĩnh chỉ, lui xuống . Huyền Vô Hàn lúc này mới thư thái cười, phiền muộn trong lòng cũng thoáng buông bỏ , nhẹ nhàng tiến đến Tur Noãn điện.

Mới vừa tiến vào Tur Noãn điện, liền thấy Tuyết Nhi đang mở một chiếc lư hương chuẩn bị huân hương. Tur Noãn điện từ trước đến nay đều là trang nhã, Huyền Vô Hàn sợ dùng huân hương, đôi thân mình non nớt của Vân Ly bị tổn hại, chưa bao giờ cho phép người dùng huân hương. Hấn không hề giận nhủ mảy, âm thanh lạnh lùng: “Mang xuống dưới đi!”

Tuyết Nhi kinh hách tay run lên, suýt chút đánh nghiêng lư hương, nàng nhỏ giọng: “Phụng quân ngủ không được an ổn, nên nô tỳ mới ...Hoàng thượng thứ tội!”

“Ly nhi ngủ không an ổn? Sao lại như vậy?” Huyền Vô Hàn vừa nghe, tay vội nhắc màn, quả nhiên thấy Vân Ly nhắm chặt hai mắt, cổ cùng trán đều là mồ hôi , thờ cũng thật sự gấp rút. Hấn hàng đêm đều ở Tur Noãn điện, hai người cùng ở chung hơn mười ngày, Vân Ly mỗi đêm đều ngủ say sưa, đi tiểu đêm cũng ít có. Mặc dù là vào ban ngày nghỉ ngơi, cũng đều là ngủ ngon.

Xem bộ dạng Vân Ly, rõ ràng là đang gặp ác mộng. Huyền Vô Hàn nắm cổ tay Vân Ly, truyền một cỗ chân khí, cứng rắn đem người từ trong ác mộng tỉnh lại. Vân Ly hoảng hốt mở to mắt, tựa hồ còn không phân rõ đang ở trong mộng hay là thực, thấy Huyền Vô Hàn lo lắng nhìn hấn thì bỗng nhiên ôm chặt lấy y, khóc ròng nói: “Vô Hàn ca ca không cho người cùng người khác thành thân!”

Huyền Vô Hàn sững sốt, suy nghĩ một lúc mới hiểu được, xì một tiếng bật cười, vỗ nhẹ sau lưng y, ôn nhu nói: “ Nằm mơ mà thôi, ta tự nhiên chỉ cần một mình người, như thế nào sẽ cùng người khác thành thân. Người chỉ cần mau lớn, trưởng thành sẽ cùng ta đại hôn.”

Vân Ly mở trừng hai mắt, thờ phào một cái , một bộ nghĩ lại mà sợ , Huyền Vô Hàn thấy bộ dạng thất vọng đau khổ của y , tâm can liền ngứa, ôm người liền hôn thượng môi y, chỉ đến khi Vân Ly khó thở, đồ bưng mặt mới chịu ly khai. Hai người thị nữ đều quay lưng đi, chờ Huyền Vô Hàn ho nhẹ một tiếng mới đỏ mặt chờ phân phó.

Trải qua một phen rửa mặt chải đầu , Huyền Vô Hàn ôm Vân Ly ngồi ở trên nhuyễn tháp, đầu ngón tay véo nhẹ lấy vành tai trơn mềm của y nói: “Ta nghe nói hôm nay vẫn còn khóc sao? Nhớ Hoàng thúc bọn hần sao? Trong ngự hoa viên quýnh hoa thích sao ? Chờ mấy ngày nữa ta tiếp tục sai người đi Lưu Quyết sơn, tìm một số loại hoa khác về, có một đầu bếp mới tới là Tiểu Phong, Ly nhi có muốn ăn gì không?”

Vân Ly giờ phút này đang nhìn chăm chăm Tuyết Y chia thức ăn , hương khí tỏa ra từ phở , hần thấy viên thuốc nhin không được thẳng nuốt nước miếng, hôm nay thức dậy sớm, tính ra bữa trưa này đã trễ nửa canh giờ so với ngày thường, hần lại nằm mơ thấy ác mộng, càng cảm thấy đói bụng. Nghe xong lời nói của Huyền Vô Hàn, hần vênh môi lên nói: “Ta mới không có khóc, dù sao phụ thân cùng cha mấy ngày nữa sẽ tới rồi! Tuyết Y! Đem viên thuốc đặt ở đây cho ta”

Tuyết Y hé miệng cười, cấp Vân Ly một viên thuốc vào trong bát. Huyền Vô Hàn bị bộ dáng ngây thơ này làm cho đắc ý cười ha ha, đem mặt đi đến gần nói: “Ly nhi, ngươi xem ta luôn nghe lời ngươi nói, muốn ăn liền có ăn, muốn nhìn Hoàng thúc bọn hần thì liền sẽ được nhìn, hoa trong ngự hoa viên đều là loại ngươi thích, không biết Ly nhi có thể ban cho ta cái gì a?”

Vân Ly khó khăn nhìn viên thuốc mà chỉ liếc mắt một cái đã giáp đến bên miệng, bỏ xuống , lại nhìn nhìn mặt Huyền Vô Hàn. Lại một ngum đem viên thuốc ngậm vào miệng , sau lại dùng môi sáng bóng bẹp một chút trên mặt y. Tuyết Y ở một bên thanh thanh sở sở * , suýt chút nữa cười ra tiếng .

*thấy rất rõ ràng

Huyền Vô Hàn bĩu môi, dùng khăn lau đi mặt bóng loáng , thở dài: “Ly nhi làm ta hội thương tâm, không thể tưởng tượng được phu quân tương lai lại so sánh không bằng viên thuốc nhỏ, như thế nói đến, ta còn là đừng đến, chỉ cần tặng viên thuốc Ly nhi liền cao hứng!” Trên mặt hần làm ra bộ dạng mất mát, ngay cả vẻ mặt cũng thập phần thê lương, cánh tay ôm Vân Ly cũng muốn thu hồi.

Vân Ly lúc này mới nóng nảy, viên thuốc quá lớn, hần nhất thời cũng nuốt không nổi, mở miệng nói không dứt lời, bối rối , ném đôi đũa trong tay , bỏ nhào vào trong lòng Huyền Vô Hàn, đôi môi y hôn thượng. Huyền Vô Hàn chỉ cảm thấy đầu lưỡi non mềm của Vân Ly đang nâng cái miệng hần, nhất thời tâm viên ý mã*, ngoan ngoãn khai mở miệng, đang muốn cuộn xoắn lấy lưỡi nhỏ thì, không nghĩ lại cuộn được một viên thuốc tròn vo , kinh hách hần thiếu chút nữa nuốt vào trong cổ họng , nghẹn chết!

*Tâm viên ý mã : tâm ý viên mãn, rất thỏa mãn

Lại nhìn Vân Ly, bộ dạng như phải từ bỏ thứ gì yêu thích, khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rầm ùy ùy khuất khuất, giọng đứt quãng: “Ta, ta trước giúp ngươi ném thử ...hương vị thế nào ... có phải hay không ăn thật ngon...” Hần nói xong, ánh mắt lại chăm chú nhìn miệng Huyền Vô Hàn, một bộ hận không thể đem viên thuốc kia cướp về.

Chiều theo tình hình bây giờ, Huyền Vô Hàn rút cuộc phá công, cố ý làm trò trước mặt Vân Ly, khép hờ hai mắt, phun hai chữ “Hảo ngon” rồi nuốt xuống. Cuối cùng thấy Vân Ly một bộ sắp chảy nước miếng, ánh mắt ai oán, hần cười ha ha. Không chịu nổi ôm người đặt lên đùi mình, nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn còn tức giận của Vân Ly, cười cháy nước mắt. Bảo bối của hần sao có thể xinh đẹp khả ái đáng yêu như vậy

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình : Vân Ly nhà ta có phải hay không thực đáng yêu ! Ôi ôi đột nhiên phát hiện rất thích thịt vù vù xinh đẹp hài từ !

Bạn đang đọc truyện *Dụ Thụ Khoái Lai Khẩu Khẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

☆ Gặp nhau

Vân Khinh

Lại nói Huyền Cực Tiêu cùng Vân Hành, từ khi Vân Ly được sinh ra, một khắc cũng chưa từng rời đi .

Vân Hành tính khí lãnh đạm, mặc dù là tưởng niệm đến cực điểm, cũng không biểu lộ ra trước mặt Huyền Cực Tiêu. Chính là thần sắc lo lắng ở giữa lông mày từ từ trầm trọng, Huyền Cực Tiêu thấy mà đau lòng không thôi. Vốn định đề nghị đi Linh Cừ thăm nhĩ tử, bọn hần rời kinh đô mấy năm, đã sớm mặc kệ hồng trần tục sự, hoàng thân danh vị tuy rằng vẫn dính trên đầu Huyền Cực Tiêu, nhưng ai cũng biết hần không có cái danh hào này, nghĩ muốn đi Linh Cừ, cũng không có người rảnh rỗi quấy rối.

Lại không nghĩ Huyền Vô Hàn nhanh hơn một bước, Thiên Tuyết đem khẩu dụ truyền tới Vân Hành đôi mắt dao động không thôi, hần ngay cả thái độ điềm nhiên cũng quên, giờ phút này có chút thất thố, động một chút liền vọt tới trước mặt Huyền Cực Tiêu, nói: “Chúng ta hôm nay đi, chàng nhanh đi thu dọn đồ đạc, thừa dịp sắc trời còn sớm nhanh chóng xuống núi.” Lại xoay người đối Thiên Tuyết nói: “Vây phiền toái Thiên ảnh vệ cùng chúng ta đồng hành.”

Thiên Tuyết cung kính cúi người nói: “Vương phi quá lời, lần tiến Linh Cừ, thuộc hạ định hầu hạ nhĩ vị. Trước khi xuất hành, Hoàng thượng đã dặn nhất định phải bảo hộ Vương Gia, Vương phi chu toàn.” Hần là ảnh vệ võ công trung nhất trác tuyệt, lại cùng Huyền Vô Hàn quen biết từ nhỏ, chuyện này tự nhiên rơi xuống trên người hần.

Đang muốn xoay người rời đi, Huyền Cực Tiêu nghe vậy cước bộ dừng lại, thần sắc chần chờ nói: “Việc này e là không đơn giản, Hoàng thượng cần thận như vậy, chính là trong triều xảy ra chuyện?” Hần tuy là quý vị thân vương, nhưng là Tiên đế đang trị vì, dùng mệnh thiện chiến nắm giữ ấn soái tướng quân, mặc dù không bằng nhân sĩ giang hồ võ công cao cường, nhưng há lại có thể cùng dân thường so sánh. Huyền Vô Hàn lại vẫn mang Thiên Tuyệt hộ tống, nói vậy việc này không phải là nhỏ.

Thiên Tuyệt không dám giấu diếm, trầm giọng nói: “Năm đó Hoàng thượng đăng cơ thì tru diệt phản thần tặc tử Tần Tiểu, Hoàng thượng niệm tình Tần Hiểu là nguyên lão tam triều, buông tha con gái độc nhất. Không ngờ rằng nàng ta là thân nam nhi, còn cấu kết Tam vương gia, ý đồ cướp ngôi đoạt vị. Hoàng thượng tuy rằng đã nắm được tin tức, nhưng không có căn cứ chính xác việc Tam vương gia tạo phản, hiện giờ Tam vương gia đang chờ thời cơ, không thể không phòng.”

“Hừ, tên khốn Vô Ảnh tâm cũng không nhỏ! Vốn không cùng hỗ trợ đế vương, lại còn cố tình không biết sống chết!” Huyền Cực Tiêu căm giận mắng. Huyền Vô Ảnh từ nhỏ đã không được Hoàng huynh hần yêu thích, nguyên nhân bắt quả là tính khí quá mức nhu nhược, căn bản không có khí độ Hoàng gia. Tính khí như vậy nếu là ngồi trên ngôi vị Hoàng đế, bắt quả cũng chỉ là quân chủ mềm nắn rắn buông, đợi đến Tứ quốc đánh tới thì còn không biết là cái dạng ngu xuẩn gì!

Vội vàng thu thập xong quần áo quen mặc bình thường, ba người liền đánh xe ngựa hướng Linh Cừ, vì che dấu tai mắt người, bên ngoài xe ngựa rất thô sơ, ngay cả giấy dán bên ngoài cửa sổ cũng đều đổi thành loại thô ráp vàng như nện, Thiên Tuyệt dịch dung thành một lão nhân bộ dạng bình thường, như vậy một đường đi, lại an ổn thật sự.

Đang ở trong tẩm cung, nằm trên nhuyễn tháp buồn ngủ Vân Ly nghe được Tuyết Y bẩm báo, lập tức tỉnh lại. Huyền Vô Hàn lúc này còn tại ngự thư phòng, đã nhiều ngày hần vì chuyện Huyền Vô Ảnh, còn chưa có thời gian cùng Vân Ly. Không có hần dỗ dành, Vân Ly mỗi đêm đều trần trọc đến giờ Tý mới ngủ được. Dù vậy, Huyền Vô Hàn cũng phải đến giờ Tý mới trở về nghỉ tạm. Buông mản, Tuyết Y cũng không biết Vân Ly có hay không ngủ, Huyền Vô Hàn trở về muộn, cũng nghĩ đến Vân Ly sớm đã ngủ.

Hôm nay giờ Tý, Tuyết Y vốn nghĩ Vân Ly đã ngủ, mới nhỏ giọng cùng Tuyết Nhĩ nói Vân Hành cùng Huyền Cực Tiêu đã đến Hoàng cung, không nghĩ tại trong chăn mềm lãn lộn, lãn qua lãn lại Vân Ly vểnh tai nghe được thanh thanh sò sò lập tức xóc mản liền hỏi phụ thân cùng cha hần có phải hay không đã tới, Tuyết Y chậm chạp nói xong, chỉ thấy Vân Ly hoan hô một tiếng, mang giày, mặc trung y chạy về phía Tuyết Y nói đến Tường Dung điện.

Lại nói Tường Dung điện, nguyên bản tên là Thanh Nguyệt điện, năm đó Vân Hành làm Thái phó cư ngụ tại tẩm cung này. Huyền Cực Tiêu mến thượng hần, sau hướng Hoàng huynh đòi cái khẩu dụ, hủy đi bảng hiệu ban đầu, đổi thành ba chữ Tường Dung điện kia. Vân Hành danh hào là Tường Dung cư sĩ, vừa nhìn liền minh bạch tâm ý Huyền Cực Tiêu. Chẳng qua lúc ấy hần chán ghét Huyền Cực Tiêu tính khí vương tử quần áo lụa là, nhưng cũng gặp nạn.

Tuyết Y cấp Vân Ly phủ thêm áo khoác, mới dẫn người tiến đến Tường Dung điện. Tường Dung điện cách Tư Noãn điện khá xa, Vân Ly chạy mấy bước bắt đầu thở dốc, lưng đỏ đầy mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, chính là dưới ánh trăng* nhìn không ra, vẫn là thập phần oánh nhuận**. Tuyết Y thấy thế vội vàng kéo tay Vân Ly: “Phượng quân chậm một chút, Hoàng thân bọn hần sợ là đã muốn đi ngủ, không bằng Ngai ngày mai lại đi!”

(*) Thứ lỗi đoạn này ta ngu, trên kia để giờ Tý tức 9h -> 11 h sáng, sao lại có ánh trăng nha

(**) Oánh nhuận: óng ánh trong suốt

Vân Ly lúc này sao có thể nghe lời khuyên được, bỏ tay Tuyết Y ra phồng lên khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Mới sẽ không! Phụ thân cùng cha cũng nhất định cực kỳ muốn gặp ta! Ta đây an vị ở bên cạnh nghỉ một lát, người cũng tọa!” Hần lại trái ngược bộ dáng ông cụ non, vồ vồ mông, ngồi trên một tảng đá dưới góc tường, còn chỉ chỉ một bên đất trống, ý bảo Tuyết Y cũng tọa lại đây nghỉ một lát.

Tuyết Y cảm thấy ảm áp, chính là quy cũ không dám vượt qua, mặc dù là trên tảng đá, nàng cũng không thể cùng Vân Ly ngang vai ngang vế, liền nói: “Phượng quân vẫn là đứng lên đi, nếu là dưới chân một mồi, nó ti đi kêu người nâng kiệu đến?”

Vân Ly lúc này chỉ lắc đầu: “Ta đi gặp phụ thân cùng cha, như thế nào lại ngồi kiệu, tốt lắm, chúng ta đi thôi, tới chỗ phụ thân lại tiếp tục nghỉ tạm!” Hần tuy còn nhỏ tuổi, cũng cực kỳ hiểu cấp bậc lễ nghĩa, xem ra cùng phẩm hạnh của Vân Hành rất có quan hệ.

Hai người đi đến đại môn Tường Dung điện, tiểu thái giám đứng canh cửa còn tưởng rằng là cung nữ cung nào, chờ Vân Ly đến gần, hần mới giật mình hoảng hốt quỳ xuống hành lễ. Ai biết được Phượng quân tiến đến chỉ mang theo một cung nữ, hần kinh hoàng cho là mình sẽ bị ăn hèo*, lại nghe một âm thanh giòn giã: “Đứng lên đi, Tuyết Y, chúng ta mau vào đi!”

(*)Hèo : cây gậy gỗ thường thấy ở công đường á

Vân Hành lúc này mới vừa tắm rửa, hần tuy rằng cũng gấp muốn gặp Vân Ly, nhưng là hiểu được sắc trời đã tối, chỉ đành đợi ngày mai. Huyền Cực Tiêu giúp hần giải khai phát quan*, hai người dặt tay đang muốn đi đến bên giường thì nghe tiếng Vân Ly kêu la ngoài cửa. Vân Hành thoáng sững sờ, chợt lộ ra ý cười, nhìn Huyền Cực Tiêu liếc một cái: “Không uống công chúng ta thương hần.”

(*) Phát quan là cái trên đầu bé này, tùy hình dạng, và kích thước, còn gọi là phát hoàn, hoặc kim quan

Vân Ly vừa vào cửa liền thấy Vân Hành mang ý cười nhìn hần, vốn không nghĩ khi gặp sẽ khóc, nhưng lúc này Vân Ly không thể kìm nén khóc lên, bỏ nhào vào lòng Vân Hành lớn tiếng khóc, Huyền Cực Tiêu đứng một bên cho là hần bị cái gì ứ ứ khuất, liền khóa mi nói: “Ly nhi, chính là Vô Hàn khi để người?”

Hay là chung sống hơn mười ngày, không thích tính khí Vân Ly, lạnh nhạt, làm cho Ly nhi khóc đến thương tâm như vậy?

Vân Hành ôm Vân Ly, hai tay căng thẳng, sắc mặt có chút khó coi, hân thương Vân Ly tận đáy lòng, há lại cho người khác khi dễ, màu sắc nhuốm màu tức giận, sắp phát tiết thì Vân Ly hít hít cái mũi mềm nhu nhu nói: “Không có ... Là ta rất nhớ phụ thân cùng cha, cho nên mới ...” Tựa hồ cảm thấy như vậy thực ngượng ngùng, hai má đều nhiễm phi sắc* .

(*) Phi : đỏ

Vân Hành cùng Huyền Cực Tiêu song song nhẹ nhàng thở ra, đưa nhỏ thật ra lại dọa người .

“Đã trễ thế này tại sao còn chưa ngủ? Chính là một người ngủ không quen sao? Vậy tối nay cùng cha và phụ thân cùng nhau ngủ, tốt sao?” Ở Lưu Quyết sơn thì mỗi đêm đều là Vân Hành và Vân Ly cùng nhau ngủ, sau đó Huyền Cực Tiêu sẽ ôm Vân Hành về phòng bọn họ tiếp tục ngủ . Buổi sáng hôm sau nhân lúc Vân Ly còn chưa thức Huyền Cực Tiêu lại ôm Vân Hành trở lại phòng hải tử, nhiều năm đã thành thói quen.

Vân Ly lắc đầu nói : “ Vô Hân ca ca cùng ta cùng nhau ngủ, chính là mấy ngày nay hân đều trở về thật muộn, ta đều nhanh ngủ mà hân vẫn chưa có trở về.”

Huyền Cực Tiêu cùng Vân Hành nghe xong lời này, thần sắc đều có chút thay đổi. Cũng không phải bởi vì Huyền Vô Hân trở về muộn, mà là Vân Ly còn nhỏ như vậy, hai người cùng ngủ một chỗ, có chút không thỏa đáng. Chẳng lẽ Vân Ly nhiều ngày như vậy, đều ở Tư Noãn điện cùng Đế vương sao? Ân sủng to lớn như vậy khiến Vân Hành rất động tâm, hân nhẹ vỗ về hai má Vân Ly, đôi mắt vừa chuyển.

“Vậy cũng tốt, ngươi nếu là một nhóc liền ngủ trước đi, Vô Hân hân trong triều còn nhiều chính sự, ngươi tuy nhỏ tuổi, nhưng cũng phải thông cảm đó. Nếu làm Hoàng hậu, lấy việc đều phải lo lắng chu đáo, không thể động một tí khóc rống, giờ tính khí trẻ con. Chính là có một điều ngươi phải nhớ kỹ, không đến mười bốn tuổi, không cho phép Vô Hân chạm vào ngươi biết không?” Vân hành dặn dò xong những lời này mới cảm thấy yên lòng.

Chính là Huyền Cực Tiêu cũng kinh ngạc nhủ mảy, cười nói : “ Hân mới mấy tuổi, như thế nào sẽ biết. Vô Hân hân nếu sủng ái Ly nhi như vậy, tự khắc đã có tính toán, nói thế nào thật giống Huyền gia ta tính tình nóng nảy, đối với nhi đồng cũng ra tay. Ta xem ngươi chính là quá quan tâm, Ly nhi tính khí thế nào còn lạ gì, nếu là không có ý đón ý nói hòa với Vô Hân, ta xem hân cũng chưa chắc cao hứng!”

Vân Hành liếc Huyền Cực Tiêu một cái, trong mắt ánh sáng lạnh làm đáy lòng Huyền Cực Tiêu nhảy dựng, nhất thời cười làm lạnh. Hân biết Vân Hành tính tình không tốt, cho dù hân nói rất có lý, nhưng làm trái ngược ý tứ Vân Hành, hân sẽ không để ý tới y nữa .

Quả nhiên Vân Ly không hiểu hai người nói cái gì, hàm hồ hỏi : “ Vô Hân ca ca mỗi đêm đều ôm ta ngủ, như thế nào không cho phép hân chạm đây? Cha ngươi buổi tối chẳng phải cũng bị phụ thân ôm ngủ sao?” Hân nói một cách rất tự nhiên, không biết Vân Hành lúc này liền đỏ mặt, trừng mắt nhìn Huyền Cực Tiêu một cái.

Bên này, ba người ly biệt nhiều ngày, có rất nhiều chuyện để nói. Mái hiên bên kia, Huyền Vô Hân nghĩ Vân Ly đã nhiều ngày sắc mặt hơi tái, tựa hồ ngủ không được tốt, đoán là chính mình đi vắng khiến hân sợ hãi, hôm nay cùng thân tín đại thần tướng sĩ nghị luận chuyện Huyền Vô Ảnh, chỉ dùng hai canh giờ liền đuổi người đi rồi. Hân cũng cực mệt mỏi, bên trán còn âm ỉ đau, ngồi kiệu trở lại Tư Noãn điện, thầm nghĩ muốn ôm Vân Ly cùng nhau ngủ.

Lại không nghĩ tới Tư Noãn điện lặng yên không một tiếng động, Tuyết Nhĩ đang ngồi ở cạnh cửa ngủ gục. Biện Tư Thành lớn tiếng ho khan hai cái, Tuyết Nhĩ mới giật mình tỉnh lại, nhìn thấy Huyền Vô Hân, đang muốn quỳ xuống, chợt nghe Huyền Vô Hân hỏi : “ Phụng quân chính là đang ngủ sao? Đi chuẩn bị nước ấm, tắm rửa sạch sẽ .”

“Bẩm Hoàng thượng, Phụng quân nghe nói Hoàng thân cùng Vương phi tiến cung, liền vội qua đó, trong lúc nhất thời chắc là chưa về .”

Đúng như lời nàng suy đoán, nói không chừng Vân Ly thật sự ở lại Tường Dung điện ngủ lại.

Huyền Vô Hân nghe vậy khép hờ đôi con ngươi thu hút, nâng tay phải nhẹ búng một cái, chỉ nghe huu một tiếng, một bóng đen liền hiện ra sau lưng hân. Biện Tư Thành nhìn đã quen mặt không đổi sắc, cúi đầu. Tuyết Nhĩ luôn luôn cúi đầu, nên không nhìn thấy.

“Hoàng thúc bọn hân đã vào cung, vì sao không bẩm báo?”

Thiên Tuyệt nghe vậy khẽ nhủ mảy , nói : “ Có thuộc hạ nhìn thấy thân tín của Tam vương gia, vì để việc này kín không kể hở, nên chưa kịp bẩm báo, thỉnh Hoàng thượng thứ tội!” Huyền Vô Hân vừa nghe, hừ lạnh một tiếng xoay người hướng Tường Dung điện đi đến. Xem ra hân án binh bất động, lại có người thật sự không đợi kịp. Việc này sự tình trọng đại, nhất định phải cùng Lục hoàng thúc hảo hảo thương nghị.

Huyền Vô Hân bước vào Tường Dung điện thì đã có người đi trước bẩm báo, Vân Ly lúc này đã muốn ngủ, ghé vào trong lòng Vân Hành híp mắt ngủ gật. Huyền Cực Tiêu nhìn thấy Huyền Vô Hân liền muốn hành lễ, lại bị hân một cái chớ lên tiếng, đã ngừng lại. Huyền Vô Hân đối Vân Hành mỉm cười, đương nhiên đem Vân Ly ôm vào trong lòng ngực mình, nhẹ vỗ sau lưng tiểu hải tử để hân rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

Đem Vân Ly bế tới giường bên trong nội điện, Huyền Vô Hân mới đi ra ngoài, trầm giọng nói : “Lục hoàng thúc, Hoàng thân” Lời này vừa nói ra, chỉ thấy Vân Hành trừng mắt liếc lại đây, Huyền Vô Hân cười, “Thái phó, chuyện của Vô Ảnh, nói vậy các người đã biết. Vô Ảnh luôn luôn an phận lúc này đây đột nhiên nổi lên suy nghĩ gian tà , chắc là Tần thị chiêu mộ đại thần giết đây gây chuyện. Vô Ảnh ở trong cung , thị nữ rất nhiều , trong lúc nhất thời không phân biệt rõ ai là mật thám. Trẫm cũng không thể giam cầm, bắt giết, rơi vào cái thị huyết bên danh.”

Hân nói tới đây, Vân Hành cùng Huyền Cực Tiêu trong lòng đều có chủ ý. Huyền Vô Hân thân là đế vương, chú ý toàn cục, như vậy Vân Ly tự nhiên là có nguy hiểm

“Ý Hoàng thượng là muốn chúng ta đem Vân Ly về Lưu Quyết sơn sao?” Vân Hành hỏi như vậy lại cảm thấy bất mãn. Mới đưa người nhận lấy, rồi lại bởi vì không có năng lực bảo hộ Vân Ly, muốn bọn hắn đem người mang trở về, mặc dù là vì Vân Ly suy nghĩ, nhưng vẫn như cũ làm hắn thất vọng.

Huyền Vô Hàn lắc đầu, lại nghe giọng cười rộ lên “Tất nhiên không phải, ba năm kỳ hạn đã qua, trăm đã hạ lời hứa, tuyệt sẽ không cãi biến. Ly nhi hẳn tính khí thuần hậu, trầm lo lắng hẳn dễ tin người. Lần này đến đây, là khẩn cầu Hoàng thúc cùng Thái phó có thể lưu lại trong cung, chờ trăm bắt phản tặc, sẽ rời đi. Đã nhiều ngày trăm trở về muộn Ly nhi đều ngủ không được an ổn. Trăm hữu tâm vô lực cùng một canh giờ không thể phân thân...”

Hắn nói tới đây mơ hồ có ý xin lỗi. Vân hành sắc mặt chậm lại, cười nói: “Không sai, năm đó Hoàng thượng chính là bình bình tĩnh tĩnh, hôm nay có Ly nhi lại phải cân nhắc thật nhiều, đây là Ly nhi có phúc. Ta và Hoàng thúc người tự nhiên nguyện ý lưu lại, chính là người không thể bởi vì Ly nhi mà khinh suất, trúng gian kế, làm việc cân cân thận.”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Thụ Khoái Lai Khẩu Khẩu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Trích đào

Vân Khinh

Từ Tường Dung điện trở về, Vân Ly sớm ngủ đến chảy cả nước miếng. Huyền Vô Hàn đem người ôm vào trong ngực, nâng thân mình, để Vân Ly ghé vào ***g ngực hắn. Đêm đã khuya, Huyền Vô Hàn bỗng nhiên không có buồn ngủ, tắm rửa xong, chống thân trên lẳng lặng nhìn Vân Ly. Trong lúc nhất thời ngây ngốc, đến khi hoàn hồn đã qua giờ Tý canh ba.

Hắn nằm xuống, đem Vân Ly vây hãm trong khuỷu tay mình, trên gương mặt Vân Ly nhẹ nhàng hôn xuống. Hiện tại thời thế mặc dù không ác liệt bằng lúc hắn mới đăng cơ, nhưng Tần gia là phản quốc thông đồng với địch, nên tru di cửu tộc, nhưng Tần gia mấy chục miệng ăn, mạng đều không còn, cùng Huyền gia hắn tự bắt cộng đãi thiên* cửu hận. Tần Mộ Thần tâm kế có thể đoán không phải người thường, thế nhưng lấy thân nữ nhi ẩn nhẫn ba năm, tiềm phục bên người Huyền Vô Ảnh, lần này thôi quét mà đến tất nhiên là mưu đồ không tầm thường.

(*)Bắt cộng đãi thiên: không đội trời chung

Hiện giờ hắn đã sớm nắm giữ quyền cao, trên dưới một lòng, mặc dù có mấy bọn đạo chích cũng không thể dao động căn cơ. Hiện tại duy nhất để cho hắn lo lắng chính là Vân Ly, không chỉ là an nguy của Vân Ly, còn sợ người bên cạnh Vân Ly có tâm đặt điều. Huyền Vô Ảnh tạo phản là thực tế, hắn niệm tình huynh đệ, tự nhiên sẽ tha cho Huyền Vô Ảnh một mạng, nhưng lưu đây là tội sống khó tha. Chỉ sợ Vân Ly còn nhỏ, xem không thông thấu, bị người khác mê hoặc, hiểu lầm hắn.

Lần này phức tạp tâm tư đảo loạn một đêm mộng đẹp, gần đến giờ Mão mới chợp mắt. Vân ly đem qua khóc mệt, hiện tại cũng dậy muộn. Ngoài điện Biện Tư Thành sáng sớm đến thỉnh Huyền Vô Hàn thượng triều, phát hiện trong điện yên ắng, bọn thị nữ hầu hạ rửa mặt chải đầu lại tại bên ngoài điện.

“Hoàng thượng còn chưa thức dậy? Nay đã là giờ Thìn, chậm trễ nửa đã đến giờ tảo thiện.” Hắn trên miệng nói như vậy, nhưng cũng không dám đi vào đánh thức Huyền Vô Hàn, nếu kinh động thanh mộng, dù Huyền Vô Hàn coi trọng hắn, cũng không thể làm hư quy củ.

Như thế tới giờ Thìn canh ba, Vân Ly mơ màng mở mắt, hắn mỗi ngày tỉnh lại Huyền Vô Hàn đều đã thượng triều, hôm nay phát hiện hắn còn nằm bên người, thoáng lấp bấp kinh hãi. Liền nằm lên ngực Huyền Vô Hàn, dùng đầu ngón tay chọc lên nói thầm: “Đồ đại lười, vẫn chưa chịu dậy...”

Huyền Vô Hàn vốn là khó ngủ, bị Vân Ly giày vò như vậy, tức khắc liền tỉnh táo. Hắn theo bản năng liền vén rèm lên liếc mắt một cái, ánh nắng bên ngoài cửa sổ chiếu vào, nhất thời biết mình lâm canh giờ. Vốn định mau mau rửa mặt chải đầu, tiến lâm triều, chính là hắn vừa khoác chiếc áo lên người liền nở nụ cười. Lại chậm rãi ôm lấy Vân Ly nói: “Hôm nay Ly nhi có muốn đi dạo cung đào viên sao? Lúc này đang mùa quả chín, chúng ta hôm nay đi hái quả có được không?”

Vân Ly vốn muốn nằm lại trên giường ngủ tiếp, vừa nghe đến có đào ăn, lúc này vỗ tay nói: “Là cây đào mật sao? Kia mau dậy đi! Tuyệt Y, Tuyệt Nhi, ta cùng Vô Hàn ca ca rửa mặt chải đầu!”

Huyền Vô Hàn thay quần áo rửa mặt chải đầu sau nắm tay Vân Ly hướng Đông Nam đi đến đào viên, hắn hai người vừa mới dùng một chén cháo tiểu miễn cưỡng không thấy đói bụng. Biện Tư Thành thấy Huyền Vô Hàn không có vào triều cũng không dùng tảo thiện, trong lòng rõ ràng, liền chiết thân hướng Kim Loan điện.

Đào viên tuy là vườn nhưng diện tích lại một mảnh. Nơi này cây đào loại ba năm, năm trước cũng đã kết quả. Chỉ là lúc ấy Vân Ly còn chưa vào cung, đại bộ phận trái cây đều bị hái xuống làm mứt cùng rượu mật đào, năm nay còn hái được hoa đào cất thành rượu hoa đào. Mùa này đúng là mùa trái cây chính rộ, cả một vườn đào lá cây trùng điệp, mật đào lớn bằng quả đu đủ tròn ở bên trong, chỉ lộ ra đầu nhọn đỏ thẫm, khiến người xem nước miếng chảy ròng.

Vân Ly nhón chân muốn hái quả mật đào gần hân nhất, chỉ tiếc hân thật sự không đủ cao, cố gắng với tay, mặt đỏ bừng, cũng không kéo gần được khoảng cách đưa trái mật đào đến tay. Hân tức giận giậm chân, liền muốn leo lên cây. Huyền Vô Hàn lúc này mới cười giữ chặt hân, đưa tay đem một trái mật đào hái xuống đưa cho Tuyết Y. Tuyết Y liền dùng nước rửa sạch, mới đưa lại cho Vân Ly.

Vân Ly bắt lấy quả đào, ánh mắt đều nheo lại, há mồm muốn cắn lại bất ngờ cắn trúng tay Huyền Vô Hàn. Hân nghi hoặc nâng mâu nhìn thoáng qua, sững sờ nói: “Làm sao vậy?” Nghĩ đến Huyền Vô Hàn muốn ăn trước, Vân Ly quay đầu lại liếc mắt một cái vô số mật đào, hào phóng đem vật cầm trong tay đưa cho Huyền Vô Hàn.

Huyền Vô Hàn vui mừng nhú mảy, tiếp nhận mật đào, từ trong tay áo xuất ra một thanh chủy thủ bộ dạng tinh xảo khéo léo. Người bên ngoài chỉ cho là vũ khí phòng thân tầm thường, mà ẩn nấp một bên Thiên Tuyết cũng hít vào một ngụm. Chủy thủ này khảm minh châu màu đen, thoát nhìn chỉ có thể thường thức đậm bị thương người đứng là chuyện đáng cười. Nhưng hân không có nhìn lầm, đó là một thanh bảo bối chém sắt như chém bùn, mặc dù là Hoàng kim nhuyển giáp cũng không ngăn cản được.

Chính là hiện giờ thần khí này lại bị Huyền Vô Hàn tao nhã gọt lên vỏ quả đào, đầu ngón tay thon dài, nắm chủy thủ rất nhanh bỏ một lớp vỏ đi sạch sẽ, đem đào sáng bong trong trời phóng tới tay Vân Ly, nói: “Người tham ăn như vậy, ăn được mấy lần sẽ ngứa yết hầu, gọt vỏ mới có thể ăn được nhiều. Nhưng cũng không thể ăn nhiều lắm, cẩn thận bị tiêu chảy biết không?”

Săn sóc như vậy trong lời nói khiến Vân Ly không hiểu đỏ mặt lên, hân cắn một ngụm đào, cảm giác ngọt tron bóng mềm mại làm hân hút một hơi, chẳng biết tại sao, lại cảm thấy được lúc này đây, đào so với lúc trước, ngọt rất nhiều. Giống như ăn hết này một cái sẽ không còn cảm giác như thế cái miệng nhỏ nhắn, cắn cắn ăn ăn, ngay cả nước tràn đầy khỏe miệng cũng không tha, lẽ lưỡi liếm đi.

Huyền Vô Hàn ánh mắt lạnh lùng nhất thời tối sầm lại, quay đầu nhìn thoáng qua tùy thị cung nhân, chờ bọn hân thôi lui đến vườn bên ngoài, Huyền Vô Hàn mới ngồi xôm trước mặt Vân Ly, nhìn chăm chăm miệng y nói: “Ta hôm nay kỳ thật, bụng cực kỳ đói nha, lại bởi vì Ly nhi, chỉ ăn một chén cháo. Ly nhi hiện tại ăn được ngon như vậy, như thế nào lại không uy ta một ngụm?”

Vân Ly hơi hé miệng, tựa hồ suy nghĩ muốn hay không đổi một nửa khác không có bị chính mình cắn qua, đưa lên, lại không ngờ Huyền Vô Hàn chế trụ hông của hân, một tay đem người tiến vào trong lòng, phát tay đẩy trái đào trong tay Vân Ly, nắm bắt cầm hân liền hôn lên. Cũng không giống trước kia tư vị, mà là trực tiếp đẩy lưỡi tiến vào.

Quần quýt lấy đầu lưỡi Vân Ly, hấp thu vị ngọt trong miệng hân, khiến hân bật ra tiếng rên rỉ. Đem tắc cả thịt đào trong miệng Vân Ly đoạt ăn hết, sau Huyền Vô Hàn mới buông Vân Ly ra. Trên mặt hân mang theo ý cười thỏa mãn nheo nheo thịt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Ly nói: “Như bát mì vằn thắn kia, mỹ vị đến cực điểm!”

Vân Ly cũng đỏ mặt giận liếc hân một cái, nhưng vẫn là nghi hoặc che kín miệng mình, chẳng lẽ trong miệng hân đích thực tương đối khá ăn? Cho nên mới vừa rồi hân cảm thấy được phá lệ ngọt ngào?

Quả nhiên, Huyền Vô Hàn không thượng triều khiến chính sự trong triều sóng to gió lớn. Từ lúc Huyền đế đăng cơ đến nay, luôn luôn cần chính yếu dân, xử lý chính sự trật tự ngăn nắp, chưa bao giờ có một ngày đến trễ hoặc không thượng triều. Vốn Hoàng đế một ngày không vào triều cũng không tính là đại sự gì lớn, dù sao nhân có họa có phúc cũng một sớm một chiều, Hoàng đế thân mình có việc gì, lại há có thể cậy mạnh thượng triều.

Chính là, chuyện này cùng Vân Ly có liên quan. Huyền đế sủng ái Phượng quân, đó là trong cung mọi người đều biết. Đại thần trong triều tự nhiên cũng có nghe thấy, Phượng quân cùng Huyền đế tương thân tương ái, đó là chuyện may mắn. Nhưng nếu Đế vương vì Phượng quân, bỏ bê triều chính, thậm chí nghĩ cùng giai nhân độ đêm xuân, này thật cực kỳ không ổn. Cho dù Phượng quân thân là phượng loan tinh uy danh một nước, nhưng tai họa Đế quân bỏ lỡ lâm triều cũng là có tội!

Loạn đảng Tam vương gia làm sao chịu buông tha chuyện tốt như vậy, các lộ nhân mã sôi nổi xuất động, gieo rắc lời đồn, đem Vân Ly nói thành Yêu cơ họa nước, tuổi còn nhỏ đã biết dụ dỗ thuật. Đến cuối cùng còn có người đoán có phải hay không Tiên quân tính sai lầm rồi, đem một cái giả mạo tiến cung. Có lời đồn như vậy, tự nhiên có người đẩy mạnh lực lượng, lại đồng thời thuận theo nhân đạo, ở Tuyết Uyên Thiên Sơn, có mỹ nhân, quả thật chân chính Phượng loan tinh.

Hôm sau Huyền Vô Hàn vào triều thì tấu chương một quyển tiếp theo một quyển, không phải khuyên hân quay đầu chuyên tâm triều chính, thì chính là thỉnh Tuyền Ki tiên quân trở lại trong cung nắm đốt tay tính toán lại một lần. Còn có ngu ngốc thần tử trực tiếp đề nghị đi Thiên Sơn đem người đón trở về, tiêu trừ tà khí trong cung.

Huyền Vô Hàn mặt không chút thay đổi nhìn trên dưới loạn thành một mảnh, cười lạnh một tiếng. Nếu không phải lúc này đây hân cố ý thức dậy muộn chưa lâm triều, thật nhìn không ra ngày thường thần tử thông minh lanh lợi lại có thể ngu xuẩn đến mức này. Xem ra hân vẫn đánh giá cao chính mình, nguyên nghĩ trong triều không có chuột, lại không nghĩ là vẫn còn một con!

Như vậy nhất tiễn song điêu * mưu kế hân cũng là phúc khí tâm linh ** về phần những lời đồn kia, hân cũng sai người đồn thổi, quạt thêm gió, tăng dụng ý, chẳng qua là muốn giăng thiên la địa võng, hào gọi Tam đệ dẫn Tàn Mộ Thần tự nguyện bước vào thôi!

(*) Nhất tiễn hạ song điêu: 1 tên bắn 2 chim

(**) Phúc khí tâm linh: phúc đến mọi việc đều sáng tỏ

Bạn đang đọc truyện *Dụ Thụ Khoái Lai Khẩu Khẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Thu vông (bắt lưới)

Vân Khinh

Trên Kim Loan điện to lớn như vậy, Huyền Vô Hàn hít mắt nghe xong thần tử dâng sớ, đã nhiều ngày lời nói đều là giống nhau, hẳn nghe được thập phần ôn hòa nhã nhặn. Bất quá cũng không có gì ngoài một số bộ phận quan lại theo phụ họa, thần tín của hắn vẫn thập phần bình tĩnh, mặc dù có người cố ý công kích, cũng không thể thành công.

“Hoàng thượng, thần nghĩ đến việc này phải mời Tuyền Ki tiên quân, Phượng quân quý thể, sao dung người khác vu tội.” Hộ Bộ Thị Lang đứng ra, hẳn trên miệng nói là vì Vân Ly, kỳ thực cũng vì chứng minh lời đồn. Nếu Huyền Vô Hàn thật sự đi mời, cho dù Phượng quân là chân thân, cũng sẽ khiến dân chúng ngờ vực vô căn cứ, chỉ biết lại nghiệm minh, không phải dấu điểm huyền cơ sao?

Huyền Vô Hàn khẽ động thân mình, trầm giọng nói: “Nga, ái khanh cái này một câu, có phải hay không cần Trẫm đi đem Thiên Sơn vị kia đón tiến cung a...” Lời này vừa nói ra, hộ bộ Thị lang biết được chính mình chạm vào vây rồng, nhất thời mồ hôi ròng ròng lăn xuống, ai hô ra tiếng, ý vì chính mình trung thành tận tâm, không có nửa phần bất kính.

“Hừ, Phượng quân của Trẫm như thế nào, Trẫm thanh thanh sở sở! Các người nói hắn là giả, ý chỉ Trẫm là hạng người ngu đần, vô năng sao! Là thật giả còn phân không rõ ràng. Việc này không cho phép tiếp tục nghị luận, nếu ai còn dám cãi nhãi, chính là bất kính Trẫm!”

Huyền Vô Hàn như vậy uy danh trong triều đình, tự nhiên Phượng quân tránh được một chuyện. Nhưng trong Linh Cừ, bách tính sau khi ăn xong đề tài câu chuyện cũng sinh ra, bất quá chính là chuyện Huyền đế hướng quan viên giận dữ lam nhân, ngay cả thần tử thân cận can gián cũng không để ý, hoàn toàn một bộ mất thần trí.

Mà vây cánh của Huyền Vô Ảnh lại vui mừng ra mặt, mà Huyền Vô Ảnh lại dĩ nhiên trưng ra bộ mặt giả tạo trung thành, viện có bảo vệ danh tiếng Hoàng gia, ngang nhiên trắng trợn mời chào khách khứa và bằng hữu, bên là thay Huyền Vô Hàn biện giải, lý do thoái thác, kì thực làm cái gì, Huyền Vô Hàn cũng thanh thanh sở sở. Huyền Vô Ảnh cần lòng dân, hẳn cấp, chỉ sợ là càng hung hăng càng quấy lại càng bị tổn thương.

Mặc kệ bên ngoài sóng ba đào mãnh liệt, Tư Noãn Điện vẫn là nhất phái tường hòa *. Vân Ly bị mật đảo chế trụ, mỗi khi dùng cơm xong, vẫn đều phải ăn một cái. Hắn cũng không dám ăn nhiều, có một lần hắn ăn liền một lúc năm quả, tiêu chảy. Đau đến trên giường lăn lộn, mồ hôi đầm đìa, Huyền Vô Hàn sợ tới mức tâm cũng đều treo lên. Lúc sau liền phụng phụ nói cho hắn biết, nếu là ăn nhiều sẽ không được ăn quả vật khác.

Đào dù cho có quý trọng, cũng chỉ là một loại, điểm ấy nặng nhẹ, Vân Ly còn là phân rõ.

Hạ triều Huyền Vô Hàn một lát cũng không dừng lại, trở lại Tư Noãn điện liền thấy Vân Ly ngoan ngoãn ngồi ở băng ghế, hai tay nâng cằm. Cùng ngày xưa vừa thấy hắn đã chạy lại đây, lộ ra ý cười ngượng ngùng, hoàn toàn bất đồng. Huyền Vô Hàn thất vọng, đau khổ ngẩng ra, cười khổ “Ly nhi hôm nay như thế nào an tĩnh vậy, nếu là buồn chán ta mang người xuất cung một chút.”

Nghĩ Vân Ly nhất định cao hứng nhảy dựng lên, sẽ dùng âm thanh khiến người khác giật mình nói “Vâng”, nhưng chính là Vân Ly nhắm mắt làm ngơ, chỉ một thoáng giật giật thân mình đã bị Huyền Vô Hàn ôm lấy, nâng mầu nhìn thoáng qua. Chỉ liếc mắt một cái, Huyền Vô Hàn liền nhìn thấy một ít vẻ ưu sầu, hẳn ngạc nhiên, Vân Ly còn nhỏ như vậy, chuyện gì để cho hắn phải ưu sầu? Chẳng lẽ trong cung quá mức buồn chán, chờ đợi không được muốn đi sao?

“Trong Linh Cừ người còn không có đi dạo qua, ăn ngon cũng vậy, đêm nay chúng ta liền túc tại bên ngoài, qua ít ngày nữa tới hai mươi ba tháng bảy đó là trời cho ngày, khi đó càng náo nhiệt” Huyền Vô Hàn vừa nói vừa liếc nhìn Vân Ly, nghe được lời của hắn, ánh mắt thoáng dao động, nhưng là một bộ muốn nói lại thôi làm Huyền Vô Hàn nóng nảy.

Hắn đi vòng qua đối mặt với Vân Ly, thương tiếc nắm chặt tay y, than thở: “Ly nhi không nói chuyện với ta, ta rất khó chịu....”

Rốt cuộc không chống cự nổi bộ dạng khổ sở của Huyền Vô Hàn, Vân Ly sợ hãi nói: “Vô Hàn ca ca muốn đi nhận... chân chính Phượng quân trở về sao?”

Tư Noãn điện tuy là tâm điện của Hoàng đế cũng không phải là thiên y vô phùng, có người ngày đêm nhìn chăm chăm, tự nhiên có thể tìm ra khe hở. Bất quá làm bộ tùy ý nói chuyện phiếm, cố ý để Vân Ly nghe xong. Vân Ly tuổi còn nhỏ, Huyền Vô Hàn cũng không cho hắn biết triều đình phân tranh. Hắn chỉ biết mình là giả, không thể cùng Huyền Vô Hàn thành thân, còn chân chính Phượng quân, rất nhanh sẽ tới.

Cũng không rõ ràng là cảm giác gì, chỉ cảm thấy ngực căng căng, đau đớn dần dần lan tràn ra. Nước mắt cũng chậm chậm lăn xuống, sợ Tuyết Y nhìn thấy sẽ truy vấn hắn đành phải trốn trong ổ chăn lén lút khóc. Từ khi bắt đầu nhận thức, hắn đã bị cha cùng phụ thân báo cho mình là Hoàng hậu của Huyền Vô Hàn ngày sau không thể cùng người khác cùng một chỗ. Loại ý niệm này luôn luôn quanh quẩn trong đầu hắn, dù tỉnh tỉnh mê mê, lại thâm căn cố đế.

Cho đến khi Huyền Vô Hàn tới đón hắn, cái loại lòng tràn đầy vui mừng này, nói ra thật ngượng, nhưng là cảm thụ chân thật nhất của hắn. Không giống

cha cùng phụ thân ấm áp, làm cho hắn rất trầm mê. Hình dạng Huyền Vô Hàn nói chuyện, nụ cười ôn nhu cũng làm cho hắn không tự chủ đỏ mặt. Sáu tuổi quả thật nhỏ, nhưng không có nghĩa là không có cảm thụ.

Chính là hiện giờ, có người lại nói hắn là giả, cái loại lạnh từ đầu đến chân rét đến xương làm cho hắn không biết nói gì. Không chỉ là ngày sau không còn được ăn điểm tâm trong cung, quan trọng hơn là, Huyền Vô Hàn sẽ ôm người khác, ôn nhu với người khác. Hắn biết Tuyệt Uyên có Hậu vô phi, có phi vô Hậu cho nên, Huyền Vô Hàn là không thể nào tiếp tục đối tốt với hắn.

Huyền Vô Hàn đối diện với tình hình thực tế mới vừa nảy sinh, Vân Ly không hiểu, nhưng lại như trước thương tâm.

Mà Huyền Vô Hàn nghe Vân Ly nói vậy, đầu óc ong ong, không biết nên phản nộ với người cả gan dám tiếu lộ, hay là vui mừng trước bộ dạng nhút nhát của Vân Ly. Mà mặc kệ thế nào, hắn cũng là một loại đau lòng. Gắt gao đem người kéo vào trong ngực, siết chặt, thân mật hôn hai má Vân Ly, tư thế này bắt buộc Vân Ly ngừng đầu thừa nhận, trong lòng khó chịu nhưng lại luyến tiếc đẩy ra.

Hôn theo hai má tới chân mày, chớp mũi, cuối cùng rơi xuống môi Vân Ly. Huyền Vô Hàn lúc này còn đầu bộ đáng ôn nhu trong quá khứ, mang theo vội vàng cùng bá đạo, cường thế đoạt lấy khiến Vân Ly vô phương thừa nhận, nước miếng theo khoe miệng tràn ra.

Hôn đến khi hơi thở gấp gấp dồn dập, Huyền Vô Hàn mới luyến tiếc buông Vân Ly ra. Hắn dùng đầu ngón tay lau đi nước miếng trên mặt y, chăm chú nhìn vào mắt y, tuyên thệ: “Cho dù Ly nhi không phải Phượng quân thật sự, ta cũng không cần người khác. Người là của ta, đừng hòng từ bên cạnh ta chạy trốn! Vì người, ta sẽ giết Phượng quân thật sự!”

Vân Ly lại bất nhảm trọng điểm, con người ngán đầy lệ, bi thương nói: “Nguyên lai ta thật sự chính là giả sao? Kia phụ thân vì sao ...”

“Ai...ta chỉ biết...Ly nhi thật sự là Phượng quân. Bên ngoài lòng người khó lường, nói gì người cũng không cần tin tưởng. Nếu muốn đi ra ngoài thì thỉnh Hoàng thúc cùng Thái phó đồng hành, người đã nhiều ngày chỉ buổi sáng mới thỉnh an, bọn hắn cũng rất nhớ người.” Có Hoàng thúc cùng Thái phó cùng hắn, bọn tay sai trừ phi ngại mạng quá dài mới dám lộng hành.

Vân Ly lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, tại trong ngực Huyền Vô Hàn làm nũng, hắn bị úy khuất lớn như vậy đương nhiên là muốn đòi lại. Cũng may mấn hắn còn nhỏ dễ dàng giải thích rõ ràng, bằng không Huyền Vô Hàn cũng thật đau đầu. Vân Ly trong lòng gút mắc đã được tháo gỡ, nghĩ lại đêm qua vì chuyện này mà ăn không ngon, bây giờ bỗng cảm thấy đói bụng, liền trừng mắt nhìn Huyền Vô Hàn: “Tào tiện hôm nay không cho phép người quản ta, ta muốn gà chiên giòn, giò hầm tương nổi tiếng nha!”

Huyền Vô Hàn cong môi cười: “Chỉ một lần này, lần sau không được viện cớ nữa. Người đâu, truyền lệnh! Rút sạch xương gà chiên giòn cùng giò hầm tương!”

Phần lớn dùng tào tiện, Huyền Vô Hàn chỉ cho Vân Ly ăn cháo loãng, canh ngọt, hoặc là điểm tâm nhỏ. Hương tởm gà linh tinh quá nhiều dầu mỡ, sáng sớm ăn, không tiêu, tới bữa trưa, Vân Ly lại ăn không vô cái khác. Từ đó sẽ tổn thương thân thể. Trước khi Vân Ly tới Huyền Vô Hàn đã sớm phân phó ngự trù, mọi thứ tinh tế chu đáo, khiến Vân Ly thân thể khỏe mạnh, Vân Ly còn nhỏ như vậy, nếu có gì sơ suất, ngày sau hối hận cũng không kịp.

Nhìn thấy Vân Ly cầm chân gà ăn một cách vui vẻ, trong mắt Huyền Vô Hàn đều là sùng nịch. Chính là, Huyền Vô Ảnh đã đem thú * đến trên người Vân Ly, vậy đừng trách hắn không nể tình huynh đệ. Tần Mộ Thần thế nhưng thú đoạn lại thập phần tinh diệu, không khỏi mê hoặc tâm Hoàng đệ hắn, còn vì hắn tạo phản. Xem ra cũng là tuyệt sắc mỹ nhân, bằng không tại sao lại có thể mê hoặc người như vậy.

(*) thú : tay, câu này ý nói Huyền Vô Ảnh dám ra tay với Vân Ly

Chính là mỹ nhân này tâm cũng quá lớn, còn muốn ngồi vị Hoàng đế. Huyền Vô Ảnh là cái loại biệt tài gì hắn nhất thanh nhị sở, làm Vương Gia đã thiếu thông minh, làm Hoàng đế, chẳng phải là chôn vùi Tuyệt Uyên giang sơn. Lường trước Hoàng đệ hắn bắt quả chỉ là bị lợi dụng, nhưng một khi đã sinh lòng, giữ lại tất sẽ thành tai họa. Tần Mộ Thần không thể không chết, Hoàng đệ tất sẽ sinh lòng oán hận, nếu muốn Huyền Vô Ảnh được toàn mạng, chỉ có thể khiến y trở thành ngu đại.

Huyền Vô Hàn ở bên này làm ra quyết định, ảnh vệ môn tự nhiên bắt đầu hành động. Vốn là định là để Huyền Vô Ảnh cùng các đại thần mưu đồ tạo phản, sau đó đem vị kia Thiên Sơn giai nhân về Linh Cù, kết quả lại là cái xướng phụ *. Tuyền Ki nhận được tin tức, lập tức chạy về Linh Cù, ở Thiên Tê đài giận nói chính mình thân là Tiên quân một nước, không có khả năng tính sai, Vân Ly không chỉ là Phượng loan tinh, hơn nữa cùng Huyền Vô Hàn đời đời kiếp kiếp là tình nhân, tư hòng không dứt.

(*)Xướng phụ : khụ! có nghĩa là dĩ ***, nhưng chỗ này ta không hiểu a

Lời vừa nói ra, dấy lên một trận phong ba, những đại thần từng ở trước mặt Huyền Vô Hàn thượng tấu thỉnh giai nhân, thỉnh Tuyền Ki chứng minh, không thể nghi ngờ chính là đứng trên đầu ngọn sóng, hung hăng té xuống. Huyền đế trái lại hết sức tuyệt nhiên, hạ chỉ phê chức quan của bọn họ, hồi hương dưỡng lão. Các quan viên còn trẻ tuổi, giáng chức làm quan địa phương, cả cuộc đời đều vô phương bước vào trong Linh Cù.

Bên này chen ép thế lực Huyền Vô Ảnh không nói, Huyền Vô Ảnh cấu kết phản tặc, ý đồ soán ngôi, căn cứ xác thực cũng lặng yên di động, không chỉ có người bên cạnh Huyền Vô Ảnh, ảnh vệ môn còn tìm hiểu, lấy được thư. Huyền Vô Ảnh dĩ nhiên cấu kết người ngoài tranh đoạt giang sơn, càng chứng thực tội danh của hắn.

Như thế thuận lý thành chương, Huyền Vô Hàn cực kỳ bi ai đến cực điểm, hạ lệnh tập nã Tần Mộ Thần, một khi bắt được cách sát vật luận *, mà đối với Huyền Vô Ảnh lại chỉ nói tổng ngục tái thẩm tra. Trong lúc nhất thời, vạn dân tự nhiên hô to Huyền đế anh minh trọng hiếu nghĩa, còn chỉ quan tâm Huyền Vô Ảnh sống hay chết.

(*)giết không cần luận tội

Nhưng Tàn Mộ Thần ần nhẫn nhiều năm, tất không phải người thường, Huyền Vô Ảnh bị hấn lừa gạt dẫn dắt tránh truy binh nhưng thật ra lại thoát được hết sức dễ dàng. Chính là không nghĩ tới hấn một đường phi như tên bắn, cũng đi lên tuyệt lộ.

Bắc Tuyết Uyên là nơi cực âm hàn, vượt qua Thiên Sơn lại xuất hiện dòng sông quanh năm đóng băng tuyết rơi dày đặc, không có nửa điểm tươi xanh. Trên tám bia đá, một dòng chữ đỏ lạnh như băng “Thiên Tuyết Nhai”, đứng ở đỉnh núi đi thêm một bước chính là vực sâu vạn trượng. Nếu dưới vực chính là hồ nước thì may ra còn khả năng sống sót, đáng tiếc thời tiết nơi này thiên hàn địa đông *, đáy vực cũng là sông băng cứng rắn, người ngã xuống, chính là tan xương nát thịt.

(*) Thiên hàn địa tống: thời tiết giá rét, đất đóng băng

Tàn Mộ Thần còn đang do dự, Thiên Tuyết đã đem người đuổi đến, mũi ngựa phun khói trắng, vội vàng xao động vó .

“Hừ, chó săn của Huyền Vô Hân cũng nhanh thật! Thế nào Huyền Vô Ảnh đã bị các người giết sao?” Khi hấn hỏi câu này, trong mắt xoẹt qua tia âm đạm, nhưng cũng rất nhanh liền che dấu đi. Hấn nhận định Huyền Vô Hân sẽ không giết thân huynh đệ, chỉ tước bỏ Vương vị, đẩy biên cương.

Thiên Tuyết lên tiếng: “Hoàng thượng thánh minh, tặc nhân Huyền Vô Ảnh bị xử tử ngay tại chỗ, nguoi còn muốn trốn sao!” Phía sau nguoi chính là vực sâu vạn trượng, buông tay chịu trôi, Hoàng thượng còn có thể cho nguoi toàn thân, thoát cảnh tan xương nát thịt!”

Tàn Mộ Thần vừa nghe sắc mặt nhất thời đại biến, lạnh lùng nói: “Nguoi giết hấn! Hấn là Vương gia! Làm sao nguoi có thể giết hấn!” Về mặt dĩ nhiên điên cuồng, trường kiếm trong tay khuấy động bắn ra kiếm khí, bắn phá Thiên Tuyết liên tiếp lui về phía sau.

Thiên Tuyết không biết tin Huyền Vô Ảnh chết đối với Tàn Mộ Thần ảnh hưởng lớn như vậy, hấn vốn định quấy nhiễu tâm y, xem ra kế này thu hoạch quả nhiều. Cười lạnh: “Hấn thông đồng với địch phản quốc, ý đồ soán ngôi, cấu kết loạn thần tặc tử, Hoàng thượng mặc dù nghĩ tình cũ, nhưng vì đại cục tất phải tru diệt hấn. Bất quá là lãng trí xử tử * mà thôi, cái này cũng chỉ là lóc ra xương cốt!”

(*) Lãng trí xử tử : lóc từng miếng từng miếng thịt đến khi chết thì thôi.

Quả nhiên Tàn Mộ Thần đôi mắt biến sắc đỏ, như Tu la từ địa ngục, giận dữ hét dài một tiếng, vung trường kiếm chém tới. Thiên Tuyết mang theo nhiều ảnh vệ nhưng nhất thời cũng không ngăn được, dưới tình thế cấp bách, hấn tựa hồ nghĩ được cái gì, lớn tiếng nói: “Vương gia đối đãi nguoi là chân tâm thật ý*, trước khi chết cũng chưa từng oán hận nguoi lợi dụng hấn! Chỉ nói cùng nguoi kiếp sau không còn gặp lại nữa!”

Không ngờ Tàn Mộ Thần nghe nói vậy, thân mình đột nhiên gấp lại, từ không trung ngã xuống, phun ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt trắng bệch, chính là tức giận công tâm, tổn hại tâm mạch. Thiên Tuyết mắt thấy y suy sụp, muốn tiến lên tiến hấn một đoạn đường. Không ngờ Tàn Mộ Thần lao đảo đứng dậy, bị thương cười.

“Nguyên là ta không đúng. . Là ta lợi dụng hấn. . Hấn lại không hận ta, cũng không nguyên cùng ta tạ thế tái kiến” Tàn Mộ Thần nói xong, nâng mâu đối với Thiên Tuyết âm tà cười “Nói cho Huyền Vô Hân, kiếp này ta không thể báo gia cừu, kiếp sau nhất định sẽ không bỏ qua cho hấn !” Chính là kiếp sau, sẽ không có người toàn tâm toàn ý vì hấn, vì hấn thân phận, danh vị, thậm chí tánh mạng cũng không để ý . . .

Thiên Tuyết thầm kêu không tốt, còn chưa chờ hấn ra tay, chỉ thấy Tàn Mộ Thần thả nguoi, chính mình nhảy xuống vực thăm!

Tàn Mộ Thần thân ảnh rất nhanh liền biến mất không thấy gì nữa, Thiên Tuyết đứng ở đỉnh núi trầm mặc không nói. Ảnh vệ phía sau hấn nói : “Sư huynh, có cần đi xuống không”

Thiên Tuyết xoay nguoi trừng mắt liếc hấn một cái, “Nơi này đi xuống tựu dừng nghỉ đi lên! Sai nguoi trấn giữ chỗ này, ngựa Tàn Mộ Thần còn có quý kê! Ta trở về bẩm báo Hoàng thượng”

Huyền Vô Ảnh giờ phút này bị cho ăn nhuyễn cân tán*, hư nhuyễn ngồi trên ghế. Bộ dáng rất chinh tề, chỉ là sắc mặt trắng bệch. Hấn nửa điểm võ công đều không có, trừ bỏ thân phận Hoàng tử, căn bản cũng không có gì nổi bật, bộ dạng cũng là học theo mẫu hậu hấn, bất quá chỉ mới mười bốn tuổi, non nớt ngây ngô.

(*) Nhuyễn cân tán: là được làm con người không còn sức lực.

Dù sao cũng là chính mắt nhìn đệ đệ thân sinh lớn lên, Huyền Vô Hân đứng ở trước mặt hấn khẽ thờ dài, nói: “Vừa rồi Thiên Tuyết đến bẩm báo, Tàn Mộ Thần đã chết rồi. Trẫm biết nguoi không muốn cướp ngôi, là hấn lợi dụng nguoi có đúng hay không?”

Huyền Vô Ảnh cúi đầu, không nói gì, chính là gắt gao nín lấy ống tay áo. Hấn sợ mở miệng chính là không khắc chế nổi run rẩy, theo Tàn Mộ Thần trốn chạy hấn còn mang theo một tia hy vọng, người kia không phải là lợi dụng hấn, đối với hấn cũng có chút cảm tình. Chính là hấn sai lầm rồi, căn cứ theo lời Tàn Mộ Thần lộ tuyến binh an phía trước, lại phát hiện chính là thị vệ của Hoàng huynh. . .

Hấn tuy tư chất bình thường, nhưng không phải là không có tâm. Tàn Mộ Thần đối với hấn thật tình chỉ có vài phần, hấn cũng hiểu được. Chính là nghĩa vô phản cố*, tựu hợp lực đánh một trận, cho dù thất bại hấn cũng muốn bảo hộ Tàn Mộ Thần chu đáo, hai người ẩn cư núi rừng, không màng thế sự .

(*) Nghĩa vô phản cố: làm việc nghĩa không được chùn bước

Chính là, người kia tâm chưa bao giờ đặt trên người hấn, chỉ nghĩ báo thù.

“Hoàng huynh Giết ta đi...” Khó khăn nói ra khỏi miệng, Huyền Vô Ảnh ngẩng đầu, lộ ra đôi con ngươi không còn tia sáng.

Chỉ là hấn một lòng muốn chết, Huyền Vô Hân cũng không chịu. Viên thuốc nắm trong tay vài lần muốn đưa tới, nhưng vẫn là không đành lòng. Mẫu phi hấn được phong làm quý phi, là nữ nhân trước sau được ân sủng. Nhưng mấy đệ đệ thì cũng phải có, ngoại trừ Huyền Vô Băng là đệ đệ cùng một mẹ với hấn, còn lại cũng chỉ vì an ổn triều đình, trấn an đám cựu thần thôi.

Đều là đệ đệ tình cảm sâu nặng, Huyền Vô Ảnh từ nhỏ đã không được sủng ái, hiện giờ rơi vào kết cục bi thảm như vậy, nếu còn biến hấn thành ngu ngốc, Huyền Vô Hân cũng có chút tâm nguội lạnh.

“Ngươi là Hoàng đệ Trẫm, Trẫm sẽ không cần mạng của ngươi. Cũng không cần vọng tưởng tự sát, người trong Vương phủ cùng ngươi nhất vinh câu vinh*, cần suy nghĩ rõ ràng. Ngày mai Trẫm tiễn ngươi đi Phần Sơn trấn, vương phủ cùng hạ nhân đã sắp xếp xong xuôi.”

Hạ nhân trong Vương phủ hấn ban đầu đều là người trong cung của Mẫu phi, bây giờ Mẫu phi đã mất, Huyền Vô Ảnh chính là thân nhân của bọn họ. Hấn cho dù là muốn tự sát, cũng không thể không để ý tánh mạng người trong Vương phủ.

Đối với quyết định của Huyền Vô Hân, Huyền Vô Ảnh không nói gì thêm. Hấn hôm nay là sống hay chết đều không còn trọng yếu, người hấn muốn đã chết, hấn như thế nào cũng sẽ không có ai để ý, dù sao từ trước đến giờ cũng không ai để ý.

Bạn đang đọc truyện *Dị Thụ Khoái Lai Khẩu Khẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Tổ Tuyết

Vân Khinh

Thiên Tuyết ở Thiên Tuyết Nhai trông năm ngày, cũng không có phát hiện tung tích Tàn Mộ Thần, nhận định y đã quy thiên, mới triệu hồi thị vệ. Cùng lúc đó Huyền Vô Ảnh thuận theo Thánh chỉ đi hướng Phần Sơn trấn, phía nam Tuyết Uyển cũng là một địa phương giàu có.

Linh Cừ thay đổi bất ngờ, ngoại trừ liên lụy một ít người và tài vật, còn lại đều là một mảnh yên tĩnh. Vân Ly trong lòng không yên rất lâu, cuối cùng Huyền Cực Tiêu cùng Vân Hành giải thích, hấn mới thoáng hiểu được, cũng rút cuộc hoàn toàn yên tâm.

“Ta cùng với phụ thân ngươi ngày mai lên đường trở về, ngươi nếu là tưởng nhớ chúng ta, thì nói Vô Hân tiễn ngươi trở về mấy ngày.” Vân Hành xoay người hôn một chút lên trán Vân Ly, mặt mỉm cười. Hai người hấn lúc trước rời đi Linh Cừ, chính là không muốn tái nhập triều đình. Huyền Vô Hân cố ý giấu diếm, mới khiến không cho người bên ngoài biết bọn họ ở trong cung.

Hiện giờ Vân Ly tương lai trở thành Hoàng hậu, thân phận hai người ngày càng cao, quyền thế càng mạnh, khó tránh khỏi sẽ có người đến quấy rầy, chẳng tha sớm rời đi, cũng tốt, nhường Vân Ly cùng Huyền Vô Hân cùng một chỗ.

Tuy rằng trong lòng không muốn, nhưng Vân Ly lại ngoài dự đoán của mọi người không khóc, gắt gạo lôi kéo ống tay áo Huyền Vô Hân, nhìn xe ngựa càng lúc càng xa, cuối cùng kéo kéo Huyền Vô Hân, “Hiện giờ cha ta cùng phụ thân đi rồi, ngươi nhất định phải càng thêm tốt với ta, bằng không ta sẽ về nhà!”

Lần này bị Vân Ly bá đạo thốt ra lời nói còn ả chứa nụ cười, Huyền Vô Hân giả vờ bị uy hiếp, ngồi xổm xuống “Lời nói của Ly nhi vì phụ nào dám không nghe, chính là Ly nhi nhu nhược đối với phụ có gì bất mãn cứ nói, không thể giống trước đó vài ngày chính mình chịu đựng như vậy, ngay cả cơm cũng ăn không vào, có biết chưa?” Bảo bối của hấn thật sự nhạy cảm vô cùng, nếu không dặn dò trước, lại có chuyện như vậy, hấn cũng không muốn khiến Vân Ly tiếp tục khó sống một lần nữa.

Bất quá sự tình lần đó, khiến Vân Ly vui vẻ một phen, hấn trọn một ngày đều kiếm cái để lấp đầy bụng. Huyền Vô Hân cũng không ngăn cản, cơm nước xong liền ăn quả vật. Cuối cùng là chính hấn bị nhìn cảm thấy ngượng ngùng mới dừng lại.

“Ta cũng không thể không ăn cái gì! Ngươi rõ ràng cũng thích ăn, vì sao không cho ta ăn nhiều. Ăn nhiều một chút lại không có quan hệ... Luôn thương ta... Thương ta bằng miệng...” Hấn nói đến âm cuối cùng liền tiêu thanh, Huyền Vô Hân cười khê, âm cuối cao lên nói: “Nga, phải không? Ta đây như thế nào lại không nhớ rõ, không bằng Ly nhi làm thử ta xem?”

Mặt Vân Ly nhất thời ửng đỏ, há miệng thở dốc, nói không nên lời, muốn hấn hôn Huyền Vô Hân là chuyện cực kỳ xấu hổ nha, đem đầu lại gần vài lần đều rút lại, cuối cùng gấp đến độ mơ hồ có chút giận, Huyền Vô Hân mới kéo hấn ôm vào trong lòng, dụ dỗ nói: “Không đùa ngươi nữa, lúc trước đã nói, xuất cung đi dạo một vòng, hiện tại thu dọn một chút liền đi, được chứ?”

Linh Cừ là kinh thành của Tuyết Uyển, nguyên nhân là vì nằm hướng Bắc, thời tiết lúc này không quá mức oi bức, ngược lại còn có chút mát mẻ. Huyền Vô Hân cùng Vân Ly lúc này cũng ăn mặc tùy ý, ngay cả diện mạo thái độ cũng là một bộ thiếu niên anh tài, nhân trung kiệt xuất* nhưng Linh Cừ cũng

có rất nhiều người tuần tú qua lại, người đi đường cũng không quá mức đê ý, chỉ cho là hai cậu ấm nhà giàu có mà thôi.

Bất đồng với đặc tính yên tĩnh, ở ngã tư đường Linh Cừ, phần lớn là xiếc ảo thuật, vài cửa hàng bán quần áo chống lạnh, hoặc là một ít quán trà, điểm tâm cùng món ăn bình thường lại rất ít. Lại thêm, hương vị mang theo một cỗ chua cay, mặc dù là ngọt, nhưng vị ngọt lại khá mơ hồ, Vân Ly ăn một khối liền mất hứng thú. Bất quá, xiếc ảo thuật, xiếc thú, gánh hát lại hấp dẫn ánh mắt hắn, có lẽ là chưa bao giờ thấy qua, đại nhân lóe ra tia hưng phấn.

Xem cách ăn mặc như là sơn dã nhân, trên người đều mặc da lông xiêm y, chính là trời dần dần nóng, thoát áo, xích trần thân trên *, thân hình cường tráng, vây quanh thất lưng là một khối da hổ sặc sỡ, Huyền Vô Hàn quét mắt vài lần, liền nhận ra đây là người Thanh Châu, tộc người miền núi. Thế nhưng lại ngoài ý muốn vượt ngàn dặm xa xôi đến kinh thành mưu sinh, xem ra Thanh Châu dân chúng sống cũng không được tốt ...

(*)Xích trần: ở trần

“Vô Hàn ca ca! Ngươi mau nhìn! Con ngựa kia lỗ tai thật dài nha! không giống ngựa trong cung!” Nhìn theo ngón tay Vân Ly, Huyền Vô Hàn mỉm cười, hắn nhìn qua là một con lừa, màu lông xám trắng, bộ dạng rất oai, lỗ tai dựng đứng lên, hi hi phun khí, trên cổ còn một vòng màu đỏ, rừ xuống một cái chuông, không kiên nhẫn dậm chân.

Thế nhưng hắn lại không chỉ ra chỗ sai của Vân Ly, ngược lại đem Vân Ly ôm lấy đặt hắn cười ở trên vai mình, cẩn thận che chở không cho dân chúng vây quanh va chạm tới. Một nữ tử cầm Hồng Anh thương, đang lưu loát tú hoa thương, trên đầu còn mang một bát nước, vừa múa vừa chuyển, lại cũng vững vàng, nước trong bát không hề rơi một giọt nào .

Mọi người hoan hô trầm trồ khen ngợi, Vân Ly lại đối với những thứ này không có hứng thú. Hai đại hán tử khôi ngô bỗng nhiên chui vào lều bạt, khi trở ra đều khom người, mặt cứng, song chưởng* tựa hồ lôi kéo cái gì, chờ hai người toàn thân đều đã ra rồi, mới nhìn rõ phía sau kéo một cái ***g sắt.

(*)Song chưởng: 2 tay

Vân Ly về mặt thoáng khản trương, hai tay nắm chặt phát quan của Huyền Vô Hàn, đau nhức. Chỉ nhìn thấy ***g sắt loang lỗ vết rỉ sét, mặt trên là vết máu đỏ đậm, khiến người xem thấy sợ hãi. Chỉ tiếc mặt trên ***g sắt phủ một tấm vải xám, chỉ có thể nghe thấy trong ***g to tiếng hít thở, xem ra là một con vật còn sống.

Nguyên bản người xem náo nhiệt đều dời hết về bên này, bên kia nữ tử đang múa thương cũng thu Hồng Anh thương lại, cười bụng lên đồng la bắt đầu hét to cổ động. Mọi người bị thứ gì đó trong ***g sắt thu lấy tâm thần, cũng tùy ý ném vài đồng tiền. Nàng kia cũng không để ý, nàng nguyên bản chính là màn làm nóng, trong ***g sắt gì đó mới là chủ chốt.

Trong đó một hán tử lấy tay lau mồ hôi, cao giọng nói “ Hôm nay huynh đệ chúng ta diễn xiếc ảo thuật cũng vì sinh kế! Vật này chúng ta cũng liều mạng mấy lần mới bắt được! Linh Cừ tuy rằng địa linh nhân kiệt *, nhưng cũng không có bao nhiêu người gặp qua vật ấy đi! Tại hạ nói trước, nếu muốn xem vui lòng bỏ lại đồng la mười tiền đồng! Linh Cừ dôi dào, chút tiền ấy hăng là không nhiều đi ...”

Hắn còn chưa nói xong, đã có người ồn ào đứng lên: “Nếu không ném tiền, chỉ cần tiếp cận nơi này liền nhìn thấy! Không tính! Không tính!”

“Đừng a , Đừng vậy a! Người ở đây nhiều như vậy! Làm sao chia cho rõ ai giao tiền, ai không giao !Huống hồ chỉ nếu trong ***g sắt chỉ là con mèo hoang, chẳng phải là thiệt thòi sao !”

Một hán tử khác tựa hồ rất thành thật, có chút quần bách, gương mặt đỏ lên, giải thích : “Các ngươi nếu không nguyện mất mười đồng, thì tám cũng được...Tiêu muội có trí nhớ tốt, thùy không có giao tiền, nàng nhất định không cho phép.”

Mọi người tranh tranh bàn luận một hồi cuối cùng vẫn như cũ là mất tiền, dù sao mười tiền đồng đối với người dân Linh Cừ mà nói, thật sự không cần tính toán. Chỉ là vì chút chuyện nhỏ này, bị người bắt được, chẳng phải là khiến bạn bè chê cười sao!

Vân Ly xoay người lấy tay nhéo nhéo lỗ tai Huyền Vô Hàn, tựa hồ có chút khản cấp khó nhịn. Biết tiểu tử kia bị vật trong ***g sắt hấp dẫn, Huyền Vô Hàn liền sắp xếp đi lên đội giao tiền, chính là hắn lần mò khắp ống tay áo, đai lưng, cũng không thấy được mấy đồng tiền. Huyền đế có chút đỏ mặt, từ trong tay áo lấy ra tập ngân phiếu, mặt giá trị không ngờ là một ngàn lượng.

Nàng kia không dám nhận lấy, nghĩ nghĩ Huyền Vô Hàn trêu đùa nàng, có chút sinh khí : “Chúng ta chỉ là làm ăn nhỏ, cho dù lục soát hết trên người cũng không đủ tiền thối lại cho người! Không muốn cấp coi như xong!”

Vân Ly thấy nàng đối Huyền Vô Hàn như vậy cũng sinh khí “Ai không muốn cho! Chúng ta không có tiền đồng, cấp nhiều một chút không được sao!”

Nàng kia thấy Huyền Vô Hàn về mặt đầy ý cười, đem ngân phiếu đặt vào đồng la, rồi xoay người rời đi, mới biết được hiểu lầm, nhất thời mặt đỏ lên, hô “Cũng không cần.”

“Không ngại, các người từ Thanh Châu xa xôi đến Linh Cừ, chắc là ở quê nhà sống không được tốt. Một ngàn lượng, coi như là ta đưa cho các người!”

Chính là hắn hào khí như vậy, lại làm nàng kia biến sắc, cầm lấy một xâu tiền đồng, ngân phiếu bao ở bên ngoài, ném cho Huyền Vô Hàn, “Chúng ta tuy rằng không có tiền, nhưng cũng không thể nhận không ân huệ của người, tương lai đem ân của người đi làm chuyện xấu chẳng phải là đánh mất lương tâm!”

Huyền Vô Hàn nghe vậy, lại cong môi cười lộ lên, nói : “Vậy ta đem ngân phiếu mua cái vật trong ***g kia thì thế nào? Huynh muội các người, mặc dù là chung quanh ở trên đường xiếc ảo thuật, một năm cũng không có nhiều như vậy đi” Hắn vừa nói ra lời này, người vây quanh xem náo nhiệt hẳn lên,

bọn hần có người muốn giao tiền, nếu Huyền Vô Hàn đã mua vậy bọn họ nhìn cái gì !

Nàng kia có chút khó xử nhưng tâm cũng bắt đầu động. Bọn hần bắt được con thú kia, mỗi ngày cái ăn đều phải chi tiêu một phần cho nó, lại còn phải đề phòng nó đã thương người, nếu là có người mua đi, còn ra giá cao như vậy, có sao không làm đây?

Vân Ly vừa nghe Huyền Vô Hàn muốn mua, nhất thời cao hứng thiếu chút nữa ngã xuống đất, chính là hần vỗ tay tung thân mình, khiến Huyền Vô Hàn rất là bất đắc dĩ, liền đem người một phen chế ngự, ôm vào trong lòng. Gã hần từ canh giữ ***g sắt cũng đi tới, cao thấp đánh giá Huyền Vô Hàn một phen, gã hần từ hào sảng nói: “Công tử là thật lòng muốn mua?”

“Phu nhân ta thực thích, không mua trở về hần tất nhiên mỗi ngày đều nhớ. Các người yên tâm, nếu mọi người giao tiền, hiện tại vạch trần đi, khi nào các vị xem xong rồi, ta sẽ sai người nâng về cũng không muộn.” Huyền Vô Hàn còn đang nói Vân Ly đã muốn nháo, nhảy xuống đất. Đầu ngón chân vừa chạm, liền đập đập chạy ngay tới ***g sắt, một bộ muốn vén màn che.

Huyền Vô Hàn mặt lạnh lùng biến đổi, ba huynh muội kia cũng kinh hách. Chỉ tiếc đều chậm một bước, màn che bị xóc lên, trong ***g sắt phát ra tiếng gào thét đinh tai nhức óc, Vân Ly sợ tới mức ngã ngồi trên mặt đất.

“Ly nhi!” Huyền Vô Hàn quát lên một tiếng, đề khí nhảy đến phía sau Vân Ly, ôm lấy y, mang người bay ngược trở ra ngoài.

Chỉ thấy trong ***g sắt gì sét, một đôi con người màu xanh lục hiện ra tia sáng màu xám bạc, một con cạp to lớn toàn thân tuyết trắng, đang giương mồm to như chậu máu, đối với người găm rú, nước miếng chảy dài trên mặt đất, chân trước đặt ở mặt trên ***g sắt, dùng đầu không ngừng chạm nắp ***g sắt. Trên quai hàm chòm râu không ngừng run rẩy, bụng của nó tựa hồ bị thương, trên da lông còn một vết máu đã khô cạn, găm rú một hồi, tựa hồ là một mối, liền buông lỏng móng vuốt, thờ dốt không ngừng.

Vân Ly sững sờ một hồi, từ trong lòng Huyền Vô Hàn gãy ra, trong ánh mắt chớp động lóe ra tia sáng rọi, khuôn mặt nhỏ nhắn phỉếm hồng, hai tay bụm mặt tiến về phía trước, Huyền Vô Hàn nhìn chằm chằm Bạch Hồ một hồi, bước nhanh về phía Vân Ly, che chở hần đến gần ***g sắt.

Bạch Hồ đôi mắt vừa chuyển, giương đôi mắt nhìn Vân Ly tránh ở phía sau Huyền Vô Hàn, mọi người vốn tưởng rằng Bạch Hồ sẽ tức giận thì nó lại lắc cái tai, ai oán một tiếng, nằm im trong ***g sắt, hướng về phía Vân Ly liếm láp lông trên móng vuốt của chính mình. Bộ dạng ngoan ngoãn hiền lành, mọi người vậy xem thấy vậy sôi nổi kinh hô lớn tiếng la hét .

Vân Ly cả gan muốn đi sờ thử lại bị Huyền Vô Hàn cản trở về. Hần dụ dỗ nói : “Lão hồ thật sự hung, nếu là cắn được người, tay cũng không còn.” Vân Ly lúc này mới rút tay về, sợ hãi nhìn Bạch Hồ, trong ánh mắt lại không che dấu được dục vọng muốn sờ một cái.

Hai cái hần từ cũng xoa xoa tay đi tới, thật thà phúc hậu nói “ Quà thật thực hung, nếu công tử không muốn”

“Nếu nói mua, nhất định sẽ mua, người chỉ cần đợi thêm một hồi, hạ nhân trong phủ sẽ tới lấy.” Huyền Vô Hàn giữ chặt tay Vân Ly hướng Hoàng cung đi đến, hần biết hôm nay tiếp tục đi dạo nữa, trong lòng Vân Ly chỉ biết có Bạch Hồ, cho dù có ăn ngon, cũng sẽ không có tinh thần. Dù sao Thiên Tuyệt luôn luôn bên người, lưu trữ hần đem Bạch Hồ đưa trở về là được.

Hai người chân trước vừa bước vào Tư Noãn Điện, Thiên Tuyệt liền lắc mình xuất hiện, nhỏ giọng nói một câu. Huyền Vô Hàn cười gật đầu đối Vân Ly nói : “Dùng qua bữa tối, chúng ta đi Tuấn Mã Uyển nhìn lão hồ...”

Vân Ly thay đổi bộ dáng uể oải lúc trước, ôm lấy đùi Huyền Vô Hàn dùng mặt cọ cọ xát, nhu mềm nói : “ Vô Hàn ca ca tốt nhất a!”

Con Bạch Hồ kia bị cho ăn gà sống, huynh muội ba người bình thường cũng không bỏ được bỗng nhiên dừng lại món ăn mặn, Bạch Hồ bị đói lâu ngày, liền tiếp ăn vào mười con gà vẫn không no bụng. Bộ lông trên da của nó có vết máu mà cũng có vết bẩn, đáng tiếc cho một thân trắng tuyết. Nếu là ở trong rừng rậm, nhất định là thân khí mười phần Sâm Lâm Chi Vương*!

(*) vua rừng rậm

Hiện tại ***g sắt đã được giải khai, nhưng trên cổ mang vào một cái vòng, dùng xích sắt to nặng nề buộc khóa tại một khối đại thạch trụ thượng. Nguyên bản nó đang hí nửa ánh mắt ngủ gật, nghe thấy tiếng bước chân, lỗ tai vừa động, lập tức hé ra đôi mắt màu xanh lục, nhưng không có làm ra bộ dạng công kích, bởi vì nó nhìn thấy Vân Ly.

“Lão hồ không có tên sao? Chúng ta đặt cho nó một cái tên đi!” Vân Ly hưng phấn vỗ tay, nếu không phải Huyền Vô Hàn siết chặt eo hần, không chừng liền nhào qua. Hần cũng không biết lão hồ hung tàn như thế nào, chỉ nghĩ Bạch Hồ là Tiểu Miêu Tiểu Cầu là đồ chơi giống nhau.

“Nó toàn thân tuyết trắng, không bằng kêu Tổ Tuyết như thế nào?” Mới vừa rồi Thiên Tuyệt nói cho hần biết, đây là một con hồ cái, và lại trong bụng đã có hồ con. Hần ban cho tên ở giữa còn mang theo chữ “Tuyết”, đã là vô thượng quang vinh. Lão hồ từ nay về sau địa vị ở trong cung, tất nhiên là nặng. Trong lòng hần vẫn còn tâm tư khác, Bạch Hồ cô đơn đối Vân Ly thân mật tự có nguyên nhân, có Bạch Hồ bên người Vân Ly cũng là nhất trọng bảo đảm.

“Tổ Tuyết? Vì cái gì không gọi Tiểu Bạch đây?” Vân Ly tựa hồ cảm thấy được Tiểu Bạch thuận miệng hơn một chút.

Huyền Vô Hàn mỉm cười: “Trong bụng nó còn có cục cưng, chờ Tiểu Bạch Hồ sinh ra liền đặt tên Tiểu Bạch như thế nào?”

“Còn có cục cưng?!” Vân Ly rốt cuộc đã không đợi kịp, vội vã muốn kiểm tra Bạch Hồ. Huyền Vô Hàn cân nhắc hồi lâu, mới lệnh Thiên Tuyệt cấp Tổ Tuyết hạ nhuyễn hương tán, xong xuôi mới để Vân Ly đi sờ nó. Dù vậy, Huyền Vô Hàn vẫn là gắt gao che chở Vân Ly, nắm tay nắm chặt, phòng ngừa

Tổ Tuyết đột nhiên kích động

Tổ Tuyết quả nhiên đối Vân Ly phá lệ thân mật, thân mình lười dương dương tự đắc nằm trên thảm cỏ, chờ tay Vân Ly chạm đến trên trán của hắn, còn thoải mái phát ra thanh âm ừm ừm ừm, phe phẩy đuôi. Đây rõ ràng là lấy lòng, Huyền Vô Hàn thở phào nhẹ nhõm. Chính là hắn không có vận khí tốt như vậy, một khi tới gần, Tổ Tuyết sẽ trừng mắt há mồm uy hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Thụ Khoái Lai Khẩu Khẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

☆ Bệnh đậu mùa

Vân Khinh

Có Tổ Tuyết, Vân Ly mỗi ngày dùng qua bữa trưa cũng không vội vã đi ngủ, ăn no liền hướng Tuấn Mã Uyển đi đến. Huyền Vô Hàn thấy hắn hai tháng này mập lên rất nhiều, ngay cả hắn ôm đều vất vả, nghĩ đi nghĩ lại, gầy một tí cũng tốt.

Vóc dáng Vân Ly phát triển rất nhanh, mới đó đã cao đến thắt lưng Huyền Vô Hàn. Bất quá Huyền Vô Hàn thân là Đế vương, tự nhiên sẽ toát ra khí chất cao cao tại thượng, kỳ thật cũng mới 15 niên kỷ (tuổi), vóc dáng so với người còn vượt trội hơn. Khuôn mặt hiện tại trầm tĩnh như nước, đến khi trưởng thành, tất nhiên sẽ là một bộ phong thần tuấn lãng.

Hồ con trong bụng Tổ Tuyết đã được hai tháng, bụng hiện tại chỉ có thể tha trên mặt đất, qua hơn một tháng nữa, Tiểu Bạch Hồ sẽ ra đời. Mặc dù bị giam cầm nhưng sự cường tráng, dáng người mạnh mẽ ở giữa Tuấn Mã Uyển càng hiển lộ rõ ràng. Những con ngựa nhát gan sợ sệt không phải chân nhũn ra thì chính là nằm rạp phủ phục trên mặt đất. Cũng chỉ có thừa thớt vài con tuyết thể hảo tuấn mã còn có thể chịu được uy nghiêm đàn áp như vậy, nhưng vẫn là run.

Roi vào đường cùng, Huyền Vô Hàn đành đem tuấn mã trong uyển dời đi nơi khác, nơi đây cũng đông, ban thường danh hiệu “Hồ Khiếu Viên”*

(*) Khiếu : găm, dừng mảnh

Mấy ngày nay hắn bận việc ... chính lý Thanh Châu, không có thời gian bồi Vân Ly đến nơi này, nhưng Thiên Tuyết luôn luôn bảo hộ ở bên người Vân Ly. Thân là ảnh vệ ít có cơ hội xuất hiện trước mặt người khác, trên khuôn mặt thanh tú an tĩnh, sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng là giữa lông mày rất cương nghị. Vân Ly đã sớm biết hắn, liền thân mật lôi kéo ống tay áo của hắn cùng đi đến Hồ Khiếu Viên.

Tổ Tuyết đã bị trừ đi xích sắt, nhưng trên gáy huyền thiết vẫn còn. Nó tựa hồ rất rõ tình cảnh của mình, càng đối Vân Ly thân mật, giống như một con mèo lớn dịu dàng ngoan ngoãn. Thân thể của nó to lớn hơn Vân Ly gấp ba gấp bốn lần, còn thoải mái chờ Vân Ly đi dạo Ngự hoa viên. Chỉ là, nhóm cung nhân thấy đều sợ tới mức lạnh run, Vân Ly không đi dạo Ngự hoa viên nữa, ở tại Hồ Khiếu Viên chơi đùa cùng Tổ Tuyết.

Một tháng nhanh chóng trôi qua, Tổ Tuyết thật sự sinh hạ một bé hồ con, bất quá không phải thuần trắng, mà là màu trắng xen lẫn một ít vàng nhạt, xem ra phụ thân của tiểu hồ chính là một con hồ sắc sỡ. Cái tên Tiểu Bạch ban đầu tự nhiên là không thể dùng, Vân Ly nâng quai hàm nửa ngày, nói : “Gọi Hoa Hoa thế nào ?”

Hắn dù sao cũng còn nhỏ, học được từ ngữ cũng không nhiều. Nguyên bản khi hắn còn ở trước mặt cha mỗi ngày còn luyện chữ, nay tại trong cung, rất nhiều việc đều bị quăng ra sau đầu. Huyền Vô Hàn muốn chờ Vân Ly quen với cuộc sống trong cung, hiện tại đã đi mời phu tử, trẻ nhất là nội trong tháng này.

Chính là “Hoa Hoa” nhất từ mặc dù kêu lên không ảnh hưởng phong nhã, nhưng lại khó đăng phòng. Bạch Hồ nếu lưu lại trong cung, là vật của hoàng gia, nhất định phải lưu danh bách thế. Huyền Vô Hàn lặng lẽ nghĩ nửa ngày, mới nói: “Người xem, Hoa Hoa tựa hồ là tên của nữ hài tử, con hồ sắc sỡ kia chính là tiểu nam hài a. Thế nào cũng phải có khí thế đúng không ?”

Vân Ly kinh ngạc trừng to mắt: “Nguyên lai nó là nam hài tử sao? Như vậy Vô Hàn ca ca đặt tên cho nó đi!”

Huyền Vô Hàn chờ chính là câu này, toại trăm tư : “Nếu hồ cục cưng trên người là hoa văn màu vàng nhạt, cùng mẫu thân nó tương phối, vậy gọi Kim Ban, thế nào?” Vân Ly cũng không có phản đối, trái lại có chút lo lắng sờ sờ tiểu Hồ đang ngủ ở bụng Tổ Tuyết.

“Kia...Tổ Tuyết nhất định là rất muốn phụ thân của Kim Ban...Kim Ban thật đáng thương, nhỏ như vậy đã không có phụ thân.” Vân Ly đột nhiên cảm khái khiến Huyền Vô Hàn sùng sốt, cười đem người ôm vào trong lòng, tâm chợt ngửa liền đem khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Ly khẽ nheo nheo.

“Nếu Ly nhi muốn gặp Hồ phụ thân, ta đây liền sai người đi tìm, Bạch Hồ hẳn là tại vùng Thanh Châu bị bắt, kia hồ phụ thân hẳn là cũng ngụ tại.”

Năm trước, Huyền Vô Hàn đã từng cải trang vi hành, đi đến Thanh Châu, nơi đây một vùng sông nước mênh mông, nhưng năm nay trời mưa ít, đã sớm khô cạn, thành hạn hán. Thanh Châu hà (sông) phóng tầm nhìn, lại nhìn không tới bên bờ, bây giờ biến thành chỉ cần xoắn ống quần là có thể đi trên lòng

sông. Liên lụy đến ngư dân, thuyền lui tới đều bị ảnh hưởng. Hấn đã mở Quốc khố cứu trợ, nhưng cũng không mấy hiệu quả.

Biết rõ sẽ có tham quan mượn cơ hội vơ vét tài vật, Huyền Vô Hàn tự mình đi trấn thủ, tuần phủ vận chuyển ngân lượng, cũng là hoàng đế hấn – Huyền Vô Bãng. Hấn cải trang lần này không có cho Vân Ly biết, cũng là Thanh Châu rung chuyển, trong cung thì vẫn an ổn. Cứ nghĩ trong vòng nửa tháng là có thể đem việc này xử lý tốt, không ngờ, lần này thăm tra lại bắt được mười mấy tham quan, giận tím mặt hấn trực tiếp hạ chỉ chém đầu.

Chính là hấn hành động lần này không có lấy danh nghĩa Hoàng đế, mà là giang hồ hiệp khách. Hấn dùng tên giả “Thanh Châu Kiếm Thánh”, trực tiếp vào phủ mang người xách ném trước cửa nha môn, sổ sách cũng tự nhiên đem đến trong tay tuần phủ. Hai huynh đệ một người ngoài sáng một trong tối, qua hơn ba tháng mới đưa Thanh Châu quét sạch.

Bọn tham quan tất nhiên không sợ hấn. Luật pháp Tuyết Uyên quốc tuy rằng khắc nghiệt, nhưng lòng tham con người là vô đáy há có thể sợ hãi sao. Cho dù hấn có dùng danh nghĩa Hoàng đế để chinh đồn, cũng đảm bảo không được vài năm. Cái gọi là trời cao Hoàng đế xa, năm nay Thanh Châu có nạn hạn hấn, Huyền đế mới đến, đến lúc an khang hi nhạc* lại tiếp tục đoạt lấy mồ hôi nước mắt của dân!

(*) an khang hi nhạc : bình yên vui vẻ, cơm no áo ấm.

Nhưng giang hồ hiệp sĩ lại bất đồng, bọn hấn giết người làm sao còn bận tâm hướng luật. Tự khiến bách tính Thanh Châu có nơi ký thác, nếu quan phụ mẫu ức hiếp dân lành, tất sẽ tìm Thanh Châu Kiếm Thánh!

Từ Thanh Châu trở về, Huyền Vô Hàn không để ý một thân mỗi một, ngay cả y phục cũng không kịp thay, liền hướng Tư Noãn điện tìm Vân Ly. Ly biệt ba tháng, không biết Vân Ly có hay không nhớ hấn, có hay không oán hấn, hấn sợ nhất vẫn là Vân Ly ở trong cung có Bạch Hồ làm bạn, dần dần quên hấn...

Bên trong Tư Noãn điện là một mảnh yên ắng, đây là sau giờ Ngọ, cũng đã buông màn. Tuyết Y cùng Tuyết Nhĩ đang ngồi trong viện dùng bát nhỏ không biết nấu cái gì. Huyền Vô Hàn vừa bước vào đã nghĩ thấy một cỗ dày đặc vị thuốc Đông Y, hấn nhíu mày, cả kinh, tâm nhảy dựng lên, trực tiếp vọt vào trong điện. Bên trong một mảnh u ám, bên giường còn có hai chậu than, bây giờ chưa đến tháng chạp, nhưng Linh Cừ không ấm áp như Lưu Quyết Sơn, đốt than là việc phải làm.

Trên giường chần đệm dày, căn bản nhìn không thấy bóng người, nhưng hơi thở ồ ồ khiến Huyền Vô Hàn biết, Ly nhi nhất định là bị bệnh.

Tuyết Y sắc thuốc không theo vào được, Tuyết Nhĩ cúi đầu bước theo sau, thấy Huyền Vô Hàn đang muốn nhắc chần, vội la lên: “Hoàng thượng không thể! Phụng quân... Phụng quân chính là bệnh đậu mùa... Không thể gặp gió.”

Bệnh đậu mùa, không ngờ là bệnh đậu mùa!

Ngực Huyền Vô Hàn rung mạnh, liền ôm cả chần lẫn người vào trong ***g ngực, mắt thấy gương mặt Vân Ly vốn tròn bóng óánh nhuận, hiện tại lại đầy những mụn nước đỏ hồng, trong lòng tựa đau nhức, hấn cũng bất chấp khả năng đem người đánh thức, lạnh lùng nói: “Các người đều là người chết sao! Vì sao không đi Thanh Châu bẩm báo! Biện Tư Thành đâu?! Lăn ra đây!”

Huyền Vô Hàn là trực tiếp vận khinh công bay vào, Biện Tư Thành nhận được tin tức vội vàng chạy tới đúng lúc nghe Huyền Vô Hàn gào thét tên hấn, biết rõ việc này tác chịu trừng phạt, liền thành thành thật thật quỳ gối trước mặt Huyền Vô Hàn: “Thỉnh Hoàng thượng trách phạt.”

“Hừ, trách phạt? Trực tiếp kéo ra ngoài chém!” Huyền Vô Hàn nếu là ngày thường bình tĩnh, tuyệt sẽ không nói như vậy, chính là hiện tại trong lòng hấn lửa giận ngập trời, đã sớm mất chừng mực. Biện Tư Thành nhất thời một mảnh suy sụp, đang chờ thị vệ kéo ra ngoài thì nghe tiếng Vân Ly nói chuyện.

Huyền Vô Hàn lớn tiếng như vậy, hấn sớm đã tỉnh, chính là thân thể quá mức suy nhược, trong lúc nhất thời không có khí lực nói chuyện. Nghe Huyền Vô Hàn muốn giết người, mới vội vàng khàn khàn lên tiếng: “Vô Hàn ca ư không cần... Là ta không cho bọn họ nói... Người đang ở Thanh Châu có việc, Ly nhi thân là Phụng quân, nên vì Tuyết Uyên suy nghĩ... Phu tử nói người là Hoàng đế, phải lấy quốc gia làm trọng, việc nhà để sau... Ta có đúng hay không học rất khá...”

“Cái gì phu tử! Nhất phái hồ ngôn*! Biện Tư Thành, là ai dạy Phụng quân đọc sách viết chữ? Đưa hấn mang lại đây, Trẫm cũng muốn nhìn xem, hấn vì Tuyết Uyên có thể hay không đem nương tử tặng cho người Thanh Châu rước về nhà, cầu quốc thái dân an!” Huyền Vô Hàn nghiêm mặt, toàn thân phát ra hàn khí. Biện Tư Thành biết hấn được miễn tội chết, nhưng cũng không dám trả lời, chỉ quỳ trên mặt đất.

Vân Ly hơn mười ngày trước mắc bệnh đậu mùa, ban đêm đột nhiên ngứa, tiếp theo toàn thân nổi lên mụn nước, Ngự y tiến đến bắt mạch, thông qua sợi chỉ đỏ, hấn cả kinh chân đều mềm nhũn ra, ngập ngừng nói ra hai chữ đậu mùa, dọa Tuyết Y cùng Tuyết Nhĩ một phen kinh hãi.

Bệnh đậu mùa vốn là khó trị, mười người thì có chín người đột tử. Trừ phi có danh y độc nhất vô nhị, bằng không cũng thúc thủ vô sách*. Nguyên bản Vân Ly phân phó Thiên Tuyết đi mời cha của cha hấn (không biết có phải ông ngoại k :'(), ngoại tổ phụ hấn là thân y Chung Ly đồng môn sư đệ với Tuyết Túy, cũng là thủ diệu thần y được thế nhân ca tụng. Thế nhưng Thiên Tuyết vô công nhi phản*, hai người để lại phong thư đi Phong Khiếu du ngoạn, trên thư còn nói một tháng sau mới trở về.

(*) Thúc thủ vô sách : vô phương cứu chữa , nôm na là bó tay.

(*) Vô công nhi phản : không có , câu này có nghĩa là không có được lợi ích gì.

Phái người đi Phong Khiếu tìm kiếm đến nay cũng không có tin tức, Vân Ly mỗi ngày phát sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn gầy đi rất nhiều, Huyền Vô Hàn thấy thế lo lắng đau lòng không thôi.

“Hoàng thượng...Hoàng thân cùng Vương phi rất nhanh sẽ trở về, có cần...” Tuyết Nhi đánh bạo nói nói một câu, chỉ thấy Huyền Vô Hàn lạnh lùng liếc qua. Nàng sợ tới mức không dám lên tiếng, chỉ có thể cúi đầu.

“Dán Hoàng băng, ai có thể chữa trị cho Phụng quân, Trẫm phong chức quan cùng tiền tài.”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Thụ Khoái Lai Khẩu Khẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

☆, Hồn Ân

Vân Khanh

Hoàng băng vừa ra, bách tính Linh Cừ tự nhiên biết Phụng quân của bọn họ bị bệnh đậu mùa, tự động thông tri hỗ trợ nhau, nếu là nhìn thấy danh y, liền khuyên hấn đến yết* Hoàng băng. Việc này chính là làm rạn rở tổ tông, cũng không phải dễ dàng làm được. Nếu là y thuật cao siêu, trị khỏi bệnh nhất định là trời cao ban thưởng, nếu là trị không hết, đầu e rằng khó giữ.

(*) yết : gỡ , bóc , xé.

Tư Noãn Điện, tuy rằng Ngự y mỗi ngày đều kê thuốc nhưng không thấy khỏi sắc. Toàn thân Vân Ly đều đã nổi những mụn nước đỏ hồng, thường xuyên đau ngứa, lại không thể gãi. Hấn chịu đựng không nổi, cả ngày đều cứng thân mình. Huyền Vô Hàn nắm chặt tay hấn, chỉ có thể thoa một chút thuốc mỡ mát lạnh, nhưng chỉ trị được phần ngọn, không trị được phần gốc.

Huyền Vô Hàn hai ngày nay đều là sắc mặt âm trầm, khi lâm triều, đại thần trên điện thì thăm dò suy đoán nhau, không ai dám lên tiếng, chỉ sợ sơ sẩy chút, nhất cá bắt lưu thần *, tựa náo nhiệt trên Kim Loan điện của Huyền đế. Nhất quốc chi hậu còn chưa cùng Huyền đế thành thân, tánh mạng đã có biến, chẳng phải là quốc chi đại kiếp nạn. Những ngày qua Tư Thiên Giám** đại thần cũng không dám vọng tưởng tự ý bình luận thiên tượng***. Trước đó vài ngày hoàn hảo, êm đẹp, song tình tương nhuần****, đã nhiều ngày qua Phụng Loan tình mờ tối rất nhiều.

*Nhất cá bắt lưu thần : không chừa một móng

**Tư Thiên Giám : 1 chức quan trông coi Thiên tượng

***Thiên tượng : hiện tượng thiên văn

****Song tình tương nhuần : 2 ngôi sao hỗ trợ, quán quyết lấy nhau.

“Hoàng thúc bọn hấn còn chưa có tin tức sao ?” Huyền Vô Hàn đã hai ngày nay không có ngủ, đôi mắt có chút biến thành màu đen, trong mắt tơ máu dày đặc, y phục trên người xưa nay luôn phẳng phiu giờ có chút nhăn. Hấn căn bản không lòng dạ nào thay y phục thường, một chút cũng muốn ngồi trên giường ôm lấy Vân Ly, ngay cả chân đều bị ép tới chết lặng vô tri vô giác.

Thiên Tuyết đã đi Phong Khiếu, còn chưa trở về, chỉ hy vọng hấn có thể tìm được Vân Hành, mang đến chữa trị cho Vân Ly.

Biện Tư Thành liếc mắt cung nữ muốn đem tảo thiện vào, ý muốn nàng đứng bên ngoài chờ, sau mới đối Huyền Vô Hàn cúi đầu nói : “Hoàng thượng đêm qua chưa từng dùng bữa, hôm nay liền ăn chút gì đi. Nếu ngay cả Hoàng thượng cũng ngã bệnh, kia Phụng quân biết làm thế nào. Vương gia cùng Vương phi mặc dù ở Phong Khiếu, cũng sẽ nhận được tin tức. Đêm qua thị vệ đã đem văn điệp đưa đến Phong Khiếu đế, tuy rằng Phong Khiếu đế... Nhưng sẽ không thể không cho ngài mặt mũi.”

Phong Khiếu đế tuổi đã già, vốn ngu đần, nhưng đại sự này cũng sẽ không chậm trễ.

Vân Ly nửa ngủ nửa tỉnh, Huyền Vô Hàn uy Vân Ly nửa chén cháo hạt ý dĩ *, liền ăn không vô. Nếu là bình thường, nhất định không đủ dinh dưỡng, cần tẩm bổ thêm

*ý dĩ: hay còn gọi bo bo hoặc cườm thảo, mặc dù VN có loại hạt này, nhưng thứ lỗi ta cũng chẳng biết nó là hạt gì

Nếu Vân Ly là bị ngoại thương, Huyền Vô Hàn có thể là chỉ đau lòng, hiện giờ hấn chính là lo lắng hải hung, sợ Vân Ly đột nhiên rời xa hấn. Bệnh đậu mùa, một khi bệnh, chính là nửa cái mạng trình diện Diêm Vương điện, hấn từ mệnh lòi, nhưng không cách nào cảm kiếm cùng chiến đấu. Lo âu như vậy, khiến hấn căn bản không thể nhắm mắt ngủ, nếu có ác mộng, hấn phỏng chừng sẽ sụp đổ.

Chính là ba ngày sau, chờ tới không phải Vân Hành, mà là Tuyền Ki tiên quân.

Hấn trực tiếp xông vào Tư Noãn điện, nhìn thấy Huyền Vô Hàn cũng không quỳ. Từ trong tay Huyền Vô Hàn đoạt người muốn đi, Huyền Vô Hàn há

có thể buông tay, hấn rống giận : “Tiên quân làm càn!”

Tuyền Ki thay đổi thái độ già mà không kinh ngày xưa, khuôn mặt nghiêm túc, vẻ mặt thâm trầm : “Hoàng thượng nếu không buông tay, Phụng quân ngày mai liền chết trong lòng người! Phụng loan tình hôm nay đã bắt đầu mai một, ngày mai sẽ không còn!”

Huyền Vô Hàn cả người chấn động, giật mình á khẩu, Tuyền Ki đem Vân Ly từ trong lòng hấn ôm lấy. Xoay người đi ra vài bước, mới nói : “Hoàng thượng chỉ cần an tâm ở trong cung chờ, bốn mươi chín ngày sau, ta đem Phụng quân trở về.”

Huyền Vô Hàn kinh hách đứng dậy, đuổi theo vài bước, muốn nói gì đó lại thôi. Nhưng tảng đá lớn trong lòng cũng rơi xuống, hấn biết bổn sự của Tuyền Ki, chưa bao giờ nói dối. Nhưng Tuyền Ki dù sao cũng chính là đo lường tính toán Thiên tượng, giống Hải Lan quốc sư, chỉ có thể đoán trước, nhưng không cách nào thay đổi. Chẳng lẽ hấn thật có thể trị liệu tốt bệnh đậu mùa cho Vân Ly?

Đã nhiều ngày sợ hãi, thoáng có an ủi, Huyền Vô Hàn buông lỏng tâm mình, thân mình vừa động, ngã nhào trên mặt đất. Biện Tư Thành kinh hãi, cuống quýt đỡ lấy, liền thấy sắc mặt Huyền Vô hàn xám như tro, dĩ nhiên hôn mê, có lẽ là nguyên khí đại thương.

Huyền Cực Tiêu cùng Vân Hành từ Phong Khiếu, ngựa không ngừng vó, tới nơi cũng đã là năm ngày sau. Vân Hành mặc dù tính tình trong sáng nhưng lạnh lùng, hiện giờ cứ như người mất hồn, vẻ mặt buồn bã, tựa vào trong ngực Huyền Cực Tiêu, mắt nhắm lẹ. Huyền Cực Tiêu biết hấn là nhện không được, liền vỗ nhẹ sau lưng hấn, trấn an : “Ly nhi nhất định là có phúc, Tuyền Ki tiên quân nhất định có bản lĩnh thông thiên, nếu hấn đã đáp ứng, sẽ không nuốt lời.”

“Vạn nhất...” Mời vừa mở miệng, Vân hành đã dùng tay che kín miệng, rất sợ nói ra điềm xấu. Đã nhiều ngày nay Huyền Vô Hàn đột nhiên nhiễm phong hàn, việc lâm triều phải trì hoãn vài ngày, mỗi ngày đều đúng giờ uống thuốc, nhưng không thấy chuyển biến tốt đẹp. Huyền Cực Tiêu biết hấn là lo lắng cho Vân Ly, trong lòng suy nghĩ nhiều lắm, cũng không nỡ trách cứ hấn. Vân Hành biết thân thể trọng yếu, nhìn thấy Huyền Vô Hàn như vậy, còn khuyên giải an ủi vài câu.

Dù sao còn có hy vọng, bọn hấn nếu là tự hành suy đoán, rối loạn thần trí, chẳng phải là đại kị.

Nói là bốn mươi chín ngày, lại thập phần dài. Đạo quan của Tuyền Ki, cho tới bây giờ không người biết được, Huyền Vô Hàn có tâm muốn tìm kiếm, cũng không tìm được.

Này bốn mươi chín ngày, đã qua đầu năm, sinh nhật Vân Ly lại trong thời gian này, vốn Huyền Vô Hàn đã chuẩn bị rất tốt, không nghĩ lại gặp phải chuyện này. Mỗi ngày đều là đêm từng canh giờ trôi qua, trên mặt cũng chưa từng cười qua, trong Hoàng cung Linh Cừ chưa bao giờ trầm thấp như lúc này, các cung nữ đều là cúi đầu vội vàng, dừng lại nói chuyện với nhau đều rất ít có.

Như thế gian nan hơn một tháng, cuối cùng vẫn qua đi, dựa theo ngày Tuyền Ki ước định, trời còn chưa sáng Huyền Vô Hàn đã sai người thắp đèn, ngồi ở Tư Noãn điện chờ Vân Ly. Tuyền Ki tiên quân tự nhiên không có đến trễ, ngày vừa mới xuất hiện một chút, hấn liền mang theo Vân Ly xuất hiện tại Tư Noãn điện.

Nhiều ngày không thấy, Vân Ly lại cao thêm một chút, trên người hấn mặc chính là Đạo bào của Đạo quan, hình thức tao nhã, màu lam nhạt, tóc cũng búi thành bộ dạng tiểu đạo sĩ. Ánh mắt Huyền Vô Hàn lạnh lùng trước một trận mông lung, trong lúc nhất thời lại chần chờ. Hấn vốn là đi trước vài bước, chờ đợi chân chính xác định là Vân Ly, đột nhiên tiến lên đem người ôm vào trong ngực. Đưa tay muốn giật đi chiếc sa mỏng che trước mặt Vân Ly, lại bị Vân Ly chặn lại.

“Vô Hàn ca ca... Ta hiện tại rất là xấu...” Thanh âm nhu thuận mang theo một tia thương tâm, Huyền Vô Hàn tự nhiên hiểu được là bởi vì sẹo, chính là hấn như thế nào lại để ý, hai tay bắt chéo chế ngự hai tay Vân Ly ở sau lưng, bỏ đi sa che mặt. Quả nhiên, khuôn mặt nguyên bản vốn tròn bóng, hiện tại lại rất nhiều sẹo ẩn, kéo dài đến cổ, nói vậy trên người cũng...

Huyền Vô Hàn thất vọng đau khổ song chỉ có tràn đầy thương tiếc, ở trên mặt Vân Ly hôn nhẹ, giọng khàn khàn : “Ly nhi là đẹp nhất...”

Tuyền Ki khẽ hừ một tiếng, “Người không phát hiện, nếu là gặp được, cũng không nên bỏ quên hấn!” Hấn lời này nói cũng chỉ là nói, chờ hai người thân mật đủ rồi, Tuyền Ki mới thân nhiên ngồi trên ghế nói : “Hấn trên trán nguyên bản có một Tuyết ấn, màu hồng nhạt, chỉ là hiện tại có sẹo ẩn nên nhìn không thấy mà thôi. Ta xem, trong cung cũng chỉ có Bạch Hồ sinh con không lâu, chắc là vẫn còn sữa. Mỗi ngày đều đặn nặn ra một chén, bôi lên người hấn, kết hợp với thuốc mỡ của ta, mấy tháng sau liền ổn!”

Hấn nói xong, từ trong tay áo lấy ra một cái bình sứ, ném cho Huyền Vô Hàn.

“Xin hỏi Tiên quân... Là như thế nào trị liệu hảo bệnh đậu mùa cho Vân Ly, hay là Tiên quân đã muốn đắc đạo...”

“Tiên cơ... Bất khả lộ. Hoàng thượng cần nhớ kỹ, hiện giờ Phụng quân hồn phách không được đầy đủ, nếu là sau này lại gặp chuyện nguy hiểm đến tánh mạng, chính là vô phương cứu chữa.” Tuyền Ki thể nhưng hoán* Hoàng thượng, cũng chứng tỏ lời của hấn có bao nhiêu nghiêm túc. Chính là Huyền Vô Hàn ninh** ni không nói, tựa hồ đang suy tư ý tứ việc hồn phách không đầy đủ.

*Hoán : kêu , gọi

**ninh : văt , vắn

“Người không cần biết nhiều lắm, Phụng Loan tình hiện giờ đã bình an, ta là dùng phương pháp tự nhiên là Thiên Cơ. Phụng quân, trán thượng Tuyết Ấn tên là Hồn Ấn, vì trấn trụ hấn không đầy đủ hồn phách. Thời khắc nguy nan có thể thay hấn chấn một kiếp. Người cũng không nên quá ý lại vào Hồn

Ấn, thế sự vô thường, ta cũng không dám cam đoan!”. Tuyền Ki nói xong, tựa hồ là thở dài, sau đó nhìn Vân Ly vài lần mới ly khai.

Bạn đang đọc truyện *Dự Thụ Khoái Lai Khẩu Khẩu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

☆ Thiên Tứ (trời cho)

Vân Khinh

Chuyện về Hồn Ấn, thoát cái đã qua nhiều tháng, trong cung ngoài cung đều là một mảnh an bình, vết sẹo trên người Vân Ly cũng dần dần mờ đi, chính là dùng sữa của Bạch Hồ chà lau qua thân mình, khởi phát nhuyển hương. Huyền Vô Hàn mỗi đêm cùng hấn ngủ đều chịu tra tấn dày vò. Huyền Vô Hàn tuy là chân chính cùng người giao hoan qua, lại ở Xuân cung đồ tìm hiểu được sự diệu dụng của ái tình, giai nhân trong ngực lại chỉ có thể nhìn, thật sự là rất khó chịu.

Sự vụ trong triều tuy rằng không nhiều lắm, nhưng trong lòng cất giấu tâm sự tự nhiên không thể dễ dàng, như thế hơn nửa tháng sau, rốt cuộc vào một ngày, sinh một mụn nước. Mời Ngự y đến xem, đúng là nội hỏa quá thịnh, dương khí thái vượng. Ngự y run rẩy nói xong, nét mặt già nua phiếm hồng, không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt Huyền Vô Hàn.

Tính theo tuổi của Phụng quân lúc tiến cung, vậy không phải cần nhẫn trước bảy tám năm sao, hoàng thượng sớm biết như thế, làm gì không chờ thêm vài năm mới đem người đón trở về, cũng tốt hơn mỗi ngày tại bên người thấy được lại ăn không đến...

“Vi thần đã kê toa thuốc, nhưng hoàng thượng nếu là tâm không tĩnh, thuốc này dùng nhiều hơn nữa cũng vô dụng. Mấy ngày nữa là Thiên Tứ nhật hoàng thượng phải đi Ninh An tự lễ Phật ba ngày, mỗi ngày ăn chay tụng kinh, chắc là vô cùng hữu ích.” Ngự y đầu đầy mồ hôi nói xong, hoàng thượng trong lòng có hỏa, chỉ cần Phụng quân còn tại trong cung, hấn như thế nào chân chính thanh tâm.

Tuy rằng tiến Phật đường vị tất hữu hiệu, thế nhưng nơi này chính là thanh tâm cao nhã, là ai cũng đều phải phóng hạ tâm trung si niệm, tâm vô bàng vụ* đi.

*Tâm vô bàng vụ :lòng không tạp niệm

Huyền Vô Hàn nghe vậy cũng không hề hờn giận, hấn nhớ lại khoảng thời gian trước, đã từng nói ở Thiên Tứ nhật, muốn dẫn Vân Ly xuất cung đi dạo. Lưu Quyết Sơn, hoàng thúc khẳng định là không có mang theo gia nhân đi ra ngoài du ngoạn nên đành chuyển sang buổi tối ngày khác. Còn nữa, ngày ấy ý nghĩa phi phạm, xác thực là thời điểm tốt cầu duyên. Hấn và Vân Ly còn chưa thành thân, ban đêm dạo bờ hồ cũng thực thích ý.

Tứ Thiên nhật, là tứ quốc cùng khánh ngày, là ngày kỷ niệm năm đó hoàng đế khai quốc của tứ quốc nổi dậy khởi nghĩa, bỏ ngu dân đại nhất thống hoàng đế.

Ngày hai mươi ba tháng bảy, Huyền Vô Hàn dẫn Vân Ly xuất cung, bữa tối hai người chỉ dùng qua một ít, nghỉ ở trên đường có cái gì ngon, tiếp tục mua một ít.

Màn đêm dần buông, dư quang cuối ngày, rặng mây đỏ đầy trời, làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Vân Ly. Trong tay hấn cầm túi giấy dầu bao lấy thiên tàng bính *, ăn đến miệng đầy mảnh vụn. Huyền Vô Hàn nắm tay hấn, thỉnh thoảng hỏi thăm xem hấn còn cần gì không. Lúc này đây, Thiên Tuyệt vẫn ẩn nấp ở một nơi bí mật nào đó, trong tay hấn đã muốn mang theo bốn năm cái hòm.

*bánh ngàn tầng

“Dì? Trong tay bọn họ chính là đèn ***g sao ?”

Vân Ly hỏi như vậy, cũng bởi vì người đi đường lui tới trong tay đều cầm một cái ***g đèn. Đáy đèn ***g làm bằng gỗ, bên ngoài chỉ dùng sa mỏng chế thành, đặt trên sa mỏng còn vẽ một mỹ nhân vận xiêm y màu lam nhạt cùng một con Bạch Hồ đang nằm. Dùng nan trúc hoặc thanh sắt quấn lại thành cái giá rất tinh xảo. Nhưng bên trong lại không phải ngọn nến, mà là đóm đóm sáng lờ lờ. Thời tiết này đúng là mùa đóm đóm, tới ban đêm ở bụi cỏ ven hồ hay rãnh nước ngoài đồng, khắp nơi đều thấy.

Bất quá, hiện tại là muốn bắt chỉ sợ khó khăn. Vì Thiên Tứ nhật, đêm nay phóng đóm đóm đèn, bình thường dân chúng bắt hơn vài chục con, kia vẫn là một gia đình. Thương gia làm sao có thể buông tha cơ hội tốt này, sáng sớm tinh mơ đã bắt đầu thuê mướn người bắt.

Huyền Vô Hàn đi đến chỗ bán đèn đóm đóm, mua hai cái. Chọn được hai cái đèn đóm đóm màu xanh, phôi bên trong nhiều điểm hoàng quang, rất là đẹp.

Vân Ly đang cầm đèn đóm đóm, khuôn mặt nhỏ nhắn đi đến gần xem sâu bên trong, “Vô Hàn ca ca, chúng ta cũng phải đem đóm đóm này phóng vào trong hồ sao?” Hấn mới vừa rồi thấy có người đi đến bên hồ, đem đèn đặt trên mặt nước, nước gợn lay động, liền bay tới trong hồ.

Huyền Vô Hàn điểm nhẹ chớp mũi Vân Ly, nói : “ Bây giờ còn không phải lúc, chờ đến khi ánh trăng lên cao, chúng ta lại đi.” Huyền Vô Hàn tuy rằng biết Thiên Tử nhật, nhưng cũng là lần đầu ở ngoài cung phóng đèn đom đóm. Ngày xưa hắn ở trong cung, nhiều lắm ở hồ nước trong Ngự hoa viên phóng thượng một chiếc, cuối cùng khi lớn hơn, ngay cả loại sự tình này cũng không tự mình làm.

Hai người tìm một chỗ vắng người, phân phó Thiên Tuyết mua hai cái ghế ngồi xuống.

Trên mặt hồ, đèn đom đóm càng ngày càng nhiều, thấp sáng cả mặt hồ. Vì màu sắc của những vò đèn khác nhau, nên ánh sáng tỏa ra từ đó tựa như một cầu vồng bảy màu. Mọi người vì muốn năm sau đom đóm sẽ không bị thiếu, nên có rất nhiều đom đóm được thả ra. Chờ đèn ra đến giữa hồ thì đom đóm tụ tập chậm chậm bay ra, chậm rãi tụ tập vô số đom đóm. Trên mặt hồ, lưu quang tràn ngập các loại màu sắc, trên không là một mảnh ngất ngẫm mờ ra ánh quang, người xem tâm đều say.

Vân Ly chưa bao giờ thấy qua cảnh tượng như vậy, nhất thời xem ngây ngốc, đang ngăn người thì Huyền Vô Hàn từ phía sau ôm lấy hắn.

“Ly nhi có biết đèn đom đóm này là từ đâu đến ? Truyền thuyết kể lại rằng, nam đó khai quốc, tổ tiên khởi binh, vốn là thiên thời địa lợi nhân hòa. Sao nghĩ đến lại xảy ra chuyện xấu, thiên cầu thực nhật *, mặt đất một mảnh tối đen. Lúc ấy binh lính trên tay cầm mấy cây đuốc, vốn định dùng châm tên lửa, nhưng hôm ấy tối sầm, tựa thành bia ngắm bắn mũi tên nhọn...”

*thiên cầu ăn mặt trời : hiện đại gọi là nhật thực

Nghe đến đó, Vân Ly run lên quay đầu lại nói: “Vậy làm sao bây giờ ?”

Huyền Vô Hàn cười lạnh đem Vân Ly ôm lấy “Tự nhiên là có người bên ngoài đến cứu giúp. Sách sử ghi lại, lúc ấy Bạch Hổ Thần Quân cùng người yêu của hắn là Cẩm Hoa Thượng Tiên, vốn là xuống trần du ngoạn. Đèn đom đóm này chính là Bạch Hổ Thần Quân làm tặng cho Cẩm Hoa Thượng Tiên vui vẻ. Hắn vung tay lên, theo đó là ngàn vạn đom đóm, theo Tiên giới nhẹ nhàng bay xuống, vừa lúc đèn trời nổi ở phía trên Đô thành. Một mảnh thông thấu, ánh sáng từ những ngọn đuốc sớm đã không thể so, còn soi rọi cho tướng sĩ khởi nghĩa thấy rõ người trên tường thành, cho nên đại kế hoạch toàn thắng!”

Vân Ly chỉ vào cái đèn đom đóm gần nhất nói : “ Phía trên sa mòng họa Bạch Hổ cùng nữ nhân, chính là Bạch Hổ Thần Quân cùng Cẩm Hoa Thượng Tiên sao ? Bọn hắn hảo ân ái a, cả chúng ta là phạm nhân mà cũng biết chuyện xưa của bọn hắn!”

Chuyện xưa là thật là giả, Huyền Vô Hàn cũng không biết được. Nhưng hắn vẫn biết ngụ ý của đèn đom đóm này, chỉ cần hai người yêu nhau đem đom đóm đèn phóng tới trong hồ, sẽ được Tiên nhân phù hộ, có thể đầu bạc răng long.

Phóng xong đèn đom đóm, Huyền Vô Hàn không có theo tính toán ban đầu đi Ninh An Tự. Chẳng biết tại sao, tim của hắn đột nhiên yên tĩnh trở lại. Hắn và Vân Ly còn thời gian vài thập niên về sau, cần gì phải nóng lòng nhất thời.

Trong nháy mắt cuối hè đầu thu, vào đông tuy rằng phá lệ dài, nhưng cũng là chậm rãi trôi qua, Vân Ly cũng dần trưởng thành, từ bảy tuổi thành mười tuổi, cách trưởng thành cũng không sai biệt lắm. Bốn năm, Cửu Hoàng thúc của Huyền Vô Hàn xảy ra chuyện, bọn hắn không thể không trước tiên thành thân, hừng hực hi sự.

Vóc dáng Vân Ly lúc mười tuổi chỉ đứng tới thắt lưng Huyền Vô Hàn, bởi vì Huyền Vô Hàn cũng cao thêm. Hắn hoàn toàn lột xác khỏi bộ dạng thiếu niên, biến thành một nam tử chân chính trưởng thành, dáng người cao lớn, bả vai dày, gương mặt tuấn mỹ, còn có trầm ổn để vương khí.

Cửu Hoàng thúc của Huyền Vô Hàn, ít nhất cũng là một Hoàng thúc, năm nay mới vừa vặn hai mươi lăm tuổi, hắn đẳng cơ thì phong tước hiệu Đức Duệ Hoàng thân, là một Vương gia văn võ song toàn. Không chỉ có tại triều đường quyền uy cao ngất, trong giang hồ cũng là nhân vật phong vân mà các hiệp khách muốn kết giao. Chính là lúc này đây lại bị người ám toán, trúng kịch độc, ngự y tiến đến bầm bả thuốc và kim châm cứu tổn hại, sớm chuẩn bị hậu sự, Huyền Vô Hàn bưng đại nộ.

“Hỗn trưởng! Thái y viện nuôi nhiều ngự y như vậy, không có một người nào, không có một loại thuốc nào có thể trị được hay sao!” Huyền Vô Hàn tức giận vung tay quét sạch toàn bộ đồ vật trên bàn, vừa lúc này có một ngự y râu tóc bạc phơ, run giọng nói : “Cửu thân có một vị đồng môn sư huynh đệ Thôi Diệu Tổ chuyên giải độc thuật, mời hắn đến cố gắng may ra còn có cứu. Chính là hắn bây giờ ở”

“Vậy đi mời! Trầm hạ chỉ thỉnh hắn! Trực tiếp đảm nhiệm chức vụ Thái Y viện!”

Huyền Vô Hàn trở lại Tư Noãn điện, sắc mặt vẫn không được tốt như trước. Vân Ly đang xoay người tu bổ loạn chi một đóa hoa Hải Đường mà mấy ngày trước từ Lưu Quyết Sơn đem về trồng, thấy người tới sắc mặt khác thường, liền buông ra kéo trong tay, dùng khăn lau sạch tay, đi đến trước mặt Huyền Vô Hàn.

Hắn hiện tại, bộ dáng khác hơn so với trước đây, nếu nói trước đây ngây thơ mượt mà, thì bây giờ chính là thanh lệ tinh tế. Tuy rằng vẫn là thiếu niên, nhưng đã có thể nhìn ra dáng dấp một tuyệt sắc mỹ nhân. Tính tình hắn cũng dần an tĩnh lại, không còn giống ban đầu âm ỉ tâm tính. Tuy là đã cố gắng khắc chế thói quen thích ăn vặt, nhưng đối với đồ ngọt vẫn là vô pháp khắc chế.

“Làm sao vậy? Mày chen chúc cùng một chỗ, đều có thể đem dưa gắp lên. Là trong triều có chuyện ?”

Huyền Vô Hàn miễn cưỡng cười, thở dài : “Nếu là triều đình sự, ta như thế nào khiến người lo lắng. Là Cửu Hoàng thúc, hắn trúng kịch độc, thực khó giải quyết...”

Vân Ly mặt mày vừa chuyển, tay vỗ nhẹ lên tay Huyền Vô Hàn, trấn an hắn, nói : “Người nếu là lo lắng, tự xuất cung đi xem. Ta cũng chỉ gặp qua hoàng thúc vài lần, hắn là một người lợi hại, sẽ không có việc gì đi. Tào thiện chúng ta sẽ không ăn trong cung, ta nhớ dọc đường có một tiệm bán bánh dày, hoàng thúc cũng thích ăn, ban đầu ở gia yến hắn ăn liền mấy khối.”

Vân Ly lôi kéo Huyền Vô Hàn muốn xuất cung đi Đức Duệ phủ Thân Vương, Huyền Vô Hàn tự nhiên cũng muốn đi. Hai người ngồi xe ngựa vội vàng chạy tới, trong lòng hắn thực lo lắng, đối Vân Ly uy một khối bánh dày, bánh dày mềm hương ngon miệng lúc này cũng nhạt như nước ốc, chỉ ăn một khối liền nuốt không trôi. Vân Ly sợ hắn sáng sớm vào triều đã bị chọc giận, không ăn chút gì tổn hại thân thể, liền dỗ mặt uy một ngậm mới khiến Huyền Vô Hàn khá hơn, ăn nhiều mấy khối.

Phượng quân gia khom người dẫn Huyền Vô Hàn cùng Vân Ly vào tắm điện, chính là đập vào mặt một khối hàn khí khiến hai người song song dừng bước. Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của hai người, quân gia thờ dài : “Lão nô không biết Vương gia trúng loại độc gì, nhưng khi độc phát khiến toàn thân phát nhiệt, mặc dù thân mình ngâm trong nước đá, vẫn là cảm thấy nhiệt. Vương gia phát độc nhiệt khí thoát ra lợi hại, ở tắm điện, một khối băng cũng không đủ dùng, băng trong hầm đều nhanh dùng hết...”

“Này cho dù thân thể làm bằng sắt cũng không chịu nổi a, không có thuốc thang gì có thể chế trụ sao ?” Vân Ly rùng mình một cái, bây giờ đang là cuối thu, đúng là thời gian âm áp thoải mái, hiện tại trong tắm điện này lại lạnh như trời đông giá rét, nếu là thân mình trần trụi còn không đông lạnh phá hủy sao !

Huyền Vô Hàn rất nhanh liếc mắt một cái, tóc của hoàng thúc rất nhanh đã bạc một nửa, thân mình cường tráng gầy đi không ít. Hiện tại đang mê man, cả thân mình đỏ bừng, không cần sờ cũng biết nóng đến độ nào.

“Lão nô nghĩ Vương gia luôn không muốn thành thân, không bằng thỉnh Hoàng thượng làm chủ, cấp Vương gia tứ hôn, cũng tốt xung hỷ!”

Huyền Vô Hàn ngẩn ra, gật gật đầu : “Người nói rất đúng, là nên tìm một gia đình...”

Vân Ly cũng nhủ mảy, nói : “Người không cần nghĩ đơn giản, bộ dạng lúc này của Hoàng thúc, không cần nói đại thân trong triều sẽ không đồng ý, mặc dù là thương gia tiểu thư chưa chắc chịu đáp ứng. Hoàng thúc người tính khí thế nào người cũng không phải không biết, hắn nếu không thích ngày sau tất sẽ hưu, có gì chậm trễ nữ tử nhà người ta.”

Huyền Vô Hàn lúc này nghẹn đến nín thở, không khỏi sắc thanh nói : “Kia không khiến hoàng thúc thành thân, không lẽ chúng ta thành thân xung hỷ? Người nếu là tới tuổi còn dễ nói, vẫn còn vài năm, làm sao biết tâm tư nữ nhân gia! Hoàng thúc anh vũ uy phong* như vậy, sớm đã khiến nhiều nữ tử động tâm rồi!”

*anh vũ uy phong : anh hùng vĩ đại uy phong.

Vân Ly bị hắn chinh khê sừng sốt, có chút tức giận, nhéo nhéo đầu ngón tay của mình, đỏ mặt nghiêm giọng nói : “Chúng ta như thế nào không thể thành thân! Chính là không thể... Không thể... Người nếu là thật sự yêu ta, đợi thêm vài năm thì như thế nào! Ta xem người luôn luôn không muốn cùng ta thành thân, là muốn tìm một người tốt hơn đi!”

Hắn cũng là nói bừa, lại không nghĩ Huyền Vô Hàn ánh mắt sáng ngời, lôi kéo người ra khỏi tắm điện, đi Thiên điện, triệu hồi * thị nữ trong điện, đem người kéo vào trong lòng, giọng nói : “Nga? Nguyên lai Ly nhi nghĩ như vậy, chúng ta đây hiện tại thành hôn, người đáp ứng không?”

_____ Hoàn chương _____

Không liên quan nhưng chương sau là đại hôn – tung bông – tung hoa- cuối cùng cũng đến lúc huynh ấy thành thân, cơ mà thành thân mà không ăn được... chắc chắc anh Huyền Vô Hàn đau khổ rồi đây...(lời của editor)

Bạn đang đọc truyện *Dụ Thụ Khoái Lai Khẩu Khẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

☆ Đại hôn

Vân Khinh

Vân Ly chưa từng nghĩ chính mình sẽ nhượng bộ, hắn gấp đến độ á khẩu nói không nên lời, nếu là thắng thừng cự tuyệt, Huyền Vô Hàn cho dù không trách hắn cũng không tránh được suy nghĩ nhiều. Nếu cứ như vậy đáp ứng, cũng không tránh khỏi quá mức cần rồi, rõ ràng tuổi của hắn.

Huyền Vô Hàn vốn không có ý định hỏi, thấy Vân Ly nghiêm mặt rũ xuống, nhưng vành tai hắn đã sớm đỏ ửng, cũng biết hắn then thừng. Bất quá một khi phân tâm như vậy, lại khiến Huyền Vô Hàn trấn an rất nhiều, trước mặt hoàng thúc nhất định phải cứu, nhưng việc y trúng độc lại phải giữ bí mật. Huyền Cực Tu nắm giữ quân đội hùng hậu, luôn là chiến tướng thập phần dũng mãnh của Tuyệt Uyên, tuy rằng Tứ quốc hiện tại an ổn, nhưng thâm sơn thổ phỉ, hải tặc làm loạn vùng biển thì vẫn có. Nếu Huyền Cực Tu thành phế nhân, chỉ sợ biên cảnh Tuyệt Uyên không lâu sau sẽ không còn an bình.

Một ngày này Huyền Vô Hàn ngủ lại tại phủ Thân vương, Vân Ly vừa chín tuổi đã cùng Huyền Vô Hàn phân giường ngủ, tối nay lại không thể không cùng nhau ngủ.

Hai người mới vừa nằm xuống, đều hơi lúng túng. Dù sao cũng hơn một năm không ngủ cùng nhau, đều không thể thả lỏng chân tay. Huyền Vô Hàn chỉ cảm thấy cả người khí huyết dâng lên, chỗ bụng kim không được lửa nóng. Mà Vân Ly vẫn luôn kim nén hô hấp, chỉ cần Huyền Vô Hàn thoáng động một chút, hẳn liền cả kinh co rụt lại. Hai người giằng co hồi lâu, thẳng đến trăng treo đầu cành, bên ngoài chỉ nghe thấy tiếng côn trùng kêu vang mới dần dần an tĩnh ngủ.

Huyền Vô Hàn kỳ thật vẫn luôn dùng nội lực ức chế, tới nửa đêm gần về sáng hẳn ngủ mơ màng thì bỗng cảm giác có người trèo lên. Hẳn nhất thời bừng tỉnh, sau khi tách tay chân Vân Ly đang bám víu trên người hẳn xong thì dục hỏa không dễ dàng gì đè nén, lại một lần nữa bốc cháy mãnh liệt. Mà kẻ đầu sỏ - Vân Ly thì vẫn ngủ say sưa, hoàn toàn không biết gì cả, khuôn mặt nhỏ nhắn nhắm thẳng khuyu tay Huyền Vô Hàn gối lên.

Địa phương bị Vân Ly chạm qua khẽ ma sát, khiến Huyền Vô Hàn cảm thấy rung mình, mang theo một tia tê dại nhẹ nhàng lướt qua toàn thân, Huyền Vô Hàn nhìn không được thở nhẹ một tiếng, đem người gắt gao ôm vào trong ngực. Hẳn dù có là thánh nhân, giờ phút này cũng nhìn không nổi, xoay người một cái liền đem Vân Ly áp chế dưới thân mình.

Lý y bằng tơ lụa, hai ba bước đã bị Huyền Vô Hàn thoát đi, thờ gấp một cái, mẫn tuệ tìm được môi Vân Ly, không hề ôn nhu đè lên. Mang theo buồn bức cùng xấu hổ như nhau, dùng sức cắn môi dưới Vân Ly một cái, lại đau lòng nhẹ nhàng liếm lấy. Hẳn vội vã như vậy, Vân Ly cũng không động thủ động cước kháng nghị. Nếu không phải hẳn đã từng nhiều lần ôm cả người cùng thân mật, người này sao có thể ở trong ngực hẳn bị quán đến si mê.

Cảm nhận được đau đớn, Vân Ly giật giật thân thể, phát hiện ra bị người chặn lại phía sau, mạnh mẽ giật mình tỉnh lại. Hẳn nhìn thấy là Huyền Vô Hàn, mới nhẹ nhàng thở ra. Chính là miệng bị người gắt gao chế trụ, đầu lưỡi cũng vuron tiến vào liếm mát. Nhất thời Vân Ly đầu óc choáng váng, không chút nghĩ ngợi bắt đầu giãy dụa kịch liệt, hai tay dùng sức cấu chặt lưng Huyền Vô Hàn.

Huyền Vô Hàn vốn đang đắm chìm trong hương vị tuyệt vời của Vân Ly, bị đau đến suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi y, hẳn tê một tiếng, đẩy y ra. Vặn vẹo thân mình, không nói được một lời. Trong bóng đêm không nhìn rõ về mặt hẳn, chính là vẫn còn chưa bình phục hơi thở, áp ứng nói không nên lời, hiển nhiên là có chút tức giận. Hẳn không nghĩ tới Vân Ly phản kháng kịch liệt như vậy, còn dùng lực cấu hẳn, nếu không phải đau đến lợi hại, hẳn quyết định sẽ không dừng lại, hiện giờ phía sau lưng hẳn tất nhiên là xanh tím.

Nghĩ đến hai người cừu chỉ thân mật đều là hẳn chủ động, đơn phương một đầu, Vân Ly không tránh khỏi liền thừa nhận, nếu là trốn được chẳng phải là thoát được rất xa? Huyền Vô Hàn trong lúc nhất thời chui vào ngõ cụt, bức mình xuống giường, chỉ cảm thấy ngực phát trướng, nếu không đi ra ngoài chạy hai vòng, hẳn chỉ sợ dục hỏa sẽ biến thành nộ hỏa.

Thấy Huyền Vô Hàn muốn đi, Vân Ly nhất thời luống cuống. Hẳn ngủ mơ hồ, phát hiện mình không đến phiên soi, mà Huyền Vô Hàn còn đè nặng hẳn hôn môi, tự nhiên hoảng hốt. Có chút e lệ rụt rè lại có chút chờ mong nhưng là nhớ tới cha hẳn từng nói, Vân Ly lập tức tỉnh táo lại. Hẳn tuổi còn nhỏ, tiểu cục hoa sao có thể chứa được gì giở đồ của Huyền Vô Hàn. Còn nữa, lúc trước hai người tắm rửa qua, Vân Ly thấy cái kia Huyền Vô Hàn trắng kiện không thôi, mặc dù hẳn có trưởng thành cũng thụ không ít thống khổ.

Nghĩ tới như vậy, mặt mũi trắng bệch, thế nào còn nghĩ được Huyền Vô Hàn sẽ nghĩ gì, dùng cả tay chân muốn đem người đẩy ra.

Nhìn Huyền Vô Hàn xuống giường rồi đi, hẳn lấy lại tinh thần mới khẳng định đã làm cho y suy nghĩ nhiều. Liền vuron tay muốn nắm lấy tay Huyền Vô Hàn, trong bóng tối không nhìn rõ, tay đã vội bắt, đột nhiên nghe thấy Huyền Vô Hàn kêu lên một tiếng đau đớn. Vân Ly bắt mình sờ đi*, lại gia tăng thủ kinh, chợt nghe Huyền Vô Hàn rung mình nói: “Ly nhi... Mau mau buông tay...”

*bắt mình sờ đi: không rõ nguyên do

*thủ kinh: cái nắm tay

Vân Ly sững sờ, chợt phát giác chính mình vừa trào cái gì đó mẫn mẫn cùng cánh tay có chút khác biệt, chưa từ bỏ ý định hẳn còn nhéo nhéo, chờ hẳn biết chính mình trào cái gì, mặt nhất thời đỏ ửng, trong đêm tối tuy là không nhìn thấy, nhưng trên mặt nóng bừng lên đủ cho hẳn xấu hổ kinh hô một tiếng, bỏ tay ra liền chui vào ổ chăn.

Huyền Vô Hàn vốn trong lòng còn có chút tức giận, nhưng bị một trào như vậy, tức giận nhất thời bốc hơi, còn có chút bất đắc dĩ. Hẳn ngồi bên giường mò vào chăn đụng đến tay Vân Ly, mười ngón đan xen, trầm giọng nói: “Ly nhi, chúng ta thật sự không thể thành thân trước sao? Ngươi yên tâm, sau này nếu là ngươi không muốn ta tuyệt đối sẽ không ôm ngươi, được không?” Tuy rằng làm không được bước cuối cùng, nhưng là ăn đậu hủ cũng vẫn là tuyệt mỹ rồi.

Vân Ly ở trong chăn mềm không nói gì, qua hồi lâu hẳn mới chui ra, ngồi dậy chuyển đến phía sau Huyền Vô Hàn, đem mặt dán tại trên lưng y, thấp giọng: “Ngươi nói chính là thật sự? Ta kỳ thật cũng không phải không muốn sớm cùng ngươi thành thân, chỉ là phụ thân cùng cha.... Ngươi nếu có thể cam đoan chờ ta sau khi thành niên tiếp tục, tiếp tục.... Ta sẽ đáp ứng ngươi!”

Vân Ly nói lời này giống như cùng Huyền Vô Hàn giống nhau, nhưng kỳ thật lại rất khác biệt. Huyền Vô Hàn nghĩ qua tiếp hai năm, như thế nào cũng phải dụ dỗ Vân Ly đem thân mình giao cho hẳn, nhưng là trưởng thành lại còn đến bốn năm! Vân Ly nói như thế, chẳng phải là lại bỏ thêm hai năm. Huyền Vô Hàn vốn là không muốn đáp ứng, nhưng đầu óc vừa chuyển, cuối cùng nói: “Đó là tự nhiên, ngày mai hồi cung ta sẽ hạ chỉ. Ngươi nếu cảm thấy buồn, liền mang Thiên Tuyệt ở trong Vương phủ dạo chơi, nếu vẫn cảm thấy không thú vị, khiến hẳn bảo hộ ngươi xuất môn ra ngoài dạo.”

Ngày thường Huyền Vô Hàn đem Vân Ly bảo hộ cực kỳ chặt, không nói một người xuất cung đi dạo, ngay cả hẳn bên người Vân Ly, cũng là theo sát,

Thiên Tuyệt ẩn nấp bảo hộ. Xem ra là thật sự cao hứng, cũng biết Vân Ly muốn xuất cung, thừa dịp lúc này đây ở Vương phủ, xuất môn cũng tiện.

Phía xa ngoài ngàn dặm, chờ đến lúc Vân Hành cùng Huyền Cực Tiêu nhận được tin tức, tiến đến Linh Cừ thì đại hôn sắp tới, hai người hẳn mặc dù phản đối cũng vô dụng. Thánh chỉ đã ban, cơ hồ là trong hai ngày, các thành trấn sở thuộc Tuyệt Uyên quốc, đều dán đầy Hoàng băng đại hôn Huyền Vô Hàn cùng Vân Ly.

Huyền Vô Hàn dựa theo ngày Quốc khánh, miễn ba thành thuế má, ngày đại hôn, dân chúng Linh Cừ có thể đến phủ quan uống một chén rượu mừng. Ở ngã tư đường, ***g đèn đỏ thắm đã được treo từ ba ngày trước, mặt trên còn có ấn tín Hoàng gia, dân chúng cũng không dám tự ý cầm đi.

Vân Ly ban đầu còn bộ dáng nhàn nhã, mỗi ngày không phải tu bổ bồn hoa, thì chính là cùng bọn thị nữ đi dạo Ngự hoa viên. Chỉ là sau khi Vân Hành cùng Huyền Cực Tiêu tiến cung, hẳn mới có hơi kinh hoảng. Thật cũng không phải hẳn suy nghĩ miên man, mà là Vân Hành cùng hẳn nói rất nhiều đạo lý phu phu trong lúc ở chung, muốn hẳn phải tận tường.

“Vân Ly, cha không phải gạt ngươi. Phụ thân ngươi trước khi gặp ta, thanh danh phong lưu sớm đã bay qua Phong Khiếu cùng Hải Lan quốc, thậm chí là thiên khung*. Vô Hàn bây giờ đối với ngươi rất thật tình, nhưng khó bảo đảm sau này cũng vậy. Ngươi cùng hẳn sớm quen biết, hảo cũng bất hảo. Mặc dù là không có tình cảm, cũng có tình nghĩa trúc mã thanh mai, nếu còn không phân biệt rõ làm sao có thể ở cùng nhau, nếu sau này hẳn gặp được người ưa thích, ngươi làm sao lo liệu?”

*Thiên Khung: có nghĩa là “vòm trời”. Ngay chỗ này không hiểu là tên 1 quốc gia, hay là ý nói mức độ phong lưu của Huyền Cực Tiêu đã vang danh thiên hạ. Tạm thời để vậy, sau này có thay đổi sẽ cập nhật lại ạ, thứ lỗi.

Vân Hành nói những lời này, tự nhiên không phải châm ngòi quan hệ. Hẳn cao tuổi, tự hiểu biết nhiều. Huyền Vô Hàn tuy rằng đã sắp đến nhược quán*, nhưng quen biết nữ tử, nam tử còn trẻ tuổi không nhiều, cũng chỉ có mình Vân Ly cùng hẳn huynh muội*. Khó bảo toàn ngày sau sẽ không thay đổi tâm, mà Vân Ly nhà hẳn không phải bởi vì là Phượng Loan tính mới nhận định cùng Huyền Vô Hàn một chỗ, mà là đứa nhỏ này, hẳn nhìn ra được, thật sự thích Huyền Vô Hàn.

*Nhược quán : nam thanh niên 20 tuổi gọi là nhược quán.

*Ngay chỗ này đáng lý là huynh đệ, không hiểu vì sao tác giả lại để huynh muội nên ta để luôn.

(Klq: cho ta vài lời tí –cười- đọc đoạn này thấy buồn cười, Huyền Vô Hàn dù chưa 20, nhưng dù sao cũng lớn hơn Vân Ly tiếp xúc người cũng nhiều hơn Vân Ly, vì sao Vân Hành lại nghĩ HVH có khả năng thay đổi tâm ý mà k nghĩ Vân Ly cũng sẽ, Vân Ly mới chính là người gặp ít người, từ nhỏ chỉ có mình HVH, tuổi cũng còn nhỏ, nếu bảo thay đổi, Vân Ly là người có khả năng nhất. Haiz không lẽ đây là cách nghĩ của tất cả bậc cha mẹ sao ?)

Vân Ly gục đầu, áp ứng : “Cha, người không nên nói lung tung, Vô Hàn hẳn nếu còn không phân rõ, sao có thể làm vua một nước. Ta trước kia còn nhỏ không hiểu, nhưng là mấy năm nay ở chung, ta hiểu hẳn. Cha nếu là lo lắng hẳn sau đại hôn liền đổi tađổi ta..... Dù thế nào đi nữa hẳn đã đáp ứng chờ ta trưởng thành.”

Nói xong, còn mang theo một cổ kiên cường, nâng mâu nhìn vào mắt Vân Hành, liền đỏ bừng mặt chạy đi. Huyền Cực Tiêu cười ha ha nói : “Ta nói Vân Ly sẽ không nghe lời ngươi. Ngươi nuôi hẳn đến sáu tuổi, tiểu tử Huyền Vô Hàn nuôi hẳn bốn năm, lại là cả ngày ở cùng nhau, tình cảm cũng không thua chúng ta. Hẳn đã đáp ứng cùng Huyền Vô Hàn lập gia đình, nhất định cũng muốn rõ ràng, ngươi quan tâm Vân Ly như vậy, không bằng tiếp tục mang thai một cái tiểu nhân, vậy....”

“Câm miệng! Muốn sinh tự ngươi đi mà sinh!” Vân Hành tức giận, liếc mắt một cái phất tay áo rời đi. Huyền Cực Tiêu cũng không giận, cười hi hi đi theo.

Vân Ly tuy rằng không nghĩ sẽ đem lời nói của cha hẳn để trong lòng, nhưng cũng khó tránh sẽ để tâm. Đến đại hôn ngày ấy, bị người mặc vào giá y đỏ thắm, đội mũ phượng, hẳn mới bừng tỉnh mộng. Tuyệt Y cùng Tuyệt Nhi dìu hẳn lên kiệu hoa, chờ kiệu tới cửa cung, Vân Ly từ rất xa liền nhìn thấy Loan giá của Huyền Vô Hàn. Huyền Vô Hàn thấy kiệu Vân Ly, nhoen miệng cười, hướng Vân Ly đi tới.

Hai người, một đứng trên kiệu, một đứng trên mặt đất. Huyền Vô Hàn ngẩng đầu cười, vươn ngón tay nói : “Ly nhi, ta tới đón ngươi.”

Trong thoáng chốc, Vân Ly như trở về bốn năm trước, lúc hẳn lần đầu gặp Huyền Vô Hàn. Nguyên lai xuân qua đông tới, bọn hẳn bên nhau cũng đã gần bốn năm. Cho dù không phải ngày đêm đều thấy mặt nhau, nhưng Huyền Vô Hàn chỉ cần trong triều vô sự, liền luôn ở bên bồi hẳn. Chẳng biết tại sao, hẳn lại muốn khóc. Hẳn biết Huyền Vô Hàn vẫn cưng chiều hẳn, mặc dù hẳn tùy hứng, cũng sẽ không đối hẳn tức giận. Nếu Huyền Vô Hàn không thích hẳn, như thế nào lại bao dung hẳn.

Hít hít cái mũi, Vân Ly đưa tay tới, hai người đi đến Loan giá, sóng vai mà ngồi.

Từ trước, Tần đế thú Hoàng hậu, đều phải vòng quanh hoàng thành Linh Cừ một vòng, nhận chúc phúc từ dân chúng. Dọc theo đường đi còn có các cung nữ dùng vải đỏ bọc kẹo mạch nha cùng điểm tâm, phân phát cho mọi người, đương nhiên còn có bánh hi lớn. Cùng nhau đi tới, tự nhiên phi thường náo nhiệt. Bởi vì Loan giá bốn phía đều là lụa mỏng, dân chúng bên ngoài có thể thấy được hai người họ bên trong, rất nhiều người từ địa phương khác tới, vì hôm nay có thể diện kiến thiên nhan.

Vân Ly nghiêng đầu liếc nhìn Huyền Vô Hàn một cái, trong lòng dị thường bình tĩnh. Lo âu bất an ban đầu đều bị quét sạch. Hẳn nắm thật chặt lòng bàn tay, Huyền Vô Hàn cảm giác được, cũng nhìn về phía hẳn, ôn nhu nói : “Một mối sao? Giờ mới bắt đầu, ngươi nếu là mệt thì dựa vào vai ta nghỉ một lát.” Vân Ly lắc đầu, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Huyền Vô Hàn, thiên ngôn vạn ngữ đều hóa thành tràn ngập cảm động.

“Vô Hàn. ... Ta yêu ngươi. ...”

Những lời này được nói rất nhẹ, trong tiếng tấu nhạc ồn ào căn bản khó có thể nghe. Nhưng Huyền Vô Hàn nghe được, hần ngẩn ra, cong môi cười, kéo bà vai Vân Ly, hướng ấn ký màu hồng giữa mi tâm hôn một chút. Hành động này khiến dân chúng vây xem ầm ầm hoan hô. Vân Ly, thế nhưng không có từng hần, mà thuận theo tựa vào lòng Huyền Vô Hàn.

—————Hoàn chương—————

Bạn đang đọc truyện *Dụ Thụ Khoái Lai Khẩu Khẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

☆ Hoa chúc

Vân Khinh

Đọc theo chủ đạo, hết một vòng, Loan giá cuối cùng quay trở lại Đức Duệ phủ Thân vương. Hai người họ phải ở chỗ này bái đường chi lễ, xưng hi, sau lại hưởng Từ đường tiến hành đại điển phong Hậu.

Huyền Vô Hàn đi trước hạ Loan giá, chuyện nghênh đón Phụng Quân rơi xuống trên vai Huyền Cực Tu. Thứ nhất hần là Hoàng thúc của Huyền Vô Hàn, là thân trưởng bối. Mà hần bây giờ đang nằm liệt giường, vận xui trên người rất nặng, xông thẳng tới đánh tan khí hùng quanh trên người Vân Ly chạy mất. Huyền Cực Tu hôm nay không bị độc phát, tinh thần khá tốt, ngay cả quân gia kẻ bên diu hần cũng bị đẩy ra.

Huyền Vô Hàn thấy vẻ mặt Hoàng thúc hần rất là vui mừng, không khỏi ngăn người ra, cuối cùng như nhớ ra cái gì đó, đưa mắt định tại trên người Vân Ly, không dấu vết che đi ánh sáng vừa lóe lên trong mắt. Hần nếu là không có nhớ lầm, Cừu Hoàng thúc hần từng thích một khách khanh môn hạ. Nghe đồn người này dung nhan khuynh quốc khuynh thành, tuy là nam tử, lại khiến nam nữ si mê không thôi.

Xem ra hôm nay hần và Vân Ly đại hôn, khơi gợi tình ý trong lòng Hoàng thúc hần. Chính là ...Huyền Vô Hàn nhìn quanh một vòng, lại không nhìn thấy thân ảnh người họ, chẳng lẽ đã rời đi Vương phủ sao?

Không để cho hần nghĩ nhiều, Huyền Cực Tu đã đem Vân Ly đi đến trước mặt Huyền Vô Hàn.

“Vô Hàn, nếu không phải ta, các ngươi cũng không cần. ...” Huyền Cực Tu có chút áy náy mở miệng, Huyền Vô Hàn mỉm cười, chấp khởi tay Vân Ly, hai người nhìn nhau tình ý ngập tràn.

“Hoàng thúc sao lại nói vậy, Trẫm ước gì sớm mấy năm, đem tên hần đưa vào Từ đường đâu!” Cũng không quản Vân Ly đỏ bừng mặt, Huyền Vô Hàn nắm tay y lôi kéo người đi đến sảnh lớn trong nội đường. Đứng hai bên chính là nhóm Hoàng đệ hần, Hoàng đệ nhỏ nhất của Huyền Vô Hàn còn chưa đến mười tuổi, là tiểu bát Huyền Vô Giác. Hần chưa đủ tuổi, cũng chưa từng phong Vương, giờ phút này vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm Huyền Cực Tu, hình như tùy thời khắc có thể xông lên.

Thấy Huyền Cực Tu che miệng ho khan vài tiếng, hần trừng to đôi mắt, cũng không quản lễ nghi, xông lên trước. Huyền Vô Băng nhanh tay lẹ mắt đem người kéo trở về, nhỏ giọng mắng : “Ồ nháo! Không thể vào lúc này thất lễ! Hoàng thúc sắc mặt hoàn hảo, ngươi sốt ruột cái gì!”

Huyền Vô Giác quát cường bỏ tay Huyền Vô Băng ra, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh băng, không nói được một lời. Huyền Vô Băng khẽ thở dài, suy nghĩ một hồi phát tâm đạo “Ta biết ngươi lo lắng, ngươi còn nhỏ tuổi không cần già dặn như vậy, hôm nay đại hi, cười một cái cấp Hoàng huynh sắc mặt. ...”

Bên này Huyền Vô Băng dụ Bát đệ hần, bên kia Huyền Vô Hàn cùng Vân Ly đã bắt đầu hành đại lễ. Hai người rất nghiêm túc, sau tam bái, Vân Ly còn chưa lấy lại tinh thần, đã bị Huyền Vô Hàn kéo vào trong lòng, “Từ bây giờ ngươi chính là người của ta, đêm nay thượng, không được đuổi ta ra tầm điện. ...”

Hơi thở nóng rực phun tại vành tai Vân Ly, hai má nhất thời đỏ ửng, áp ứng nói không nên lời. Huyền Vô Hàn cuối cùng đối với bá quan văn võ quý trên mặt đất, nói những câu gì, Vân Ly một câu đều không có nghe được, trong đầu quanh quẩn câu nói của Huyền Vô Hàn, nghĩ đêm nay làm sao có thể thoát qua. Hần không biết bộ dạng lo lắng suy nghĩ này đã bị Huyền Vô Hàn triệt để thông thấu, tự nhiên trong lòng cũng có đối sách.

Từ trong Vương phủ đi ra, lại ngồi Loan giá rời đi Từ đường, lại gần nửa canh giờ. Vân Ly đêm qua ngủ muộn, hôm nay chỉ ăn sáng nửa bát cháo Bát Bào. Không nghĩ tới đoạn đường này xuống dưới, đã sớm qua canh giờ bữa trưa, bụng tự nhiên lại đói. Thế mà Huyền Vô Hàn lại không hề hay biết, ở Từ đường bái tế tổ tiên nguyên bản chính là chuyện trang trọng, hần cách Vân Ly vài bước, nhất định là không để ý.

Tiết đại thử*, ngày nóng hừng hực. Hai người bọn hần còn đứng trên đài cao, trên đầu lại không có cái gì che nắng. Vân Ly lấy tay xoa xoa gương mặt đã sớm cháy đầy mồ hôi, đầu có chút say nắng. Hần hốt hoảng lắc lắc thân thể, suýt nữa ngã quỵ. Huyền Vô Hàn vừa cầm trong tay hương cầm ở lư hương thượng, xoay người đã thấy Vân Ly lao đảo, hần từng bước đi tới, đem người kéo vào trong lòng.

* tiết đại thử : ngày nóng nhất trong năm của Trung Quốc, khoảng 22, 23, 24 / 7

Quần áo trên người Vân Ly vốn dày, Huyền Vô Hàn vừa đưa tay sờ, đã cảm thấy mồ hôi ướt.

“Ly nhi ?” Huyền Vô Hàn khẽ gọi một tiếng, Vân Ly choáng váng mơ hồ lên tiếng, cũng không mở được mắt. Đài cao này là đi từng bước một tới, tự nhiên cũng là từng bước một xuống. Quy củ tổ tông, mặc cho ai cũng không thể thay đổi, mặc dù là Hoàng đế cũng không thể ham nhân rồi gọi người đi lên nâng hân xuống.

Đài cao chín chín tám mốt thước, bậc thang có chín mươi lăm bậc.

Ngay tại lúc các quan viên đang chờ Huyền Vô Hàn cùng Vân Ly đi xuống, thì Huyền Vô Hàn thế nhưng lại bế Vân Ly, từng bước một đi xuống. Lúc ấy quan chép sử, mặt biến sắc, hạ bút do dự. Nếu chép theo tình hình thực tế, ngày sau Huyền đế chẳng phải thanh danh sẽ là một hôn quân chỉ thích mỹ nhân không yêu giang sơn, bề cong triều cương, lưu luyến mỹ sắc? Nói không chừng ngay cả Phụng quân đều bị nói thành yêu cơ họa quốc.

Huyền Vô Hàn cũng không biết hành động yêu thương bảo bối, khiến quan chép sử chính trực, trừ trừ một đường, cuối cùng là đem Huyền đế ôm Phụng quân đi xuống chép vào Thiên tử ký sự. Chính là cuối cùng, mang theo tâm tư, bổ sung một câu.

“Huyền đế cùng Phụng quân phu thê tình thâm, tình thâm ý trọng như thế, là Tuyệt Uyên chi đại hạnh.”

Hoàng cung, Tư Noãn điện, giờ thân một khắc *

*Giờ thân : 15 đến 17 h, khắc : 15 phút

Vân Ly thức dậy, nhất thời không phân biệt rõ ngày hay đêm. Trong điện mảnh được buông xuống, che bớt ánh sáng bên ngoài. Hân xoa nhẹ trán, nhấc chân toan xuống giường. Này vừa động, liền phát giác trên người nhẹ bằng, nhìn lại y phục không phải là lý y ban đầu. Xem ra hân ngủ quá lâu, Huyền Vô Hàn giúp hân tắm rửa thay y phục.

Tuyệt Y cùng Tuyệt Nhi ở trong điện nghe được động tĩnh liền bước vào, vén rèm, sau đó bước vào bưng nước muối cho Vân Ly súc miệng, lại đem canh gà vừa mới được mang đến, bưng lên.

“Này là giờ nào? Ta xem bên ngoài còn sáng.” Vân Ly tiếp nhận bát, uống một ngụm, nhất thời cảm thấy ***g ngực ấm áp.

“Bẩm Phụng quân, bây giờ mới hơn giờ Thân, Hoàng thượng đang ở Bát Tiên điện, có lẽ nhất thời chưa về được. Hi yển này đoán chừng là không tới nửa đêm là không dừng được đâu! Hoàng thượng nói, Phụng quân nếu là tỉnh, cũng không cần qua đó, miễn uống rượu, tổn hại thân mình.”

Vân Ly nghe vậy, gương mặt khẽ ứng hồng, trong đầu buồn bực ăn canh. Hân thực đói bụng, uống hết một chén canh gà, lại ăn thêm vài miếng ức gà tròn mềm mới cảm thấy no bụng. Cảm giác vô lực ban đầu cũng thoáng khỏi phục, hân toan đứng lên, lại phát hiện còn không có khí lực.

“Phụng quân vẫn là nghỉ ngơi đi, Ngự y nói, thân thể Ngài có chút cảm nắng. Nếu là cảm thấy khó chịu, ngoại điện còn có tuyết lê ướp băng...” Tuyệt y nói xong, liền đích thân đi lấy một cái đĩa lại đây, còn dùng đầu ngón tay đưa lên cho Vân Ly.

Vốn định lên giường nằm chờ Huyền Vô Hàn về, không nghĩ chính là qua hơn một canh giờ. Tiểu thái giám được phái đi hỏi, trở về bẩm báo nói Hoàng thượng uống quá nhiều, tối nay đoán chừng không thể hồi Tư Noãn điện, Vân Ly nghe vậy có chút khổ sở. Đêm nay là tân hôn của hai người, mặc dù không thể chu công chi lễ *, hữu nghị phu phu chi luân, cũng muốn cùng nhau ngủ a.

*chu công chi lễ, hữu nghị phu phu chi luân: hôn nhân là quan hệ vợ chồng, ở đây là quan hệ nam x nam, tóm lại là “chuyện ấy”

Nhớ tới Huyền Vô Hàn lúc trước nói lời ái muội không rõ ràng, Vân Ly một trận bực mình, ngay cả bữa tối cũng không ăn, dùng chăn che mặt, mơ màng mông đi vào giấc ngủ.

Không biết qua bao lâu, Vân Ly bị người đè nặng đánh thức. Hân mạnh mẽ mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt là một mảnh tối đen. Khiến cho hân kinh hách chính là trên người hân đã không còn xiêm y, thân mình ấm áp bị thân mình nóng bỏng chặn lấy.

“Vô Hàn? Vô Hàn người...” Hơi thở quen thuộc khiến Vân Ly không còn sợ hãi, hân lúc này không kịp nghĩ đến chuyện tiểu thái giám nói Huyền Vô Hàn sẽ không trở về Tư Noãn điện. Mà hân cũng không có tâm tư để nghĩ, bởi vì tay Huyền Vô Hàn đã bắt đầu không an phận ngoa du trên ngực hân, tiếng thở càng lúc càng lớn, tựa hồ khó nhịn nổi, ở trước ngực Vân Ly khẽ cắn.

Hân như vậy không có kỹ thuật gì, còn dùng lực lớn, Vân Ly đau đến kinh hô một tiếng, đang muốn đẩy Huyền Vô Hàn ra thì điểm nhỏ mềm mại non nớt nhạy cảm nhất trên ngực bị người ngậm vào trong miệng. Vân Ly nóng nảy, gấp rút thở một tiếng, cả người mất sức, tê liệt dưới thân Huyền Vô Hàn.

Xem ra Huyền Vô Hàn thật sự uống rượu, lại nhẹ giọng nở nụ cười, một tay nắm tiểu đậu bên kia, kéo kéo, mơ hồ không rõ nói : “Trên người Ly nhi... Ăn ngon...” Dứt lời, lại chuyển tới bên kia, há miệng cắn, dùng răng nanh cạ cạ không nói, còn vờn đầu lưỡi, liếm liếm đánh vòng tròn.

Hai người trước kia cho dù có thân mật, bất quá cũng chỉ dừng ở hôn môi, làm sao mà đến dạng khí huyết trong người nóng rực muốn phun thế này. Vân Ly mới nếm thử chuyện xuân tình, cảm giác trên người tập trung ở hai điểm nhỏ trước ngực, đã sớm mất đi thần trí, song chương cũng vô thức ôm chặt lưng Huyền Vô Hàn. Những lúc Huyền Vô Hàn nhiệt tình mút duyên, hân sẽ cao hứng ngâm nga thành tiếng, tiếng rên ngọt ngào uyển chuyển động lòng

người, đầu ngón tay đặt sau lưng Huyền Vô Hàn vô thức tạo ra từng đạo hồng ngân.

—————Hết chương—————

Bạn đang đọc truyện *Dự Thụ Khóai Lai Khẩu Khẩu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

☆ Đồng Mộng

(Chun mộng sẽ cua đồng)

Editor: Vân Khanh

Thanh âm nước bọt quện vào nhau khiến người nghe mặt đỏ tím đập, Vân Ly hồn nhiên không biết mình ở chỗ nào, trong đầu mơ hồ nhớ ra cái gì đó, lại không có khí lực đi tìm câu trả lời. Huyền Vô Hàn tuy rằng say rượu, nhưng hai tay ở trên người Vân Ly sờ loạn thì vẫn chưa dùng khí lực quá lớn, hẳn là vẫn có chút thần thức.

Hai điểm trước ngực bị cắn nát run lên, Huyền Vô Hàn mới buông ra, chống thân mình đi tìm môi Vân Ly. Quần áo trên người hắn cọ tới Vân Ly, khiến y rừng mình hưng phấn, ngực phập phồng trương lên đau nhức, nhũ hoa trương nở lớn, ngay cả Huyền Vô Hàn đang dán chặt lấy cũng có thể cảm thấy gồ gồ.

Vân Ly miệng bị chặn, chỉ có thể phát ra âm thanh ái muội. Hắn nhanh chóng đưa tay chạm vào tay Huyền Vô Hàn đang hướng về chỗ giữa hai chân, nhưng lại không cách nào ngăn cản được. Tâm rung động, trên người đổ một tầng mỏng mồ hôi tinh tế. Hắn biết, nếu là đêm nay Huyền Vô Hàn muốn hắn, dù lúc trước có nói nhiều như vậy, có thật nhiều bận tâm, nhưng hắn là tối nay không thể nào cự tuyệt.

Khả trương ngay cả ngón chân cũng gắt gao rúc vào cùng nhau, Vân Ly then đỏ mặt vươn đầu lưỡi muốn đáp trả Huyền Vô Hàn. Không ngờ hắn vừa chạm tới đầu lưỡi Huyền Vô Hàn đã bị người cắn một cái. Kêu lên một tiếng đau đớn, che miệng ngay cả nước mắt cũng bị bức ra. Hắn vừa tức vừa giận, nâng tay đẩy Huyền Vô Hàn một chút. Nhưng cái người vừa nhiệt tình như lửa kia bây giờ lại lạnh ra ngủ như chết, mặc cho Vân Ly đánh sau lưng như thế nào cũng không có chút nào phản ứng.

Vân Ly sững sốt, đứng lên vén màn, đem đèn cầy gần nhất đốt lên. Trở lại bên giường nhìn, Huyền Vô Hàn đỏ bừng cả khuôn mặt, ban đầu Vân Ly còn chìm đắm trong dục tình nên không có phát giác, hiện tại vừa nghe, quả nhiên là mùi rượu ngút trời. Quần áo trên người Huyền Vô Hàn đã sớm có nhiều nếp nhăn, ngay cả giày cũng không cởi lên giường. Có lẽ là sau khi nhiệt tình bị phá hủy, rượu vừa ngấm, liền ngủ mê.

Nhìn thấy người trên giường nhắm mắt ngủ say, Vân Ly khẽ thở dài một cái, mang theo chút mất mát. Hắn theo bản năng lấy tay sờ sờ hai điểm nhỏ trước ngực vẫn còn trương nở đỏ hồng, mặt nhất thời cháy bừng lên, cảm thấy Huyền Vô Hàn đối mình làm loại chuyện này giống như là đáng xấu hổ, ngượng ngùng bưng mặt bò lên giường, lặn vào sâu trong cùng, nếu lại đụng phải Huyền Vô Hàn, hẳn sẽ không thể kìm chế cảm giác hưng phấn vừa được khơi mào.

Huyền Vô Hàn thế nhưng lại ngủ thực an ổn, Vân Ly thì không có buồn ngủ. Hắn mở to mắt, hai tay ôm ngực. Vốn nghĩ lòng yên tĩnh lại là có thể ngủ, lại không nghĩ trần trọc một chút là hai canh giờ. Cuối cùng hắn thật sự mệt mới nhắm được mắt an ổn vào giấc ngủ. Chính là trong mộng, Huyền Vô Hàn lại tiếp tục đối hắn triển miên. Trước khi đại hôn, ma ma trong cung có dạy hắn thế nào là hành phòng sự * , Vân Ly liền mơ thấy Huyền Vô Hàn làm đến bước cuối cùng.

*hành phòng sự : chuyện sinh hoạt vợ chồng

Giấc mơ đầy xuân sắc hương kiều diễn đến sáng hôm sau mới đánh tan tung tích, Vân Ly mơ mơ màng màng tỉnh lại, bên người đã sớm không thấy bóng dáng Huyền Vô Hàn. Hắn ngủ không nhiều lắm, lại mộng như vậy, khi rửa mặt chải đầu bất gặp ý cười của hai người thị nữ bên cạnh, mặt đều không dám ngẩng lên. Đang muốn lau mặt thì đột nhiên nhớ ra cái gì đó, tay run lên, đem khăn gấp rơi trên mặt đất.

“Ta... Ta đêm qua có nói mơ? Hoàng thượng khi thức dậy có nói cái gì với các người sao?” Hắn vừa dứt lời, mặt cũng bắt đầu ửng hồng, ánh mắt cũng không biết nên nhìn ở nơi nào, hai tay đan vào nhau, khuấy động. Huyền Vô Hàn uống rượu, cho dù hắn có nói mơ cũng không có khả năng nghe được. Nhưng là hắn thức dậy muộn như vậy, nếu ở lúc Huyền Vô Hàn vừa tỉnh ngủ nói một hai lời, chẳng phải là

Cảnh tượng trong mộng mặc dù không nhớ được nhiều lắm, nhưng âm thanh rên rỉ ái muội lại phi thường khắc sâu. Rõ ràng trong mộng muốn lấy tay che miệng ngăn không bật thốt âm thanh, lại phát hiện hai tay không thể động, thanh âm càng lúc càng lớn. Nghĩ đến đây hắn hận không thể tát mình một cái, như thế nào lại mơ thấy chuyện càn rỡ như vậy, điều này phải trách Huyền Vô Hàn!

Tuyệt Y nghe xong lời này có chút giật mình, nàng nhặt khăn lên, Tuyệt Nhĩ đem một chiếc khăn sạch sẽ tới đưa cho Vân Ly.

“Phượng quân sao nói lời ấy? Hôm qua khi Hoàng thượng trở về, nhóm nô tỳ canh cửa đều bị lui ra ngoài, sáng nay khi Hoàng thượng thức dậy mới tiến

vào Tư Noãn điện. Nếu là Phượng quân nói nô tỳ cũng không biết a. Hoàng thượng hôm nay tựa hồ không cao hứng lắm, Điện Giám đại nhân còn bị giáo huấn một chút...” Nàng đây theo sự thật hồi báo, Huyền Vô Hàn mặt âm trầm, không hồn không giận. Biện Tư Thành đến nghênh giá thì liền bởi vì cổ tay áo hơi nhũn chút đã bị răn dạy và quả nặng dung nhan không ngay ngắn.

Vân Ly á một tiếng, tinh thần đã sớm chạy xa. Hắn thậm chí ngay cả Tư Noãn điện đều chờ đợi không được, hung hăng hướng Kim Loan điện tiến đến. Vừa đến ngoài điện, liền nhìn thấy các đại thần tốp năm tốp ba ra cửa, đúng thời gian bãi triều. Sợ chạm mặt đại thần lại không tránh được một phen ân cần hành lễ, Vân Ly lui lại trốn ở mặt sau trụ từ*, bọn người tản đi, mới chạy vào nội điện.

*trụ từ : cây cột

Huyền Vô Hàn vẫn ngồi trên ghế rồng không hề động đậy, hắn tựa hồ thật sự không hề cao hứng, từ sườn mặt cũng nhìn ra vùng xung quanh lông mày đang nhăn lại. Vân Ly chậm rãi đi tới, áp ứng hai tiếng, lại phát hiện căn bản không biết nên mở miệng thế nào! Chẳng lẽ hỏi hắn, đêm qua người có nghe thấy ta phát ra âm thanh gì kỳ quái sao!

Huyền Vô Hàn đang âm thầm chán nản đêm qua xuân tiêu một khắc giá ngàn vàng, thế mà hắn lại bởi vì say quá mà ngủ quên bỏ lỡ, trong lòng còn đang hối hận không thôi thì Vân Ly đã tới trước mặt. Sắc mặt không được khá lắm, bộ dạng muốn nói lại thôi thấy Huyền Vô Hàn thất vọng đau khổ thoáng hạ xuống trấn an, lôi kéo người chậm rãi hướng Tư Noãn điện đi đến.

Đêm qua xảy ra chuyện gì hắn một mực không biết, chỉ nhớ rõ sai người rút Tư Noãn điện, sau khi vào tầm điện, tác thấy những gì nảy sinh, hắn cũng không nhớ rõ. Bất quá bộ dạng này của Vân Ly, chẳng lẽ là cùng hắn đêm qua có quan hệ? Hoặc là sau khi hắn uống rượu có làm chuyện gì không?

Hai người đều có tâm tư, trong lúc nhất thời không ai dám mở miệng. Từ Kim Loan điện trở về Tư Noãn điện, cũng là trầm mặc.

Vân Ly đã muốn hối hận chính mình lỗ mãng chạy đến, biết rõ không thể hỏi ra miệng, hiện giờ không khí xấu hổ như vậy, hắn cũng không biết nói gì cho phải.

“Ta đêm qua có phải hay không ỏi ra?” Suy nghĩ hồi lâu, Huyền Vô Hàn cũng không biết mình làm cái gì, mới hỏi thử một câu. Vân Ly ngẩn ra, kinh ngạc nhìn hắn, sau một lúc lâu mới rầu rĩ nói : “Hay là người không nhớ rõ đêm qua phát sinh cái gì?”

Huyền Vô Hàn tâm chợt động, vội vàng mở miệng: “Ly nhi, đêm qua nếu ta làm cái gì không tốt, người ngàn vạn lần không nên tức giận. Ta uống say, ngay cả thế nào nằm xuống giường ngủ đều không nhớ rõ, hôm nay nếu không phải bên ngoài chim hót thấp phần lợi hại, ta không chừng còn chưa tỉnh lại.”

Nghe hắn giải thích, Vân Ly thoáng thả tâm, chỉ là nghĩ đến người này đêm qua hành vi thế nhưng chính hắn không nhớ rõ, trong lòng cũng có chút tức giận. Hung hăng trừng mắt liếc Huyền Vô Hàn một cái, Vân Ly hờn dỗi bỏ đi. Huyền Vô Hàn đi theo, nghĩ Vân Ly tức giận, vội kéo ống tay áo y, lắc lắc: “Chúng ta đại hôn, nhất thời cao hứng uống nhiều quá, Ly nhi sẽ không hẹp hòi như vậy nha.”

“Vậy người cao hứng có thể cần ta! Người xem!” Vân Ly bị ánh mắt nóng bỏng của y làm lòng hốt hoảng, nói bừa, chờ hắn chìa đầu lưỡi cấp Huyền Vô Hàn nhìn một cái, đầu óc ong một chút lấy lại tinh thần. Kinh hoàng che miệng lại liền xoay người chạy, thật sự là không mặt mũi nhìn người, hắn sao có thể nói ra aaaaaa!

Huyền Vô Hàn giật mình đứng nguyên tại chỗ, các loại mơ màng trong đầu hắn bay qua. Không nghĩ tới lại là cần đầu lưỡi Vân Ly, thật là hình ảnh kiều diễm quán quýt si mê. Sự tiếc nuối đêm qua không cùng Vân Ly Vu Sơn mây mưa*, đảo cái mắt sạch, Huyền Vô Hàn cong môi cười.

“Ly nhi! Mau cho ta xem xem bị thương thế nào!”

Hoa chúc hợp lễ thường tình đêm qua cũng là quá khứ, chính là Huyền Vô Hàn còn muốn tương bính Vân Ly, khó lại càng khó khăn. Vân Ly thế nhưng không cho phép hắn cùng chung một giường ngủ, Tư Noãn điện vốn là tầm điện của hắn. Vân Ly cũng không thể rời khỏi, Huyền Vô Hàn lặng lẽ sai người làm thêm một cái giường, vạn phần ủy khuất ngủ ở một bên. Hai người cùng thất bất đồng sàng*, nếu để người ngoài biết nhất định sẽ cười rớt hàm răng, phỏng chừng từ trước tới nay, Huyền Vô Hàn là tới biệt khuất để vương.

*cùng thất bất đồng sàng: chung phòng không cùng giường

Cũng đến thời gian cuối năm, Huyền Vô Hàn cũng có chút rảnh rỗi, nghĩ muốn dẫn Vân Ly quay về Lưu Quyết sơn một chuyến. Vân Ly ở trong cung đã vài năm, mỗi lần đều là Hoàng thúc cùng Thái phó lại đây, về tình về lý, hắn cũng nên mang theo Vân Ly trở về một chuyến.

“Thật sự? Chúng ta đây khi nào thì đi? Phụ thân thích Ngân Châm trà trong cung, cha yêu nhất quân cờ Huyền Ngọc. Hai thứ này đều phải mang về, như thế nào cũng không bỏ được sao?” Vân Ly thấy Huyền Vô Hàn lông mày nhíu lên, nghĩ Huyền Vô Hàn là không muốn. Quân sơn ngân châm ở Tuyệt Uyên hiểm cố, hàng năm đều là từ Hải Lan cống nạp tới, cả Hoàng cung, cũng chỉ có 2 lon nhỏ.

Mà Huyền Ngọc kỳ từ lại càng là vật hiếm lạ, là Ngọc Thạch thiên nhiên đen trắng hai màu, vào đông sờ ấm áp, mùa hạ sờ thanh lương, kỳ lạ hơn chính là ban đêm còn có thể phát sáng. Ngọc Thạch này là Tiên đế đang trị vì trong một lần săn bắn từ dưới hồ sâu tìm được, tiên đế thích chơi cờ, liền sai người chế thành quân cờ, vừa ứng với Ngọc Thạch đen trắng hai màu.

“Ta làm sao là không bỏ được, chỉ là ta sợ người trở về sẽ không muốn quay lại...” Hắn nói lời này ngữ khí có chút trầm thấp, nhìn không ra là thật sự khó chịu hay chỉ là muốn trêu đùa Vân Ly. Vân Ly ngẩn người, đỏ mặt giữ chặt tay Huyền Vô Hàn, ghé vào bên tai y nhỏ giọng nói một câu, y nghe được, nhàn thần sáng ngời, cũng không tính toán.

Chẳng qua chẳng qua ta ở trong nhà mỗi ngày cùng người cùng nhau ngủ.

*Điển cố : Vu sơn mây mưa

Đất Cao Đường, bên cạnh đầm Vân Mộng có hai ngọn núi là Vu Sơn và Vu Giáp thuộc tỉnh Hồ Bắc nước Tàu. Đời Chiến Quốc, vua Sở Tương Vương thường đến du ngoạn. Một hôm, nhà vua đến đấy, say sưa ngắm cảnh, một lúc một mồi mới nằm ngủ dưới chân núi Vu Sơn.

Trong lúc mơ màng giấc đẹp, vua Sở mộng thấy thiếu nữ tuyệt sắc, mặt hoa, da phấn, duyên dáng thướt tha đến bên mình, rồi cùng nhà vua chung chăn gối vô cùng thỏa thích.

Sau khi cùng giai nhân ân ái mặn nồng, vua Sở hỏi:

– Chẳng hay ái khanh từ đâu đến đây để quả nhân duyên may gặp gỡ?

Giai nhân mỉm miệng cười duyên, thưa:

– Muôn tâu thánh thượng! Thiếp là thần nữ núi Vu Sơn qua chơi đất Cao Đường, vốn cùng nhà vua có tiền duyên, nay được gặp gỡ thật là thỏa nguyện mong ước. Ở thiên cung, thiếp có nhiệm vụ buổi sớm làm mây, buổi chiều làm mưa ở Dương Đài.

Nói xong, đoạn biến mất. Nhà vua chợt tỉnh dậy, cảm thấy mùi hương như còn thoang thoảng đâu đây. Mộng đẹp vợ vẫn trong trí não, nhà vua thấy huyền diệu vô cùng. Sau sai người lập miếu thờ (tức miếu Vu Sơn thần nữ) gọi là miếu Thiên Viên.

Cảm nhớ người đẹp trong mộng, vua Sở thuật lại cho quan Đại phu Tổng Ngọc nghe. Vốn là một danh sĩ đương thời, Tổng Ngọc bèn làm bài phú “Cao Đường” để ghi lại sự tích Sở Tương Vương giao hoan cùng thần nữ Vu Sơn:

Tiên vương du Cao Đường

Đái nhi trú tâm

Mộng kiến nhất phu nhân viết: Vi Cao Đường chi khách,

Văn quân du Cao Đường

Nguyện tiêm chăm tịch,

Vương nhận hạnh chi

Khứ nhi tử viết: Thiếp tại Vu Sơn chi dương

Cao Khâu chi trở

Triệu vi hành vân

Mộ vi hành vũ.

Tạm dịch:

Tiên vương dạo Cao Đường

Mỗi một ngủ ngày

Mộng gặp một đàn bà nói: “Thiếp là thần nữ núi Vu Sơn,

Đến Cao Đường làm khách

Tin vua dạo Cao Đường

Nguyện dâng chăn gối” “Vua nhận yêu nàng,

Khi đi nàng nói: “Thiếp ở đỉnh núi Vu Sơn

Cao Khâu hiếm trở.

Sớm đi làm mây

Chiều đi làm mưa”.

Trong bài “Thanh Bình điệu” của thi hào Lý Bạch đời nhà Đường, có câu:

Nhất chi nùng điểm lộ ngưng hương,

Vân vũ Vu Sơn uống đoạn trường.

Tạm dịch:

Đầu cành sương đọng ngát hương đông.

Mây mưa Vu Giáp nổi đau lòng.

Trong tác phẩm “Đoạn trường tân thanh” của cụ Nguyễn Du, đoạn diễn tả Kim Trọng đương dựa ảng thiêu thiêu ngủ, nửa tỉnh, nửa mê thì Kiều lên song thân, băng lối vườn khuya sang thăm chàng Kim, có câu:

Bâng khuâng đỉnh Giáp non Thần

Còn ngờ giấc mộng đêm xuân mơ màng.

Và, khi chàng Kim tỏ vẻ là loi, suồng sã, Kiều van lơn, lý luận để tránh cuộc tấn công của người yêu, có câu:

Mây mưa đánh đổ đá vàng,

Quá chiều nên đã chán chường yến oanh.

Trong “Cung oán ngâm khúc” của Nguyễn Gia Thiều cũng có câu:

Bồng gươm lấp lánh dưới màn,

Cỏ cây cũng muốn nổi tình mây mưa.

Tôn Thọ Tường làm quan về đời Tự Đức hàng Pháp, lúc về trí sĩ có làm bài thơ “Đi già đi tu”, mượn tâm cảnh của một người đã hết duyên, chán trần về Phật mà tả tâm sự của mình. Trong bài có câu:

Chày kinh gióng tỉnh giấc Vu San,

Mái tóc kim sinh nửa trắng vàng.

Những chữ “mây mưa”, “giấc Vu Sơn”, “giấc Cao Đường”, “đỉnh Giáp non Thần” hay “Vu Giáp”, “giấc mộng Dương Đài”, “đến Dương Đài” đều chỉ việc trai gái chung chạ chăn gối, ấp yêu với nhau.

Dùng những tiếng này để tránh tiếng tục.

Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Dụ Thụ Khoái Lai Khẩu Khẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Vân Khanh

☆ Sẵn sẵn

Chính là hai người bọn hắn vừa mới quyết định, ngay cả đồ đạc này họ cũng đã chuẩn bị xong, thì Lưu Quyết sơn truyền đến tin hàm, nói là hiện tại nóng bức, Huyền Cực Tiêu cùng Vân Hành đã đi Thiên sơn nghỉ mát.

“Một khi đã như vậy, chúng ta phải đi Thiên Sơn phía Bắc dạo một vòng, thỉnh Hoàng thúc cùng Thái phó một cái công đạo. Thời tiết này là thời gian Ngăn Hồ đi ra ngoài sinh con, nếu là bắt được, làm một cái áo lông hồ, vậy mùa đông sẽ không lo.” Huyền Vô Hân biết Vân Ly sợ lạnh, đây lại là thời điểm hảo sẵn sẵn, ra một thân mồ hôi cũng hảo sáng khoái tinh thần.

Vân Ly lúc này đang muốn đem trà ngon trước kia được phong, lấy ra mấy lá nữa, nghe Huyền Vô Hân nói, khẽ cười: “Nếu là sinh con, người cần gì

phải làm bị thương nó, không bằng bắt một con nhỏ mang về nuôi, trong ngày mùa đông ôm ở trong tay cũng ấm áp.”

Vân Ly nói như vậy, Huyền Vô Hàn tự nhiên cũng đồng ý. Mấy năm nay hắn vẫn luôn chăm lo triều chính, khu vực săn bắn chính là cũng không có động tới, Thiên Sơn phía Bắc Thiên Tuyết Nhai, khu vực săn bắn Ngân Hồ phòng chừng cũng bị phế đi, bên trong không biết đã chạy vào thứ gì. Dưới Thánh chỉ của hắn, những người khác tự nhiên không dám động thủ. Gần đây tuần tra mới phát hiện, không chỉ có Ngân Hồ, ngay cả đám Tuyết Lang đều đã mò vào.

Bất quá Huyền Vô Hàn cảm thấy không sai biệt lắm, Tuyết Lang da lông tuy rằng không thể chống lạnh, nhưng thịt của nó lại thập phần bổ dưỡng, tính chế đúng là mỹ vị vô cùng, dùng thịt tươi sống nướng trên lửa than, rắc một ít hạt tiêu, hướng lên trên cho tiêu thấm đều vào thịt, cũng rất là cay và thơm. Vân Ly tự nhiên là chưa từng nếm qua, nghe Huyền Vô Hàn nói như là nhân gian mỹ vị, lại không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt, Huyền Vô Hàn nhìn thấy liền sẵn giọng cười to.

Hắn quần bách, mặt đỏ ửng lên, ngượng ngùng: “Là tại ngươi nói rất cay, ta mới như vậy...”

Lúc này tại khu vực săn bắn ở Thiên Tuyết Nhai, có vài trăm người đi theo, Huyền Vô Hàn thay đổi xiêm y quân vương, đổi một thân nhẹ nhàng kỳ trang, bao tay trên cánh tay buộc một sợi ngân bạch sắc, tóc buộc chặt lên, y phục trên người là Hồ lam sắc* thanh mát, cười trên lưng Hồng mã, khí vũ hiên ngang. Vân Ly cũng thay đổi xiêm y, nhưng là y phục không thích hợp cho việc săn bắn, tuy là thường phục nhưng ống tay áo phiêu phiêu.

*Hồ lam sắc: y phục Lưỡng Hồ màu xanh

Càng đi Bắc thượng, lại càng mát mẻ, đến khi đến được khu vực săn bắn ở Thiên Tuyết Nhai thì Vân Ly đã cảm thấy mình mặc quần áo có chút thiếu. Hắn và Huyền Vô Hàn xuống ngựa vừa mới ở trong trướng bông* nghỉ ngơi trong chốc lát, đã có người tới bẩm báo nói Huyền Cực Tiêu cùng Vân Hành tới.

Vân Hành vẫn như cũ mặc trường bào, ngay cả cổ tay áo cũng là loại dài chấm đất, bộ dạng này nhất định là không có ý tham dự. Huyền Cực Tiêu cười nói: “Hành Chi không lâu sau sẽ cấp Vân Ly thêm một cái đệ đệ hoặc muội muội. Hắn chờ đợi trong trướng bông là được rồi. Hoàng thượng cũng không nên vì vi thần cao tuổi mà khiêm nhượng a! Năm đó săn cáo, các Hoàng thúc của ngươi cũng không sánh bằng ta!”

Vân Ly lúc này sừng sốt, tiện đà kích động muốn đi thăm bưng Vân Hành Chi. Vân Hành Chi trên mặt thoỉ qua hai đoá hoa đỏ ửng, trừng mắt nhìn Huyền Cực Tiêu một cái.

“Cha, lúc trước gửi thư như thế nào không nói a, mấy tháng rồi?” Vân Ly đưa tay sờ lên, phát hiện bưng như trước bằng phẳng, hơi lấp bấp kinh hãi. Vân Hành Chi bật cười, nói: “Mới có hai tháng, cái ngươi đang nghĩ cũng phải vào thời điểm ba tháng mới hiển hiện ra, lúc này làm sao sờ được a!”

Huyền Vô Hàn ở một bên suy nghĩ hàng ngàn hàng vạn lần, hâm mộ không thôi. Nhưng Vân Ly còn nhỏ, hắn cũng không thể cưỡng bức. Hai người đến nay cũng chưa từng viên phòng*, tiểu hài tử có mới là lạ! Chính là biết rõ điều đó, nhưng đáy lòng vẫn có chút chờ mong, lo lắng ngắm bưng Vân Ly vài lần, đôi mắt tối sầm xuống.

*Viên phòng: động phòng, sinh hoạt vợ chồng

Vân Ly bị ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm, đương nhiên có phát hiện. Hắn nâng mâu nhìn sang, thấy Huyền Vô Hàn theo dõi chỗ bưng, lập tức hiểu được. Mấp máy miệng, cũng có chút khó xử. Cúi đầu nghĩ lung tung một phen, lại nhìn Huyền Vô Hàn thì người đã muốn cười lên ngựa, vung roi hướng chân núi phi đi.

Vân Ly đuổi theo vài bước, ngừng lại. Vân Hành Chi thấy sắc mặt Vân Ly khác thường, đi lên phía trước nói: “Bên ngoài mát mẻ, đi dạo chút đi.” Hắn bởi vì mang thai, ăn mặc cũng nhiều chút, lúc này đã cảm thấy có chút oi bức. Vân Ly hoảng hốt đáp ứng, chờ hai người đi đến cách Thiên Tuyết Nhai mấy trăm thước, liền dừng lại. Thông lĩnh thị vệ phòng thủ, vì an nguy, không cho phép đi lên.

“Cha, ta cùng Huyền Vô Hàn luôn luôn chưa từng...Hắn có thể hay không trách ta?” Trước kia không để ý đến ánh mắt Huyền Vô Hàn trong lạnh lùng có chờ đợi, hiện tại ngắm lại nhưng thật ra hắn làm quá mức. Tuy rằng tuổi hắn so với người bình thường nhỏ hơn mấy tuổi, nhưng là bởi vì Huyền Vô Hàn chiều có thật tốt, thoát nhìn cùng thiếu niên mười bốn, mười lăm tuổi không khác nhau là mấy, còn bởi tính khí ôn hòa hơn vài phần điềm tĩnh khí chất.

Vân Hành Chi mỉm cười, nắm tay Vân Ly ôn nhu vỗ vỗ, “Ngươi nghĩ như vậy cũng tốt, cha lúc trước không cho phép, cũng là lo lắng thân thể của ngươi. Bây giờ nhìn, Vô Hàn tựa hồ đã sớm tính tốt lắm. Ngươi thể này, viên phòng là có thể. Nhưng dù sao cũng còn trẻ, không thể tham hoan. Đương nhiên chuyện nhi tử cần phải bận tâm. Ta ban đầu đưa cho ngươi viên thuốc, trước đó đều phải ăn. Chờ ngươi thêm mười tuổi nữa, lại muốn hài tử.”

Vân Ly vốn chỉ thuận miệng hỏi một câu, muốn Vân Hành Chi trấn an xuống. Không nghĩ tới cha hắn lại nói nhiều như vậy, nghĩ cũng sâu xa, ngay cả nhi tử đều đã nghĩ đến, không khỏi có chút thẹn thùng, nói quanh co vài tiếng. Khí trong lòng tích tụ mấy ngày nay cũng tiêu tán không ít, liền vội vàng muốn cùng Huyền Vô Hàn nói rõ ràng. Người nọ luôn luôn ôm lấy ý nghĩ của hắn, trong lòng cũng không chịu nổi.

Đến buổi trưa, Huyền Vô Hàn cùng Huyền Cực Tiêu còn chưa trở về. Vân Ly có chút bận tâm, dù sao nơi này cũng không giống thảo nguyên, nếu là vó ngựa trượt, chính là sẽ tổn thương gân cốt. Vội vàng nói một câu đi ra ngoài xem một chút, liền cưỡi ngựa, theo đường nhỏ tìm Huyền Vô Hàn. Có thị vệ muốn cùng đi, lại bị Vân Ly cự tuyệt. Khu vực săn bắn cách không xa lắm còn có thị vệ, cũng không cần phiền phức như vậy.

Theo đường nhỏ đi xuống, liền nhìn thấy một con Ngân hồ, hươu một chút cấp lùi mà qua. Mã bị kinh, giơ lên móng trước, Vân Ly kinh hoảng nắm chặt dây cương, may mắn không có ngã xuống. Hắn có chút kinh hãi, nhảy xuống đất dắt ngựa đi. Đi qua một tiểu gò núi, Vân Ly nhìn thấy ngựa của Huyền Vô Hàn. Trong lòng vui vẻ liền buông dây cương trong tay, chạy tới.

Chính là, chỉ thấy ngựa, còn Huyền Vô Hàn lại không thấy thân ảnh. Vân Ly hô vài tiếng cũng không có ai đáp lời. Hắn bỗng nhiên có chút sợ hãi, cước bộ cũng rối loạn, thiếu chút nữa trượt chân. Cứ như vậy qua một thời gian, bên trái sơn động mơ hồ truyền đến tiếng nói.

“... Hừ! Không uổng công ta nhẫn nhục sống tạm bợ nhiều năm như vậy! Hôm nay ngươi còn thoát được sao!”

“Tần Mộ Thần! Ngươi quả nhiên không chết!”

Vân Ly trừng lớn hai mắt, không phải năm đó Tần Mộ Thần là loạn thần tặc tử nhảy xuống Thiên Tuyết Nhai sao! Hắn vẫn còn sống?”

Thế Huyền Vô Hàn chẳng phải là gặp nguy hiểm sao! Trong lúc kinh hoàng, Vân Ly cũng bất chấp tất cả, lớn tiếng nói : “Tần Mộ Thần, bên ngoài đều là người của Hoàng thượng, ngươi nếu còn muốn mạng, tốt nhất đừng tổn thương Hoàng thượng...” Chính là hắn còn chưa nói hết, đã bị tiếng cười điên loạn của Tần Mộ Thần cắt đứt, còn có Huyền Vô hàn gào thét gọi tên hắn.

Vân Ly chỉ thấy phía trước một đạo bạch quang, tiếp theo cổ của hắn đã bị người bóp chặt, sau đó một thanh trường kiếm lạnh như băng đặt tại cổ họng hắn.

Nguyên lai trong sơn động Huyền Vô Hàn vẫn chưa rơi vào thế hạ phong, Tần Mộ Thần đứng gần cửa động, nghe thấy thanh âm Vân Ly, bèn đi ra trước. Hắn đã sớm biết nơi này không có Ngân Hồ nên sẽ không an bài thị vệ. Năm đó hắn lọt vào trong hầm băng, cả người đều đông cứng. Chờ hắn khôi phục thần thức thì phát hiện hắn được một con Ngân Hồ cứu.

Tuy rằng diện mạo bị hàn phong phá hủy, nhưng hắn cũng không chút bận tâm. Kiếp này hy vọng duy nhất của hắn chính là giết được Huyền Vô Hàn, vì phụ mẫu, vì người hắn yêu – Huyền Vô Ảnh, báo thù!

“Huyền Vô Hàn, ngươi có lẽ không thêm đề ý sinh tử chính mình, nhưng mạng của hắn ngươi còn không để ý sao!” Tần Mộ Thần có chút điên loạn, hắn biết Vân Ly là điểm chí mạng của Huyền Vô Hàn, nếu giết không được Huyền Vô Hàn, giết Vân Ly, hắn coi như là báo thù không phải sao! So với cái chết càng khiến người đau muốn chết!

Vân Ly vừa muốn lên tiếng, lưỡi dao liền tới gần một chút, nhát thời liền cắt vào da thịt, hiện ra một tia máu. Huyền Vô Hàn khiếp sợ, dừng lại cước bộ, khàn giọng : “Ngươi muốn cái gì, Trẫm đều cho ngươi!”

“Muốn cái gì! Ta muốn chỉ sợ Hoàng thượng cấp không nổi! Ta muốn song thân sống lại ngươi có thể làm được sao!” Tần Mộ Thần mở to đôi mắt đầy tơ máu, rống một câu.

Huyền Vô Hàn siết chặt hai nắm đấm, hối hận hôm nay ra ngoài không mang theo Thiên Tuyết, Vân Ly đi tìm hắn, thế nhưng cũng không có người hộ vệ!

“Phụ mẫu ngươi thông đồng với địch phản quốc, phạm chính là tử tội, Trẫm hữu tâm vô lực! Vì vạn dân, Trẫm không thể không hướng luật mà hành...”

“Còn Vô Ảnh? Hắn không phải thân đệ đệ ngươi sao! Ngươi cũng nhẫn tâm hạ thủ được!” Rống đến đây, Tần Mộ Thần tiếng nói có chút đứt quãng, tựa hồ so với phụ mẫu mất còn kích động hơn.

Huyền Vô Hàn ngăn ra, như bắt được cái gì. Liền cao giọng : “Nếu Trẫm nói Vô Ảnh không chết, ngươi nếu là thích hắn, có thể đi Phần Sơn trấn. Hắn mấy năm này luôn không chịu tin ngươi đã chết, Trẫm cũng chưa từng hướng hắn Tứ hôn.” Thử thăm dò nói ra những lời như vậy, quả nhiên Tần Mộ Thần sắc mặt dịu lại, trường kiếm đặt tại cổ Vân Ly cũng thoáng buông lỏng. Huyền Vô Hàn thấy thế, đang muốn dùng kiếm khi đẩy ra thì Tần Mộ Thần đột nhiên mang theo Vân Ly xoay người lên ngựa.

“Huyền Vô Hàn, ngươi đừng hòng gạt ta! Hôm nay không phải ngươi chết, chính là hắn chết!” Bỏ lại những lời này, hắn mang theo Vân Ly hướng phía trên Thiên Tuyết Nhai chạy đi. Xem tư thế, hắn là muốn bức Vân Ly rơi xuống vách núi!

Huyền Vô Hàn vội đề khí đuổi theo, đôi mắt lóe tinh quang, hắn đem vật cầm trong tay nhai nhai lên, vẻ mặt sắc bén theo sát phía sau.

Thiên Tuyết Nhai là một vách núi hình bán nguyệt, từ mũi nhọn bên này nguyệt nha* đến bên kia chừng hơn mười dặm, nhát thời, thị vệ không phát hiện được. Tần Mộ Thần một tay bóp chặt lưng áo Vân Ly, điểm huyệt cầm, buông lỏng tay, đem kiếm đề tại cổ y.

“Ngươi... Thật sự thích Vô Ảnh sao? Hắn không có chết, thật sự ở...” Vân Ly nhỏ giọng mở miệng, Tần Mộ Thần cười lạnh : “Nếu là không chết tại sao không có tin tức của hắn? Ngươi đừng nghĩ quấy nhiễu ta! Ta cùng với ngươi không thù không oán, chỉ trách ngươi là người Huyền Vô Hàn yêu!”

Huyền Vô Hàn đuổi theo, hắn dừng ở ngoài mấy trượng, khuôn mặt thâm trầm.

“Tần Mộ Thần, Trẫm sẽ sai người đi mời Vô Ảnh, ngươi nếu nhìn thấy hắn, có thể thả Vân Ly?”

Tần Mộ Thần căn bản không tin tưởng, tự nhiên cũng sẽ không đáp ứng, hắn cười châm chọc : “Ta nguyên bản chính là muốn ngươi thống khổ, hôm nay có cơ hội như vậy như thế nào sẽ dễ dàng gì buông tha, ngươi không cần kéo dài thời gian. Hào hào nhìn Phụng quân của ngươi ngã xuống đi!”

“Chẳng lẽ ngươi cũng không muốn sống sao!” Huyền Vô Hàn có chút khản trương, phía sau Tần Mộ Thần cùng Vân Ly chính là vách núi, mà người này không tin lời của hắn, Vân Ly tùy thời đều có nguy hiểm. Phần Sơn trấn đến đây nhanh nhất cũng phải hai ngày, chỉ sợ Tần Mộ Thần sớm không chờ nổi!

☆ Từ Vong

Thời gian trôi qua từng khắc, Huyền Vô Hàn lưng áo đã ướt đẫm, mắt của hắn thủy chung vẫn chưa từng chớp, gắt gao nhìn chăm chăm Tàn Mộ Thần, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Tàn Mộ Thần quả nhiên có chuẩn bị mà đến, giang sơn đối hắn mà nói, ở mấy năm trước có lẽ còn nặng hơn Vân Ly, nhưng hiện giờ, hắn dĩ nhiên không thể đem giang sơn đặt trước Vân Ly. Nếu không có y, giang sơn này cho hắn, bất quá cũng là vô dụng.

Vân Ly nhăn mày, chăm chú nhìn Huyền Vô Hàn. Hai người tâm ý tương thông, nhất cử nhất động sớm ăn ý mười phần. Huyền Vô Hàn thống khổ hẳn đương nhiên có thể nhận thức được, chính là hắn không thể đi an ủi, cảm thấy bản thân là một gánh nặng, tâm tư này cứ quanh quẩn đè nặng trong lòng.

Về mặt có chút âm đạm, hắn nếu là có dũng khí, sẽ một kiếm cắt đứt cổ mình, khiến Tàn Mộ Thần không còn con tin để uy hiếp.

Nhưng là, hắn có hàng vạn hàng nghìn luyến tiếc. Luyến tiếc Huyền Vô Hàn, luyến tiếc cứ như vậy chết đi. Nhưng Tàn Mộ Thần đã nói, rõ ràng là muốn Huyền Vô Hàn thống khổ. Nếu hắn không chết, Huyền Vô Hàn liền chết. Trước mắt, bọn hắn không có quyền lựa chọn. Nếu Huyền Vô Hàn chết hẳn cũng không có khả năng sống một mình. Chẳng lẽ không có phương pháp lưỡng toàn sao?

Mà giờ khắc này, Thiên Tuyết nhìn thấy yên đạn, liền lập tức dẫn theo mười mấy Ảnh vệ chạy lại đây. Xa xa liền thấy ba người đứng trên đỉnh núi, nhất thời hiểu sự tình không ổn, vội ẩn nấp ở mặt sau vách núi. Nơi này nham bích bóng loáng, lại hàng năm giá rét, căn bản không có một ngọn cỏ. Trừ bỏ mấy dây leo vạn năm to lớn trắng kiện, căn bản không có gì che lấp cây cối cỏ dại.

Mười mấy người ẩn nấp cách đó vài chục trượng cũng không dám lại tiếp tục lại gần, nếu bị Tàn Mộ Thần phát hiện, tất sẽ phá hủy đại sự.

“Ta tự nhiên là đã sớm không muốn sống! Hôm nay có thể kéo theo Phurong quân hạ Hoàng tuyền, trên đường cũng không tịch mịch! Huyền Vô Hàn, nếu Vô Ảnh còn tại nhân thế, hôm nay ta chỉ muốn mạng người...” Hắn nói lời này thì đột nhiên dừng lại một chút, không nói nữa. Về mặt thống khổ, hiển nhiên là hồi hận. Nhưng trong lòng hắn muốn cái gì, người bên ngoài không thể nào biết, đại khái là hồi hận năm đó luôn không chịu nhìn thẳng vào tâm ý mình, chỉ đến khi Huyền Vô Ảnh không còn, hắn mới phát hiện chính mình lại tàn nhẫn như vậy, ngay cả một chút thương tiếc cũng chưa từng cho, dù là có tình, khi đó cũng là tính toán tâm tư.

Bây giờ có hồi hận thì cũng không kịp nữa rồi, chỉ sợ Huyền Vô Ảnh đã sớm đầu thai kiếp khác, hắn hiện tại tìm chết, cũng đuổi không kịp người nợ, mà nói không chừng tiếp theo hắn sẽ rơi vào kiếp súc sinh, vĩnh viễn không cùng Huyền Vô Ảnh xuất hiện một chỗ.

Đến giờ phút này hắn mới hiểu được tình ý Huyền Vô Ảnh đối với hắn sâu đậm đến mức nào, cho dù Huyền Vô Hàn cùng y không phải huynh đệ chung máu thân, nhưng dù sao cũng là thân huynh đệ. Vì hận thù của hắn, mà y quay đầu lại nhân luân, muốn giết huynh hành thích vua. Hắn bị cừu hận che mắt nhân tâm, không thể quan tâm cảm thụ của y. Nếu lúc ấy Huyền Vô Hàn bị giết, có lẽ y cũng không thể cùng hắn giao hảo, cứ nghĩ quyết định xa nhau là tốt lắm, cho nên mới...

Càng nghĩ càng rối, Tàn Mộ Thần về mặt ngưng trọng, bỗng nhiên cảm nhận một đạo kiếm khí lãnh liệt đánh úp lại. Nở một nụ cười âm tàn, lắc mình tránh thoát trường kiếm. Một tay chế trụ lưng áo Vân Ly, thể nhưng quay đầu bay ngược về sau! Mà phía sau hắn chính là vực sâu vạn trượng, bên dưới lại là băng cứng ngàn năm. Tàn Mộ Thần hắn may mắn một lần thoát chết, không có nghĩa là người khác cũng có thể.

Huyền Vô Hàn vốn muốn thừa dịp Tàn Mộ Thần mất tập trung, ném trường kiếm muốn mạng y, đem Vân Ly cướp trở về. Nhưng hắn quá mức vội vàng, kiếm khí chưa từng cất kỹ liền sơ ý phát ra ngoài, khiến y phát hiện. Hắn hoảng sợ trừng lớn hai mắt, gọi tên Vân Ly, bước một bước dài đi lên, phi thân bay xuống vực. Hắn chỉ nghĩ muốn cứu được Vân Ly, cũng không quản chính mình rơi xuống chính là tan xương nát thịt.

Thiên Tuyết phút này vọt ra, phi thân hướng phải, một kiếm chặt bỏ một gốc dây leo ngàn năm tuổi, một đầu quấn ở eo mình, một đầu khác hướng về phía Vân Ly cùng Huyền Vô Hàn. Ảnh vệ sau lưng hắn thấy thế, đồng loạt chặt đứt các dây mây còn lại, giữ chặt Thiên Tuyết.

Tàn Mộ Thần chế trụ Vân Ly cùng một chỗ, dây mây quấn lên chân Vân Ly, hắn tự nhiên cũng bị kéo lại. Hắn thấy Huyền Vô Hàn thở phào nhẹ nhõm, cũng bị người kéo trở về, nhất thời quát lớn một tiếng. Một tay đặt trên vai Vân Ly, mượn lực đẩy người nhảy lên không, xoay người vận công tụ lực, một chưởng đánh về phía chân phải Vân Ly.

Dây mây vừa quấn trên chân phải Vân Ly, chỉ nghe hắn kêu một tiếng, dây mây theo tiếng mà đứt lìa, ống tay áo của hắn vung về sau, thẳng tắp một đường hạ xuống!

Huyền Vô Hàn giờ phút này mới chạm trên mặt đất, thấy thân mình Vân Ly rơi xuống, ngực giống như vỡ tan, hắn tru một tiếng tê tâm liệt phế, tự nhảy xuống. Thiên Tuyết đáy lòng căng thẳng, đuổi theo, muốn nương nhờ dây mây cứu Huyền Vô Hàn, Vân Ly. Chính là hắn chỉ nghe thấy âm thanh bạch y bị xé rách, sau đó là hai dây mây kịch liệt tránh động. Thiên Tuyết đôi mắt chợt lóe, vội dùng sức đem người kéo lại.

Quả nhiên dây mây đã bị Huyền Vô Hàn kéo đứt, hắn phát hiện mình bị kéo lên, hốc mắt đỏ lên, xoay người muốn tiếp tục nhảy xuống. Thiên Tuyết không nói một lời, trực tiếp một chưởng đánh vào sau gáy Huyền Vô Hàn.

Hắn thân là Đế vương ảnh vệ, chức trách chính là bảo vệ an nguy của Huyền Vô Hàn. Hắn biết rõ hành động lần này, sau khi trở về Huyền Vô Hàn nhất định sẽ muốn mạng của hắn. Thế nhưng hắn lại không thể không quyết định như vậy. Phurong quân đã rơi xuống, hắn không thể nhìn Huyền Vô Hàn đi tìm chết.

“Hộ tống Hoàng thượng hồi cung!”

Tần Mộ Thần vừa rời mượn lực nhảy lên không bây giờ đã không còn thấy tung tích, hẳn là đã sớm đào tẩu.

Vân Ly bị cảm giác đau trên chân chiếm cứ suy nghĩ, hẳn chỉ cảm giác được tiếng gió gào thét bên tai mình, cảm giác bụng dưới đau quặn khiến tim hẳn treo lên, đau nhức khiến hẳn ngay cả sinh ý đều không phát ra được. Huyền Vô Hàn chỉ kịp bắt lấy ống tay áo hẳn, hai người cứ như vậy càng cách càng xa. Vách núi sương mù rất nhiều, chỉ chốc lát Vân Ly liền không thấy rõ. Hẳn chỉ biết lạnh quá, bị Tần Mộ Thần một chường chụp lên chân phải cũng dần mất đi cảm giác.

Càng tiếp cận đáy vực càng rét lạnh, Vân Ly mặt bị xoay trở lại, hàn phong quất vào toác cả miệng. Hẳn trong lúc nhất thời có chút hốt hoảng, lão Thiên bay giờ là muốn mạng của hẳn, khiến hẳn và Huyền Vô Hàn thiên nhân cách xa nhau sao ?

Chính là ngay cả thời gian cho hẳn tự hồi cũng không có, đầu hướng xuống, đập vào hầm băng thật lớn. Đầu óc một trận đau, tiếp theo là hàn khí lạnh như băng đánh úp lại. Hẳn huy động toàn bộ khí lực đều không được, chỉ biết ý thức càng ngày càng yếu, thẳng đến biến mất.

Ngay khi Vân Ly ngã vào vết nứt, thì kỳ lạ thay, hàn khí xung quanh bốc lên chậm rãi kết thành băng, giống như vừa rồi vết nứt kia căn bản là không tồn tại. Vì vậy, dù sau đó có rất nhiều người xuống đây tìm kiếm, cũng vô pháp phát hiện thân ảnh Vân Ly.

Tuyết Uyên Huyền đế Kiến An năm thứ bảy, Đế hậu – Vân Ly Phụng quân, bởi vì đi Thiên Tuyết Nhai săn bắn, ngựa hoảng sợ, ngã xuống vách núi chí tử, năm ấy mười một tuổi. Huyền đế cực kỳ bi thương, phát chiếu đòi này không lập hậu nạp phi, tương lai chọn trong các vị Vương gia một tiểu Thế tử* phẩm hạnh tốt lập làm Thái tử**

Lưu ý : ở đây Thế tử nghĩa là con trai Vương gia, kế thừa Vương vị Vương gia

Thái tử: con vua , ai cũng biết rồi

Huyền Vô Hàn ban đầu tính khí ôn hòa trong vòng một đêm đại biến, Thiên Tuyết tự nhiên bị triệt hồi chức ảnh vệ bên người, đẩy đi biên cương thành kém nhất chờ thị vệ. Tuy rằng Huyền Vô hàn tính khí trở nên âm trầm, không nói cười, nhưng trị quốc vẫn như cũ là nghĩ đến bách tính. Tuyết Uyên một lần nữa thực lực tăng nhiều, sau đó khiến cho Tam quốc phải khuất phục.

Phượng Bắc Tuyết Uyên – Thiên Tuyết Nhai, bị Hoàng đế hạ lệnh che lại, không cho bất cứ một người nào đặt chân đến. Hàng năm, tới ngày giỗ Vân Ly, Huyền Vô Hàn liền một người tiến đến. Hai năm trước, Huyền Vô Hàn lục tung Tuyết Uyên quốc tìm Tuyền Ki Tiên quân, hy vọng Tuyền Ki có thể lại cứu người. Nhưng Tuyền Ki thủy chung chưa một lần xuất hiện. Có người đồn đãi nói Tuyền Ki Tiên quân đã đắc đạo thăng thiên, đứng hàng Tiên ban, trong vòng trăm năm sẽ không xuống hạ giới.

Cứ như thế trôi qua bốn năm, vài vị Vương gia không thành thân, nên không có con cháu. Những đại thần trong triều vốn còn có hi vọng, nhưng Ngũ Vương gia Huyền Vô Băng lại gả cho người trong giang hồ, hậu nhân mang dòng máu dân gian, không thể trong mong. Vương gia tuần mỹ đệ nhất Tuyết Uyên quốc, Ngũ Vương gia không đề ý thân phận tôn quý, cùng phạm nhân thành thân vốn là không hợp tình hợp lý, thế nhưng lại là gả cho nam tử.

Nếu người hữu tâm được cơ hội, đem Vương gia còn lại dẫn đi, Tuyết Uyên chẳng phải là tuyệt hậu!

“Hoàng thượng, thần nghĩ nên chọn vài vị đại thần, trong nhà tuyển vài vị nữ tử đưa vào hậu cung, danh phận Hoàng thượng có thể không cấp, hậu nhân quan trọng hơn a!” Người nói lời này chính là Thừa tướng, nữ nhi của hẳn năm nay đúng là vừa tuổi. Cho dù ngoài miệng nói không cần danh phận, đến lúc thành Thái tử Mẫu phi, Huyền Vô Hàn như thế nào đuổi ra khỏi cung?

Thừa tướng vừa mở miệng lập tức có người phụ họa. Nhất thời loạn thành một mảnh, đơn giản là Thừa tướng nói rất có lý, thỉnh Hoàng thượng nghĩ lại.

Huyền Vô Hàn nâng mâu, trên khuôn mặt tuần mỹ cũng không biểu lộ gì khác. Hẳn nhẹ tay vỗ về ngọc bội trên thắt lưng, nhìn chằm chằm Thừa tướng, bỗng nhiên cười nói: “Trăm hôm qua xem tấu chương, Thanh châu bốn bề nổi lên thổ phi, tuy rằng có điểm giàu có, cũng không thể trụ qua vài lần cướp giết. Nghe nói Trương tử Thừa tướng, Cung Phi Nhiên vẫn võ song toàn, cũng là một nhân vật. Không bằng Trẫm đem trọng trách tiêu diệt thổ phi giao cho hẳn, hẳn năm nay cũng mười tám tuổi, Thừa tướng cũng nên đề cho hẳn rèn luyện một phen!”

Lời vừa nói ra khiến sắc mặt Thừa tướng trở nên trắng bệch. Nhi tử của hẳn có bao nhiêu cân lượng, hẳn đương nhiên rõ ràng, cái gì chó má vẫn võ song toàn, căn bản chính là một cái dốt nát phá gia chi tử! Cả ngày chỉ biết mang ngân lượng đi dạo thanh lâu, nếu là hẳn đi diệt, không phải là toi mạng sao!

Nhi tử không tốt, cũng là cốt nhục của chính mình. Thừa tướng lập tức quỳ trên mặt đất nói : “Hoàng thượng ưu ái, khuyến tử* tuổi còn nhỏ, mẫu thân hẳn lại lo lắng, thỉnh...”

“Thừa tướng như vậy chối từ, chẳng lẽ là không một chút lo lắng Thanh Châu phi loạn**?” Huyền Vô Hàn thu hồi ý cười, mặt lạnh thản nhiên hỏi.

Thừa tướng đáy lòng phát khổ, đành phải cắn răng cúi lạy: “Thần tạ Hoàng thượng Long ân!”

Ngay tại lúc Thừa tướng âm thầm hối hận chính mình mở miệng trước cần nạp phi thì Huyền Vô Hàn đột nhiên nói: “Trẫm tự suy nghĩ thành ý của chúng khanh gia, ngày mai các khanh gia có thể đem ái nữ dự tiệc tối trong cung, Trẫm chọn ra một vị.”

Hẳn cũng không nói cấp vị nữ tử này danh vị gì, nhưng nếu Huyền đế buông khâu, các đại thần tự nhiên là vui vẻ. Thừa tướng cũng thay đổi sắc mặt, nếu nữ nhi bị nhìn trúng, nhi tử xảy ra chuyện cũng không phải là chuyện gì. Nếu hẳn thành Quốc thượng, còn sợ không ai sinh cho hẳn nhi tử sao ?

*Khuyến tử : khuyến là chó, tử là con, khuyến tử là cách nói khiêm nhường của người cha nói với người khác.

****Thanh Châu phi loạn: loạn thổ phi ở Thanh Châu.**

Hết chương 18

☆ Con người mới

Có lẽ là trôi qua bốn năm, các đại thần trong Triều cũng đã quên mất ít ngày nữa là ngày giỗ Phượng quân. Mà Huyền Vô Hàn bộ dạng giống như không còn nhớ người cũ, ngay cả Thừa tướng đề nghị nạp phi cũng nhận lời, khiến mọi người có chút quên hết tất cả, cũng không có nhìn thấy Huyền Vô Hàn âm lãnh mâu quang.

Thiên Tuyệt Nhai vốn là nơi không một bóng người, nhưng tới mùa đông vẫn có người lên tiến vào săn bắn Ngăn Hồ, cũng thu hút không ít văn nhân nhà sĩ đến ngắm núi băng cảnh tuyết. Nhưng hiện giờ, bị đóng lối vào, thành cấm địa, không có ai khác ngoài Huyền Vô Hàn, dám tiến vào nơi này.

Còn chưa tới mùa tuyết rơi, nhưng gió đã lạnh thấu xương. Huyền Vô Hàn dắt ngựa, khuôn mặt lạnh lùng đứng ở đỉnh núi phía trên. Đôi mắt rũ xuống, không rõ về mặt hấn thế nào. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn liền đứng lặng suốt một ngày, thẳng đến trắng treo cành liễu mới phóng ngựa hồi cung. Có một nháy mắt, hẳn còn có thể hốt hoảng vươn tay ra, chỉ là khi thu tay về, phát hiện tâm trống rỗng, trên mặt nhất thời tràn ngập khủng hoảng, mỗi lần khóe miệng đều tràn đầy máu.

Chính là hôm nay, hẳn thật lâu chưa từng có động tĩnh, thậm chí sau giờ Ngọ còn chậm rãi dạo bước, cuối cùng ngồi xếp bằng bên cạnh vách núi.

Cứ như vậy đến khi sắc trời dần muộn, Huyền Vô Hàn mới đứng dậy lên ngựa. Ngay cả roi ngựa cũng chưa từng dùng tới, con ngựa cứ thế thông thả từng bước chậm rãi trở về. Thẳng đến khi không còn rõ thân ảnh hẳn, đất đất thanh cũng dần tiêu tán.

Đêm so với bình thường, tựa hồ không có gì kì dị. Nhưng có tình chính là tối nay, dưới núi băng cạnh Thiên Tuyệt nhai đột nhiên phát ra địa chấn. Ngoài trầm đậm Hoàng cung Tuyết Uyên tự nhiên chấn cảm mãnh liệt, mãi hiên lâu chưa tu sửa trong phút chốc sụp đổ. Tuyết Uyên quốc đệ nhất kỳ cảnh Thiên Tuyệt Nhai cũng vì vậy mà rạn nứt, không nghĩ tới Thiên Tuyệt Nhai xa xa bị băng tuyết che phủ thế nhưng lại là một ngọn núi lửa yên lặng mấy ngàn năm.

Phát ra nham thạch nóng chảy chiếu rọi cả đêm đen, hiển lộ ra tầng hòa hồng sắc, giống như ánh nắng chiều tỏa ra ánh sáng ngọc. Núi băng mấy ngàn năm nay chưa từng hòa tan giờ phút này sụp đổ, sông băng tan chảy, ầm ầm mãnh liệt hướng chỗ thấp chảy đi. May chưa kịp tiếp cận thành trấn đã bị một cái hồ khô cạn nuốt vào, chỉ có số ít thôn bị cản quét.

Từ Âm Điện vốn yên tĩnh đột nhiên nghe bạch một tiếng, Huyền Vô Hàn chỉ mặc áo đơn liền chân trần vọt ra, thả người nhảy lên nóc nhà, nhìn về phía Thiên Tuyệt Nhai. Chợt thấy toàn cảnh là hồng quang, thân mình rung mạnh, quát: “Người đâu! Đi Thiên Tuyệt Nhai!”

Thiên Tuyệt Nhai đối hẳn mà nói, chính là lăng mộ chôn quần áo và di vật. Bởi dưới vách núi không tìm thấy di thể Vân Ly, Huyền Vô Hàn hạ lệnh niêm phong cũng chính là ý tứ muốn nơi này trở thành lăng mộ của Vân Ly. Hiện giờ núi lửa bùng nổ, đất rung núi chuyển, chẳng khác nào mang đi toàn bộ dấu tích của Vân Ly đi hết. Huyền Vô Hàn có thể nào nhận được đả kích lớn như vậy, lập tức gọi thủ cưỡi, một mình tiến đến Thiên Tuyệt Nhai.

Bọn thị vệ được tin tức, theo sát phía sau, hiện tại trời đã sáng choang, còn chưa tiếp cận Thiên Tuyệt Nhai, mọi người liền phát hiện đã sớm không còn tung tích Thiên Tuyệt Nhai, chỉ còn lại một mặt phẳng cắt ngang, còn có vô tận bụi mù. Thời khắc này núi lửa đã tắt, trời đất một màu trắng bạc lúc trước giờ đây bị một màu xám đen che kín, che khuất tầm nhìn, núi băng đã sớm không còn bóng dáng, thay vào đó là nước đá gào thét đi qua đám hỗn độn.

Gió lạnh gào thét, quét đến mặt Huyền Vô Hàn đã sớm xanh tím, nhưng hẳn bất chấp tất cả, hướng thị vệ phía sau nói: “Theo dòng nước đi tìm! Nếu phát hiện quần áo Phượng quân, mang về!” Tay áo bào đón gió phồng lên, Huyền Vô Hàn hai tay đan chéo dùng sức xé toạc ra, phi thân lên ngựa, hướng dòng chảy phi nhanh rồi đi.

Từ tờ mờ sáng đến tận buổi trưa, cũng không tìm được quần áo linh tinh gì đó. Huyền Vô Hàn kỳ thật trong lòng còn một tia hy vọng, vọng tưởng Vân Ly rơi xuống một vết nứt, nắm đó không tìm thấy là vì bị đông lại. Hiện giờ băng cứng hòa tan, di thể Vân Ly có lẽ sẽ tìm được. Nhưng hẳn không ngờ được chính là, ngay cả quần áo đều chưa từng phát hiện. (Vân Khinh: Công nhận Huyền Vô Hàn hy vọng chính xác ghê, đúng là “xác” Vân Ly bị đóng băng :v :v chỉ là hẳn k ngờ được là...)

Hôm nay lâm triều, vốn là các đại thần định bẩm tấu hướng Huyền Vô Hàn xin triều đình cấp ngân lượng cứu tế, nhưng Huyền Vô Hàn lại không có xuất hiện, lại nghe thấy Huyền đế đi suốt đêm đến Thiên Tuyệt Nhai, trong lúc nhất thời lòng người bàng hoàng. Nơi đó chấn động không ngừng, hồng thủy mãnh liệt, lại có núi lửa nham thạch nóng cháy phát ra, nếu Huyền Vô Hàn có chuyện gì, chẳng phải Tuyết Uyên quốc bất hạnh. Huyền Vô Băng lo lắng Hoàng huynh hẳn xảy ra sự cố, mang theo thiết kỵ ra ngoài tìm người. Đến chạng vạng tối thì đem Huyền Vô Hàn không rõ thần trí trở về.

“Sao lại thế này? Hoàng huynh ta vì sao cả người xanh tím?” Huyền Vô Hàn nằm trên giường hôn mê bất tỉnh, lộ ra cánh tay, ngực, chân, đều là xanh tím, có nơi còn rách da, sưng lên. Huyền Vô Băng cau mày, lạnh lùng hỏi Ngự y đang đứng một bên. Sắc mặt của hẳn cũng không tốt lắm, trên gương mặt tuấn mỹ mang một tầng xám tro, giữa hai chân mày cũng hiện lộ sự không vui.

Ngự y cho là bộ dạng hấn thế này là do chuyện của Huyền Vô Hàn, vội hốt ha hốt hoảng nói: “Vương gia nguôi giận, Hoàng thượng hẳn suốt đêm đứng trong gió, bị đông lạnh phá hủy. Trên người bị trầy da... vì thần đoán, có thể là Hoàng thượng ngã trên đá sỏi.” Ngự y suy đoán đúng lý hợp tình, Huyền Vô Hàn lòng nóng như lửa đốt, dưới thân ngựa bị tảng đá lăn từ đỉnh núi xuống đập bị thương chân, ngựa bị kinh, đem Huyền Vô Hàn ném xuống. Lúc trước hẳn dùng nội lực chống lạnh, đề khí, lúc này đã có phần suy nhược, không có khả năng nhảy xuống, cả người ngã mấy trượng vào trong hố sâu.

Huyền Vô Băng nghe vậy không nói gì, trong lòng cất giấu tâm tư, chạy tới Hoàng cung lại đụng phải đại sự như vậy, Huyền Vô Hàn đi vắng, hẳn tự nhiên phải đảm đương, cũng nhiều canh giờ không có uống nước nghỉ ngơi. Nghe xong ngự y nói, trong lòng ngập tràn khó chịu. Thờ dài, hẳn như thế

nào không rõ tình cảm Huyền Vô Hàn đối với Vân Ly. Cứ như thế nhìn người rời đi, Huyền Vô Hàn nếu không phải dụng tình thật sâu, cũng sẽ không biến thành bộ dạng này.

Quả thật trước kia hắn có một đoạn quen biết với Vân Ly, sau đó lại xuất cung xây phủ, cũng ít lui tới, nhưng quan hệ vẫn thân sâu như trước. Vân Ly tính tình dịu dàng, sau này càng mềm mại hơn, so với lúc nhỏ càng làm lòng người rung động. Đối nhân xử thế đều mang khí chất thanh nhã, ít có khi nào tranh chấp với người khác.

Năm đó hắn cùng Tiêu Dịch quen biết, đối người nọ không thuận mắt, rõ ràng là thích nhưng lại cố ý làm ra chuyện trái tâm nguyện. Ngay cả Tiêu Dịch luôn sủng ái hắn cũng có lúc mệt mỏi. Cũng may Vân Ly ở bên trong hòa giải, mới không có bỏ qua hắn làm lỡ cả đời này duyên phận.

Nhớ tới Tiêu Dịch, Huyền Vô Băng đột nhiên thu lại thần sắc, trong đôi mắt toát ra một tia đau đớn. Hắn thật sự rất mệt, thuận tay bưng lên chén trà đã muốn lạnh thấu xương, uống một ngụm. Biện Tư Thành nhìn thấy, nhỏ giọng phân phó đi xuống, chỉ chốc lát, đã có người mang canh cùng đồ lót dạ đến, mang đến đây một cái nhuyễn tháp, bên trên lót đệm thật dày. Huyền Vô Băng cầm một khối bánh nướng vào, lại ăn không nổi nữa.

Hắn dựa vào nhuyễn tháp, chỉ chốc lát đã ngủ thiếp đi.

Huyền Vô Hàn vào giữa đêm thì tỉnh lại, đầu óc chưa thanh tỉnh, mở mắt liền đứng lên, nhấc chân muốn xuống giường. Hai thị nữ canh giữ hai bên giường kích động ngăn đón, vội thỉnh Hoàng thượng nghỉ ngơi. Huyền Vô Băng lúc này bị đánh thức, hắn dụi dụi con mắt, đứng dậy: “Hoàng huynh, người đã tỉnh?”

Huyền Vô Hàn lúc này mới giật mình, a một tiếng, giọng có chút khàn khàn: “Sao người lại tới đây? Tiêu Dịch đâu?”

“Ta quay về nhà mình quan hệ gì đến hắn! Sau này ta liền ở tại Linh Cừ, những người lúc trước bị điều đi, Hoàng huynh giúp ta an bài họ quay về, ta là muốn trở về...” Hắn tự mình nói, đến khi nhìn Huyền Vô Hàn thì phát hiện ánh mắt y lạnh lùng có chút hốt hoảng, vội dừng lại, thầm nghĩ chính mình nói bừa, Hoàng huynh nhất định là đang lo lắng cho Vân Ly, hắn lại nói những lời kích động này.

Huyền Vô Hàn giống như không có nghe thấy lời Huyền Vô Băng, ánh mắt che kín tơ máu, hiện ra xích hồng sắc. Hai người trong lúc nhất thời trầm mặc, một lúc lâu Huyền Vô Hàn mới thấp giọng: “Ly nhi hắn... Không thấy...”

Huyền Vô Băng nghĩ đến Huyền Vô Hàn mê sảng, cẩn thận suy nghĩ, mới biết được là thi thể Vân Ly tìm không thấy. Hắn bị á khẩu, mãi cũng không nói được một lời an ủi. Bất kể như thế nào, người chết cũng không thể sống lại, coi như tìm được rồi, Hoàng huynh hắn càng thương tâm, còn không bằng lưu một niệm tương.

“Hoàng huynh, người ngủ tiếp một hồi đi. Ngày mai lâm triều còn cần người tới, đêm qua lữ bất ngờ cùng địa chấn mặc dù không lan đến vùng đông đúc, nhưng là không có Thiên Tuyết Nhai cùng núi băng chung quanh, đồng nghĩa với Bắc phương một lỗ hổng lớn, rất nhiều nơi bị băng tuyết đông lạnh trắng đêm, làm người già sức chết công hàng loạt.” Huyền Vô Băng chỉ đề lại những lời này, liền đứng dậy ly khai. Hiện giờ, đại khái cũng chỉ có quốc gia đại sự, mới có thể khiến cho Huyền Vô Hàn dòi đi chuyện của Vân Ly.

Bởi vì địa chấn đột ngột, Thiên Tuyết Nhai sụp đổ, Tuyết Uyên rất nhiều địa phương trở nên lạnh, trụ Linh Cừ cũng không thể tránh. Huyền Vô Hàn ban bố chiếu lệnh, chiêu mộ tráng niên nam tử đi phương bắc xây dựng tường thành, việc này hao phí thật lớn, khi bắt đầu khởi công đã là ba tháng sau. Tự nhiên, việc tuyển phi có ý quên đi, lại bị người có tâm nói ra.

Huyền Vô Hàn lãnh mầu nhìn Thừa tướng, khẽ cười: “Hôm nay ngân khố tiêu hao nghiêm trọng, tuyển phi này quá mức rôm rà, Trẫm thiết nghĩ đem nữ nhi Thừa tướng tiến cung. Ngày mai chiếu cáo, mong Thừa tướng đem nữ nhi đưa vào cung. Trẫm còn đi trước xem tường thành Thiên Tuyết Nhai, vô sự bãi triều!”

Thừa tướng mặt lúc này cứng lại, các đại thần có hăm mộ chúc mừng cũng có trào phúng. Từ trước giờ Hoàng đế nạp phi, đều cũng có người trong cung đến đón, hắn gả nữ nhi, lại chính mình đưa đến tận cửa, cánh cửa này không giống với... này đại thần tự nhiên có tâm sinh trào phúng. Thừa tướng ngoài mặt xả ra ý cười, nhưng đáy lòng chính là hờn lạnh. Mặc dù chính mình đem người dâng tặng, nhưng hiện tại tốt xấu gì nữ nhi của hắn cũng chính là phi tử hậu cung!

Thiên kim Thừa tướng tiến cung, tin tức này rất mau được truyền ra, chờ Thừa tướng hỏi phủ thì vài vị phu nhân đã bắt đầu chuẩn bị, Cung Ngôn Nhã bị đẩy vào khuê phòng, các thị nữ mang cánh hoa đi vào. Mẫu thân nàng – Đại phu nhân, mừng rỡ khoe mắt nếp nhăn hơn mười tầng, nói: “Quả nhiên lão gia nói đúng, nếu năm trước đáp ứng Thị Lang đại nhân, hôm nay Ngôn Nhã nhà ta nào có phúc như vậy!”

Vài vị thiếp thất hăm mộ cười theo, chỉ tiếc nữ nhi của các nàng mới có mấy tuổi, muốn tranh cũng tranh không được. Bất quá nếu tỷ tỷ tiến cung, đợi cho hoa tàn ít bướm, muội muội tiếp tục tiến cung chẳng phải là rất tốt!

Cung Ngôn Nhã bộ dạng tuy rằng không phải cực đẹp, nhưng tính khí thập phần trầm ổn. Nàng lẳng lặng ngồi ở trên giường, chờ bọn thị nữ đem nước ấm đổ vào dục bồn*, mới nói: “Thả cánh hoa vào rồi ra ngoài đi, ta muốn ngâm một hồi, nửa canh giờ sau các người hãy vào”

*Dục bồn: thùng gỗ dùng để tắm rửa

Một thị nữ nghe vậy liền lên tiếng: “Thưa tiểu thư, nửa canh giờ, nước đã sớm nguội lạnh a!”

“Ta muốn tự mình chọn xiêm y, nếu các người tiến vào, chẳng phải mang theo gió lạnh vào sao?” Nói xong, thanh âm cũng lạnh xuống. Các thị nữ lặng im, đem hoa thả vào trong thùng, xong đều lui ra ngoài.

Cung Ngôn Nhã lúc này mới nhẹ thở ra, đem bọc đồ giấu trong chăn ra. Nàng cùng Hộ bộ Thị Lang quen biết từ sớm, được xưng tụng là thanh mai trúc mã. Tuy rằng hai nhà cũng từng nói kết thông gia, nhưng phụ thân nàng mấy năm nay lại thay đổi ý định, muốn nàng tiến cung. Thành Huyền để phi tử, vinh hoa phú quý không cần phải nói, nhưng là trong nội tâm nàng lại chỉ yêu một người, cái nào khinh cái nào trọng còn cần phải nói sao?

Chậm rãi ngó ra cửa sổ, lặng lẽ nhìn nhìn, thấy không có người, Cung Ngôn Nhã giẫm lên ghế bò ra ngoài. Nàng hiện tại đã thay đổi xiêm y của gã sai vặt, cúi đầu đi ra ngoài sẽ không ai nhận ra nàng. Đang muốn xoay người rời đi thì đột nhiên có người nói: “Đi? Ngươi là ai! Lén lút ở cửa sổ phòng muội muội ta làm cái gì?”

Cung Ngôn Nhã sững sốt, thâm kêu không tốt, như thế nào lại gặp ca ca nàng!

Cung Phi Nhiên so với Cung Ngôn Nhã, bộ dạng thập phần tuấn mỹ, phải nói là xinh đẹp, hẳn cùng với Cung Ngôn Nhã là long phượng thai, nhưng thông minh thì bất đồng, lại dễ dàng bị người giật dây. Cũng lạ hẳn thật sự rất ngu ngốc, chữ to đều nhận biết, nhưng ý nghĩa lại chẳng biết gì. Mấy ngày trước thế nhưng từ bên ngoài mua về một thiếu niên, nuôi trong viện. Thiếu niên kia bộ dạng tuy rằng đáng yêu, nhưng không được gọi là đẹp, gầy teo nhỏ nhỏ, sắc mặt cũng vàng vọt.

Lúc này, phía sau Cung Phi Nhiên quả nhiên là vị thiếu niên kia, hai người một trước một sau cùng bước lại, Cung Phi Nhiên cúi đầu nhìn Cung Ngôn Nhã lại bị nàng né tránh.

“Hồi bẩm thiếu gia, nô tài là tu bổ bồn hoa, hoa Lan dưới cửa sổ phòng tiểu thư đều đã héo, nô tài muốn rút đi, nên mới ngồi chồm hổm xuống.” Cung Ngôn Nhã thấp giọng cúi đầu trả lời.

Cung Phi Nhiên không hề nghi ngờ, hất khoát tay muốn để cho người đi, chính là cái thiếu niên bên cạnh hẳn lại thân nhiên: “Ngươi không phải nữ tử từ sao?”

Cung Ngôn Nhã quá mức kinh ngạc, mạnh mẽ ngẩng đầu lên. Cung Phi Nhiên không phải người mù, liếc mắt một cái liền nhìn ra là muội muội của y. Hắn mở to hai mắt nhìn, nói: “Tiểu Nhã, ngươi...” Cung Ngôn Nhã tiến lên che cái miệng hắn, cầu xin “Ca ca, muội cầu huyênh chớ nói ra ngoài. Muội hôm nay đã cùng Lâm đại ca hẹn ước, nếu muội bị đưa vào cung, Lâm đại ca nhất định là khó sống! Huyênh cứ làm như không thấy ta, không được sao?”

Cung Phi Nhiên nhìn lệ quang trong đôi mắt muội muội, lúc này liền gật đầu, thiếu niên bên cạnh hẳn lại nhú nhú mày “Đây chính là khi quân chi tội, chẳng lẽ ngươi muốn đào hôn?”

“Ta tiến cung, cũng không phải thành thân, vì cái gì nói ta đào hôn! Di... Ta xem thân hình ngươi cùng ta xấp xỉ, không bằng thay ta tiến cung, như thế nào? Dù sao Hoàng thượng chưa từng thấy qua ta, Hoàng thượng thích Phượng quân như vậy, chắc chắn sẽ không bình ngươi, như vậy không phải vẹn toàn đôi bên?” Nàng cũng không quen nhìn thiếu niên này, rõ ràng một bộ dạng bình thường, lại muốn học đòi người khác bộ dạng nữ nhân. Ca ca nàng sau này còn phải kéo dài hương khói, nếu là thật sự yêu nam tử, gia tộc nàng chẳng phải là tuyệt hậu sao?

Thiếu niên không có trả lời, chỉ là nhìn Cung Phi Nhiên. Cung Phi Nhiên trừng to đôi mắt: “Thật vậy chăng? Vậy hãy để Vũ Lâm tiến cung đi!”

Tô Vũ Lâm nâng mày, mặt không chút thay đổi: “Ta không đi.”

Cung Ngôn Nhã có chút tức giận, nàng chỉ vào Tô Vũ Lâm nói: “Ca ca ta đem ngươi mua về, đã là phúc phần của ngươi, ngươi còn vọng tưởng ở lại nhà chúng ta sao?”

Kỳ thật tiến cung đối hẳn mà nói, căn bản không trọng yếu. Nhà của hắn bị hồng thủy quét, người nhà thất lạc, giàu có một đêm mất sạch, hẳn lại không nhớ rõ hết thảy. Được người cứu lên thì ngay cả tên cũng là tùy tiện lấy được. Hắn thời điểm này, chính là tiêu quan đón khách, bị người bán vào tiêu quan quán. Chính là vận khí của hắn còn may, tại hậu viện đụng phải Cung Phi Nhiên đang say khướt, hắn đưa chén trà giải rượu, đã bị Cung Phi Nhiên dẫn về nhà.

Tô Vũ Lâm chậm chạp không nói, Cung Ngôn Nhã cũng không thể chờ thêm nữa. Nàng quán lại đầu tóc, muốn rời đi.

“Hào, ta đáp ứng ngươi.”

Cũng may mẫn tuổi của hắn còn nhỏ, mới mười, mười một tuổi, thân hình cùng nữ tử không kém là bao nhiêu. Cung Ngôn Nhã thấy có người thay thế, cũng không sốt ruột bỏ đi nữa, hai người theo cửa sổ bò trở vào, Cung Ngôn Nhã lấy ra giá y, nói: “Ngày mai ngươi sẽ mặc cái này, hiện tại ta sẽ để ngươi mặc, ngươi nằm trên giường, ai vào đều ngươi đều nói mệt nhọc. Ngày mai phủ khăn lên, sẽ không người nào biết.”

Nàng dặn dò thật nhiều rồi mới rời đi, Tô Vũ Lâm nhìn mình bị bó kín trong giá y, trầm mặc không nói. Hắn sờ sờ bụng, đánh giá một chút bốn phía, phát hiện trên bàn có một ít điểm tâm, lộ ra một nụ cười như có như không.

Buổi sáng hôm sau, Tô Vũ Lâm bị Thừa tướng đưa vào cung. Ở cửa cung chờ đợi, Biện Tư Thành lộ ra khéo ý cười, dẫn người đi Lưu Hương Các, cách Tư Noãn Điện một nén hương canh giờ. Ngồi ở kiệu Tô Vũ Lâm đã ngủ được một lúc, được một thị nữ giúp đỡ hạ kiệu.

“Hoàng thượng đã nhiều ngày đều ở tường thành Thiên Tuyệt Nhai, nương nương nếu là cảm thấy ủy khuất cũng nên chính mình chịu đựng một chút. Tẩm điện, mọi thứ đông tây các nô tài đều đã chuẩn bị tốt, nếu là không có chuyện gì khác, nương nương trước hết nghỉ ngơi đi.” Biện Tư Thành lạnh nhạt nói xong, nghĩ “Cung Ngôn Nhã” sẽ làm âm ỉ lên không chịu, thì đã thấy người mặc giá y đi thẳng vào, còn đóng cửa lại.

Hắn trong lúc nhất thời ngơ ngác, sau đó híp mắt ý bảo người còn lại rời đi.

Kỳ thật ở tẩm điện, Tô Vũ Lâm có chút giật mình, hần vừa rồi mơ thấy ác mộng, ra một thân mồ hôi lạnh. Bây giờ chỉ nghĩ nhanh chóng tắm rửa thay một thân dày giá y. Tuy rằng Huyền Vô Hàn không muốn đổi đãi Cung Ngôn Nhã, nhưng Lưu Hương Các nước ấm tùy thời đều có. Tô Vũ Lâm thoát y phục xuống, nhìn nhìn, hần không chỉ có sắc mặt vàng vàng, cả người cũng là một màu vàng vàng, tuy rằng trơn lán nhưng không trắng nõn nà.

Hần cũng không để ý, chờ thay y phục sạch sẽ, mới cảm thấy được không bình thường. Trong tẩm điện, hần nhìn quanh một lần, cũng không có nhất kiện nam trang, hần chỉ mặc một cái quần, cái yếm là không thể nào mặc vào. Chẳng biết tại sao, ngực rầu rĩ, dứt khoát cũng không quần, bọc chắn rồi đi ngủ.

Liên tiếp mười ngày, Huyền Vô Hàn đều không có trở về, đến ngày thứ mười một, Huyền Vô Hàn hồi cung.

Tô Vũ Lâm không vội, thị nữ trong cung lại sốt ruột. Nương nương các nàng mỗi ngày chỉ biết ăn lót dạ, ngủ, nguyên bản bộ dạng như thông thường, cũng không nghĩ câu dẫn người khác làm trò hề, lẽ nào muốn cả đời sống trong lãnh cung?

Huyền Vô Hàn vì muốn ổn định Thừa tướng, cũng không thể không đến. Mãn đêm buông xuống, hần tự đi Lưu Hương Các.

Tô Vũ Lâm nhìn thấy hần thế nhưng lại không quý, còn có chút thất thần. Huyền Vô Hàn hí mắt nhìn một hồi, bị ánh mắt mê man của y nở nụ cười. Biện Tư Thành kinh hãi, bất động thanh sắc nhìn Tô Vũ Lâm. Người này cùng Phụng quân năm đó kém xa, tính cách cũng là hai cái hoàn toàn bất đồng. Nếu nói Vân Ly dịu dàng, người này chính là lạnh băng vô tình, đã nhiều ngày người đến bẩm báo, đều nói Cung Ngôn Nhã tính khí thập phần lạnh như băng.

Nghe thấy Huyền Vô Hàn cười, Tô Vũ Lâm hiện lên thần sắc chán nản, hần nghiêng đầu chờ một hồi, mới cọ xát quần xuống. Huyền Vô Hàn tựa hồ bị mê hoặc, đưa tay đem người kéo lên. Biện Tư Thành nhất thời không nhìn được, thờ ơ ra. Huyền Vô Hàn lúc này mới lấy lại tinh thần, vẻ mặt lạnh lùng, bỏ tay y ra.

Tô Vũ Lâm ngốc lăng nhìn chăm chăm tay mình một hồi lâu, cũng không có nói gì. Huyền Vô Hàn ôn hòa nói: “Không biết Ngôn Nhã ở nơi này có quen?” Hần ngay cả xưng hô đều xa cách như vậy, bỏ qua là muốn người khó chịu. Tô Vũ Lâm ngẩng đầu nhìn hần một cái, nói ra lời làm cho Huyền Vô Hàn hết sức kinh ngạc.

“Ta... Người có thể kêu ta Vũ Lâm. Nghỉ ngơi ở đâu đều được, nghe nói trong cung có một cái đào viên, hai bên trái phải có tẩm điện, phải không?”

Nếu nói hần tự xưng “ta” phạm vào kiên kị có thể tha thứ được, nhưng hần dám nói cần ở tại đào viên phụ cận, thì chính là chạm nghịch lân Huyền Vô Hàn. Đào viên là vì Vân Ly mà kiến thành, đã phong kín bốn năm, hần nói như vậy khiến Huyền Vô Hàn giận quá thành cười. Đưa tay chế trụ bả vai người trước mặt, trầm giọng nói: “Trẫm hôm nay chẳng qua là làm yên lòng Thừa tướng, người phải nhớ, Trẫm sẽ không cung chiều người, tự nhiên cũng sẽ không theo ý người. Người nếu là hiểu được, liền an ổn ở trong cung, nếu còn dám nói ra điều gì liêu lĩnh, Trẫm cũng không ngại Tuyết Uyên đổi một cái Thừa tướng!”

Nguyên tưởng rằng Tô Vũ Lâm sẽ sợ hãi, nhưng Huyền Vô Hàn nhìn hần một lúc lâu, bỗng nhiên buông tay. Hần nheo lông mày nhìn Tô Vũ Lâm không ngừng rơi lệ, ngực cũng ngập tràn cảm giác quái dị.

Mà Tô Vũ Lâm lại càng không biết vì sao mình rơi lệ, hần thuận tay lau đi nước mắt.

“Vậy ngụ tại cách Tư Noãn Điện xa hơn một chút đi...” Hồi lâu, nghe được Tô Vũ Lâm nói như vậy, Huyền Vô Hàn có chút không vui, nhưng là hần lại không có phát hiện.

“Biện Tư Thành, chọn một chỗ khác, dời qua đi.”

Từ đó về sau, Huyền Vô Hàn không còn tới nữa. Thi công tường thành không cần phải nói, lên giá cũng hơn mấy năm thời gian, ngân kho Tuyết Uyên quốc tuy rằng tràn đầy nhưng cũng là đã dùng đi rất nhiều. Triều đình bận rộn, khiến Huyền Vô Hàn không có lý do gặp người. Thừa tướng đại nhân chờ nữ nhi trong bụng có tin tức, lại không biết đã sớm thay mặt đổi đào, nữ nhi của hần thật ra đã có hỷ, nhưng không phải vì Hoàng đế mà sinh.

Tại tẩm điện cách Tư Noãn Điện xa nhất, là chỗ Tiên đế đất ngựa đi rong xây lại. Phía trước phía sau cô đơn một tòa nhà, im lặng thật sự.

Tô Vũ Lâm nằm trên giường, lăn qua lộn lại. Sắc mặt trắng bệch, cắn chặt răng, quanh thân phát ra âm thanh kéo kẹt. Bọn thị nữ dùng nước nóng thấm ướt khăn lau mồ hôi, chỉ là vừa lau đi, lại tràn ra.

“Ngự y vì sao còn chưa tới? Nương nương tuy rằng không được sủng ái, nhưng thân phận vẫn là một cái nương nương, lỡ chậm trễ ai có thể chịu trách nhiệm!” Một cái chương sự thị nữ hết sức tức giận, một bên thị nữ nói: “Tỷ tỷ nương nương mỗi lần đến thời gian thăm viếng đều không có trở về, Thừa tướng tức giận, mỗi tháng liền không có đưa ngân lượng đến, nơi nào có tiền chuẩn bị a!”

Tô Vũ Lâm giờ phút này mơ màng nghe không rõ các nàng nói cái gì, hần chỉ biết mình toàn thân đều đau nhức. Hiện tượng này kỳ thật mấy tháng trước có phát sinh, nhưng chỉ là đau một lúc rồi thôi nên hần cũng không có nghĩ nhiều.

Hết chương

Vân Khanh: kq cơ mà có ai nghĩ giống ta không nhĩ , Tô Vũ Lâm này liệu có phải là Vân Ly

Quân: Chuyện vui sắp lên sàn..... đoạn hấp dẫn nhất truyện là đây ~~~~ Mọi người đoán xem diễn biến kế tiếp sẽ như thế nào? Hắc hắc ~ Dù ta ko

có đọc nhưng Ciel nhà ta đã đọc và nói rằng đoạn này rất vui đấy.....

Bạn đang đọc truyện *Dự Thụ Khoái Lai Khẩu Khẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

☆ Đổi mặt

Vân Khinh

oOo

Nếu nói là bởi vì bị thương nên mới đau, còn có một cách, đó chính là dùng thuốc thoa ngoài da hoặc uống vài thang thuốc, dần dần sẽ tốt. Vết thương sâu hơn, trên miệng đóng mảy kết vảy cũng không có nhiều đau đớn. Nhưng Tô Vũ Lâm chính là rất đau đớn, cũng làm cho người ta kêu không được.

Giống như là xương cốt cùng da thịt đều bị xé rách, hẳn còn có chút hoảng hốt thiếu chút nữa cho là mình vào Diêm Vương điện, bởi vì nghiệp chướng nặng nề mà phải thừa nhận chảo dầu dày vò, lại giống như thượng núi đao, đâm nát, máu tươi bốn phía tuôn trào. Mối đã sớm bị cắn đến rướm máu, giọt máu từ khe miệng chảy xuống, rất nhanh liền chảy vào cổ áo, nhuộm đỏ lý y đã ướt đầm hồ mồi.

Mấy thị nữ đều nhìn không được, thường ngày vị chủ tử này luôn trầm mặc ít lời, có đôi khi ngồi ngẩn ngơ trong phòng cả ngày, nếu không phải đói bụng tuyệt đối không đi ra. Các nàng tuy là hầu hạ người không được Hoàng đế cung chiều, nhưng vẫn là nhẹ nhàng tự tại. Chủ tử chưa bao giờ trách mắng các nàng, mỗi ngày phân phó bất quá là rửa mặt chải đầu ăn cơm.

Tuy rằng so với các cung nữ cùng khác tiền bạc không nhiều, nhưng an ổn thật sự, cũng không có tranh chấp. Trong hoàng cung Tuyết Uyên quốc, những cung nữ này chỉ cầu bình an, đến tuổi xuất cung dù có đảm nhiệm chức vụ tốt hay không cũng vậy. Nếu là tại những nơi khác, càng vinh hoa càng phú quý, càng khó tránh ngày nào đó mạng nhỏ sẽ không còn. Ban đầu nghĩ vị chủ tử này sẽ tranh nhau sủng nịch, không nghĩ lại là người tính khí nhát nhèo.

Ngự y chậm chạp không chịu đến, bọn cung nữ gấp đến độ vây quanh thành đoàn, cứ tình hình như vậy, nếu là thật sự người cứ như vậy không còn, các nàng cũng sống không được !

“Nương nương, nô tì cầm ngọc bài của người xuất cung, nương nương phải ráng chống đỡ a!” Cung nữ chường sự nói xong liền mò đến thắt lưng Tô Vũ Lâm.

Lại nói Tô Vũ Lâm mặc kệ thế sự, mỗi ngày trốn ở phòng không chịu đi ra, thời gian bọn thị nữ cùng hắn ở chung cũng ngắn, mấy tháng đã qua cũng không biết hắn là nam tử. Trời nóng, hắn sợ lộ manh mối, mỗi ngày truyền lệnh, cũng là ở sau màn. Duy chỉ có một điểm là hắn vẫn không có thói quen, xiêm y nữ tử luôn là sa mỏng linh tinh, mặc dù là mùa đông cũng là thêu hơn mấy đoá hoa, mặc trên người hắn luôn cảm thấy quái dị.

Lúc này Tô Vũ Lâm đau đến thần thức không rõ, tay cung nữ kia chạm đến hắn liền cuộn tròn thân mình, cũng trực tiếp cọ tới ngực Tô Vũ Lâm. Nam tử có thể giả trang thành nữ tử, tuổi còn nhỏ còn có thể hồ lộng qua, hầu kết cũng chưa từng hiện ra. Nhưng là trước ngực bằng phẳng, khiến cung nữ kia lắp bắp kinh hãi. Ở nơi này gầy yếu, rõ ràng là bằng phẳng a.

Tồn tại nghi hoặc, hơn nữa nàng nhớ kỹ chuyện ngọc bài, liền muốn tham hương thắt lưng Tô Vũ Lâm. Không nghĩ vào lúc này, Tô Vũ Lâm lại thở gấp, khiến trung y rơi xuống, nhỏ giọng khóc. Cứ như vậy, ngực liền nhìn một cái không xót gì. Các cung nữ thấy thanh thanh sờ sờ, các nàng là người hầu hạ, thế mà lại không nhìn ra đây là thân nam tử.

Trong lúc nhất thời các cung nữ đều sợ ngây người, động tác trên tay cũng ngừng lại.

“Tỷ tỷ... Nương nương... Hẳn là nam tử?” Một cung nữ trẻ tuổi nhất lên tiếng, đây chính là khi quân chi tội a ! Là muốn khám đầu!

Dù sao cũng là chường sự, nàng hít sâu một hơi, đem cửa điện đóng lại, lôi kéo các cung nữ, nhỏ giọng : “Việc hôm nay ngàn vạn lần không được tiết lộ ra ngoài, nếu không mạng nhỏ liền khó tránh. Mới vừa rồi cái gì cũng không có thấy, với bộ dạng hiện giờ, hẳn là nương nương muốn đại phu ngoài cung xem bệnh, các ngươi nhớ chăm sóc tốt, ta đi nhanh về nhanh, nếu là ngự y đến, nói nương nương đã không có việc gì.”

Tuy nói như vậy nhưng trong lòng nàng cũng vẫn là không yên, bệnh của Tô Vũ Lâm đến thật đột ngột, căn bản nhìn không ra là cái bệnh gì, nếu chậm trễ dễ ảnh hưởng tánh mạng, mấy người các nàng cũng thoát không khỏi liên quan. Nhưng hiện giờ, chỉ có thể chặn lấp một phen!

Cung nữ chường sự đi rồi, Tô Vũ Lâm tựa hồ đau đến lợi hại hơn, ngay cả âm thanh phát ra cũng đều thay đổi, mái tóc dài có thể vắt ra nước, không hiểu sao, mồ hôi chảy ra lại là bụi vàng, đem tuyết y thay đổi màu sắc. Mấy thị nữ dùng khăn lau mồ hôi cho hắn, chiếc khăn cũng liền hóa sắc vàng.

“Nha! Nương nương hẳn... Có phải hay không thay đổi bộ dáng?” Cái tiểu cung nữ nhỏ tuổi nhất kinh hô. Nghe nàng nói như thế, mấy người còn lại cũng nhin không được nhìn lại mấy lần, không nhìn thì không có phát hiện, vừa nhìn tác cả đều bị dọa cho ngây dại.

Tô Vũ Lâm không chỉ có thân mình biến thon dài, gương mặt cùng lúc trước cũng không thể so sánh. Nếu lúc trước là sắc mặt vàng vọt, lúc này là trắng nõn mượt mà, một bộ dạng khuynh thành mỹ nhân. Hơn nữa các nàng càng xem càng kinh hãi, khuôn mặt này mặc dù nhiều năm không thấy, nhưng các nàng cũng đều khắc cốt ghi tâm, này rất rõ ràng chính là Phượng quân đã thăng thiên a !

“Nương nương hân như thế nào lại giống Phượng quân, Hoàng thượng sao có thể mặc kệ nương nương ?”

Mấy người giương mắt nhìn nhau mấy lần, tại lúc các nàng không biết phải làm sao thì Tô Vũ Lâm dần dần bình ổn, tựa hồ đau đớn đã qua. Hân cũng dùng hết toàn bộ khí lực, trầm lắng ngủ. Khi cung nữ chường sự mang theo đại phu gấp gấp quay về thì Tô Vũ Lâm đã được lau sạch sẽ, thay đổi xiêm y nằm trên giường ngủ say.

“Đại phu, công tử nhà chúng ta, thân mình như thế nào?” Đại phu là bị người che mắt ngồi kiệu tiến cung, chờ vào tắm điện, mới tháo khăn che mắt, cung nữ chường sự cẩn thận, việc này được che kín. Đại phu cũng không hàm hồ, cau mày nói : “Công tử nhà ngươi thân mình thái hư*, cần đại bổ! Cũng may không có bệnh gì khác, mỗi ngày cho hân dùng nhân sâm và được thiện**, qua vài ngày thì tốt rồi.”

*thái hư gần bằng nghĩa với suy nhược

**Dược thiện: thức ăn có thành phần được thảo.

Mấy thuốc đại phu kê đều là thuốc tẩm bổ thông thường, bọn thị nữ chỉ cần đi thái y viện báo nương nương thân mình hư nhược, cần bồi bổ thì tốt rồi. Tuy Hoàng thượng không muốn thấy Tô Vũ Lâm, nhưng là chi phí ăn mặc cũng không có quá khắt khe. Chỉ là trong cung có người luôn rình rập, phải làm ra bộ dạng tỉnh ranh mà thôi.

Ước chừng ngủ suốt cả đêm còn chưa đủ, đúng ngọ ngày hôm sau Tô Vũ Lâm mới giật mình tỉnh dậy. Hân vừa khởi động thân mình, liền cảm thấy vô lực, bịch một tiếng ngã trở về. Thị nữ bên giường nghe tiếng vang, vội hỏi : “Nương nương tỉnh?”

“Ân , rửa mặt chải đầu đi...” Mới vừa dứt lời, Tô Vũ Lâm liền kinh trụ, thanh âm này... Là của hân sao? Thanh âm của hân không phải là trầm thấp còn có chút khàn khàn sao? Như thế nào bây giờ lại trong vắt thanh thúy như ngọc thạch mát lạnh?

Không chỉ có hân là giật mình, thị nữ ngoài trướng cũng lắp bắp kinh hãi, “Nương nương ... Mới vừa rồi là ngài nói chuyện sao?”

Thanh âm tuy rằng dễ nghe, nhưng cũng không che dấu được sự thật hân là nam nhân. Thanh âm này nghe như thế nào cũng đều là nam tử, không còn giống giọng nữ thấp bình thường lúc trước. Nâng tay dụi mắt thì thoáng nhìn đốt ngón tay của chính mình trắng nõn mảnh khảnh, Tô Vũ Lâm cũng không có giật mình. Hân hồ hững hờ nhìn từ thân mình đến hai chân, đưa tay sờ sờ khuôn mặt không đồng dạng, trong lòng trào ra một tia nghi hoặc.

Thật lâu không nghe thấy âm thanh, thị nữ kia đang muốn tiếp tục hỏi thì mẫn bị người nhắc lên. Tô Vũ Lâm chân trần xuống giường, chỉ vào chính mình nói: “Ta bây giờ có phải hay không thay hình đổi dạng?” Hân có chút phát mộng, nếu không phải tính khí đạm nhiên, thói quen hồ hững, đổi lại người khác, đã sớm la hoảng lên.

Hân lúc này cũng phát hiện y phục trên người đã được thay đổi, hậu tri hậu giác lắp bắp kinh hãi, có chút lúng túng liếc mắt một cái thị nữ bên người. Tuy rằng lãnh đạm, nhưng hân cũng không phải không biết. Chính mình thân nam tử, y phục trên người bị thay đổi, xấu hổ không nói, nhưng thân phận hân không phải đã bị người khác biết? Nghĩ tới như vậy, trong lúc nhất thời lại không biết thế nào mở miệng.

“Nương nương... Chúng nô tì nhất định sẽ bảo vệ bí mật cho người. Nương nương thỉnh rửa mặt chải đầu thay quần áo đi!” Thị nữ thông minh mặt mày vừa chuyển, trong lòng đã sớm có tính toán.

Tô Vũ Lâm không biết bộ dạng của mình có bao nhiêu làm cho người ta luyến tiếc dời mắt, vốn tính lãnh đạm, đối mọi sự không quan tâm, hân cũng lười để ý, nhưng nếu bị người khác nhìn thấy, trong cung nhất định dấy lên một đợt sóng ba đào. Chính vì hân cùng Phượng quân có khuôn mặt quá giống nhau, vẫn có thể khiến Huyền Vô Hân khuynh tâm.

Tuy là các cung nữ cố ý gạt, nhưng làm sao có thể tránh được tai mắt ẩn nấp trong bóng tối. Huyền Vô Hân vốn lo Thừa tướng có tư tâm, Tô Vũ Lâm tuy là ngụ tại tẩm cung cách rất xa Tử Noãn điện, nhưng vẫn là ở trong Hoàng cung. Phái đi hai ba cái ảnh vệ thay phiên nhau giám thị đó là tự nhiên. Hôm qua Tô Vũ Lâm đau đến quặn người thì ngay lúc đó đã có ảnh vệ đi đến tường thành Thiên Tuyệt Nhai bẩm báo Huyền Vô Hân. Chính là Huyền Vô Hân vốn không thèm để ý, hơi hột bảo đợi hân hồi cung tiếp tục nghỉ.

Hân nghĩ Thừa tướng lão hồ ly sẽ dẫn đại phu tiến cung, lại không ngờ được lão oán hận nữ nhi không đi tranh thủ tình cảm, cũng không quay về thăm viếng, đem tất cả hạ nhân phái đi điều trở về, tự nhiên cũng không biết “nữ nhi” hân đau đến chết đi sống lại.

Mà ngay lúc Tô Vũ Lâm tỉnh lại không bao lâu, Biện Tư Thành liền đến truyền khẩu dụ, nói là hôm nay gia yến, thỉnh Tô Vũ Lâm đến dự tiệc.

Đây chính là lần đầu tiên trong nửa năm qua, lúc trước yến hội lớn nhỏ gì, Huyền Vô Hân cũng chưa từng cho người đến mời hân, càng đừng nói là gia yến.

“Hoàng huynh, Thừa tướng lần này cứng ngân lượng số lượng không nhỏ, người nếu không đi mời nữ nhi của hân, e là ngoại nhân chỉ trích.” Nói lời này chính là Huyền Vô Bã, từ lần trước hân hồi cung, liền luôn theo bên cạnh Huyền Vô Hân lui tới tường thành Thiên Tuyệt Nhai. Trong lúc đó Tiêu Dịch thể nhưng một lần cũng không có tìm, từ ngày hôm đó nói ngắn cũng không ngắn, tính ra cũng là tám tháng. Huyền Vô Bã tâm sinh oán khí, hạ quyết tâm, người nọ mà có đến, hân cũng sẽ không trở về.

Huyền Vô Hàn cũng hiểu được Huyền Vô Băng nói đúng. “Đúng thế, ảnh vệ nói nàng hôm qua thân mình có việc, hôm nay Trầm cũng muốn nhìn xem là bệnh thật hay là giả bệnh.”

Nói là gia yến, tất nhiên chỉ có Vương gia Hoàng thất. Đức duệ hoàng thân bởi vì thân mình không khỏe không đến dự, mà Bát vương gia Huyền Vô Giác luôn luôn theo bên cạnh hắn, cũng chào từ giả nói có việc cần đi. Như thế, cũng chỉ có Ngũ vương gia Huyền Vô Băng, Huyền Cực Tiêu vào năm Vân Ly xảy ra sự cố, cùng Vân Hành chưa từng trở lại Linh Cừ. Vân Hành năm đó mang thai nghe được tin tức Vân Ly tử tử, cảm xúc quá mức kích động, thiếu chút nữa xảy thai.

Cho dù sau thai nhi được giữ lại, Vân Hành cả ngày đau buồn, mười tháng sau sinh hạ nhi tử cũng là thể yếu nhiều bệnh, hiện giờ đều năm tuổi, lại vẫn không nói cười, hiển nhiên là ngu dại. Huyền Cực Tiêu từng gửi thư tin, Vân Hành thủy chung vẫn không tin Vân Ly đã ly khai nhân thế hẳn cho dù đáp biến Tứ quốc, cũng muốn tìm được Tuyền Ki tiên quân, thỉnh tiên quân cứu nhi tử hắn.

Gia yến bắt đầu, Tô Vũ Lâm trước sau chưa từng xuất hiện. Huyền Vô Hàn sắc mặt lạnh lùng có chút khó coi, hẳn nghĩ mời nàng lại đây, vốn là cất nhắc nàng, còn kiểu cách không đến, hay là muốn hẳn vẫn an? Hắn bên này đoán mò, bên kia thị nữ đã cấp bách muốn rót mồ hôi. Hoàng thượng khẩu dụ không thể không theo, chính là bộ dạng hiện giờ của Tô Vũ Lâm, làm sao có thể diện kiến Huyền Vô Hàn?

Tô Vũ Lâm vốn là muốn đi, hẳn mặc dù có nghĩ tới bộ dạng của chính mình, nhưng vẫn không cho có gì không đúng. Thậm chí trong lòng còn mang tia vui mừng không hiểu được, sự phản kích này thúc giục hắn nhanh đi gặp Huyền Vô Hàn. Mấy tháng trước hai người gặp mặt cũng không thoải mái, nhưng là y cũng không chán ghét Huyền Vô Hàn, thậm chí trong lúc ngủ mơ còn thường xuyên mơ thấy hắn.

Mấy thị nữ thần sắc quái dị, Tô Vũ Lâm không dấu vết cau mày: “Vì sao không thể đi?”

Mấy người cất lực khuyên can, Tô Vũ Lâm trong lòng cũng không bình tĩnh.

“Nương nương... Chẳng lẽ không biết bộ dạng hiện tại của mình... Cùng Phụng quân năm đó giống nhau như đúc sao? Cho dù chúng nô tì biết nương nương... Ân, là đột nhiên biến thành như vậy, nhưng Hoàng thượng hẳn nhất định sẽ tin tưởng. Nếu Hoàng thượng nghĩ Thừa tướng đại nhân cùng nương nương cố tình, nương nương cùng Thừa tướng đều nguy hiểm đến tánh mạng.”

Bọn thị nữ cũng biết, kháng chỉ bất tuân, là mất đầu chi tội. Gia yến là Hoàng thượng truyền khẩu dụ, đồng đẳng với tự tay viết thánh chỉ.

Tô Vũ Lâm nghe bộ dạng hiện tại của mình giống Phụng quân năm đó, theo bản năng đưa tay sờ mặt mình, chẳng biết tại sao, tràn ngập một cỗ cảm giác chán ghét. Hắn kéo kéo khóe miệng, cười lạnh: “Nếu là như vậy, ta đây càng muốn đi xem. Hôm nay đem thân phận thật nói cho hắn biết, thật muốn biết, Hoàng thượng có hay không bỏ được, muốn giết người giống Phụng quân!”

Hắn lần đầu nói nhiều như thế, thậm chí còn mang bộ dạng tức giận, khiến bọn thị nữ sợ hãi, chờ hồi phục tinh thần, lại phát hiện Tô Vũ Lâm đã đi trước một bước, ngồi kiệu tiến Tư Noãn Điện.

Tô Vũ Lâm bởi vì trước giờ không có danh vị, tiến Tư Noãn Điện cũng không có người thông báo, khi hắn một thân tố nhả nam trang hiện ra trước mặt Huyền Vô Hàn thì chỉ nghe một tiếng loảng xoảng. Huyền Vô Hàn, chén rượu trong tay rớt trên mặt đất, cả người nhảy một cái đứng lên, một tay dè góc bàn, xoay người một cái, vọt tới trước mặt Tô Vũ Lâm.

Tô Vũ Lâm còn chưa mở miệng nói chuyện, đã bị Huyền Vô Hàn gắt gao ôm vào trong lòng.

“Ly nhi... Ly nhi người rốt cuộc đã trở lại...” Bên tai là hơi thở cực nóng của Huyền Vô Hàn, Tô Vũ Lâm rụt cổ, lại bị ôm càng chặt. Chính là, nghe thấy tên Vân Ly, hẳn nhin mi không nói, dùng sức đẩy Huyền Vô Hàn ra. Hắn là Tô Vũ Lâm, không phải là Phụng quân Vân Ly.

Huyền Vô Băng cũng là giật mình há to miệng, người này thanh nhã khuynh thành, khí chất cùng Vân Ly giống nhau như đúc, bộ dạng cũng như là từ một khuôn đúc ra. Chỉ là có chút cô đơn, người này trong ánh mắt đối Huyền Vô Hàn không có tình ý, chỉ có lãnh đạm. Hoàng huynh hẳn yêu quá sâu, nhất thời không nhìn ra cũng có thể hiểu. Hắn làm người thứ ba, cũng thấy rất rõ ràng.

Đôi lời của editor : từ thị nữ và cung nữ trong chương này, có lẽ sẽ có người thắc mắc lúc cung nữ lúc thị nữ, nhưng ta để theo nguyên văn của tác giả, lược sửa :3

Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Dụ Thụ Khoái Lai Khẩu Khẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Quà Giao Thừa đến đây!!!! >_< Edit: Vân Khinh ☆ Chương 21 : Thân phận “Hoàng thượng, người nhận nhầm người, xem ra người đối Phụng quân

ting ý bất quá chỉ như vậy thôi!” Lời nói mang theo ý trào phúng, khiến Huyền Vô Hàn bỗng dưng cả kinh, hân hoi hoi buông lỏng thân mình, mảy kiếm khẽ nhếch, ánh mắt bình tĩnh chăm chú nhìn Tô Vũ Lâm, theo bản năng muốn sờ sờ mặt y. Hân cơ hồ có chút giật mình, chẳng lẽ có người lớn gan như vậy, dịch dung thành bộ dạng Vân Ly lừa gạt hân. Tô Vũ Lâm tại một khắc Huyền Vô Hàn buông lỏng vòng ôm, xả ra một tia lãnh đạm ý cười, xoay người nhặt lên ngân châm dùng thử độc trên bàn, không chút nào để ý hướng trên mặt vẽ một đường. Không nói Huyền Vô Băng kinh hách, Huyền Vô Hàn cũng là kinh hô một tiếng, đưa tay đoạt lại ngân châm. Chính là chậm một bước, ngân châm đã đâm vào má phải Tô Vũ Lâm, dùng sức một chút, một dòng máu đỏ chảy ra. “Không bằng Hoàng thượng hiện tại đến nhìn xem, có phải hay không có người dùng một lớp da dán lên mặt ta?” Hân nói lời này chính là tựa tiểu phi tiểu, giống như mọi sự với hân chỉ là mây gió thoảng qua, mà chính hân, cũng không cần quan tâm đau hay xót. Như thế lạnh lùng, khiến Huyền Vô Hàn đau đớn. Hân tự nhiên hiểu được, người này cùng Vân Ly khuôn mặt thật sự rất giống nhau, nhưng vốn không phải là Vân Ly. So với vừa rồi không kiềm chế được cảm xúc, Huyền Vô Hàn lui về sau từng bước, mặt âm trầm: “Người là người nào?” Tô Vũ Lâm rù mi mắt, có một chút hoang mang. Trên mặt hân, máu không ngừng tràn ra, theo gương mặt chảy xuống cổ áo, đem y phục màu xanh nhạt đổi sắc. “Ta là ai? Người hỏi thật nực cười? Ta cũng không biết ta là ai...” Thấp giọng nói xong, Tô Vũ Lâm thân mình vừa lệch, rút cuộc trụ không vững, ngã xuống. Huyền Vô Hàn nhìn sắc mặt hân, thân mình không khống chế được bay qua, đem người ôm vào trong ngực. Huyền Vô Băng lúc này mới đứng dậy, sai người đi mời Ngự y. Huyền Vô Hàn đem người ôm vào tấm điện, nhẹ nhàng đặt tại trên giường. Hân trầm mặc không nói, Huyền Vô Băng cũng đến mức hoảng, ở một bên nhỏ giọng hỏi: “Hoàng huynh, người này là khi nào tiến cung? Người hay là...” Nhưng xem bộ dạng Hoàng huynh hân cũng giống như là sớm biết, chẳng lẽ là lão Thừa tướng kia làm trò? Chính là nữ nhi của hân rõ ràng đã tiến cung... “Thiên Thương, tra rõ ràng!” Huyền Vô Hàn trầm giọng, âm thầm một cái ánh vệ lác mình rời đi. Chính là ánh vệ vừa mới rời đi không bao lâu, lại có một người khác tiến vào, nhìn thấy trên Long sán là Tô Vũ Lâm, cả kinh, vội quỳ gối trước mặt Huyền Vô Hàn nói: “Hoàng thượng, người này là người của Thừa tướng!” Huyền Vô Hàn song thủ nắm chặt, tựa hồ là tức giận. Hân mặt lạnh: “Cung Ngôn Nhã đâu?” Hân mặc kệ nữ nhân kia thế nào, Thừa tướng thế nhưng tự ý mang người khác tiến vào cung?! Ánh vệ trong lúc nhất thời không biết nói thế nào, do dự một lúc lâu: “Hoàng thượng, người này là ‘nữ nhân’ Thừa tướng đưa tới, vào hôm hân nói thân mình bị đau, thuộc hạ luôn ăn nấp tại một nơi bị mặt gần đó, mấy người cung nữ lên lút, thuộc hạ lo lắng, lặng lẽ nhìn vào. Người này bị cung nữ gọi là ‘Nương nương.’” “Thừa tướng chẳng lẽ sớm đã có tính toán? Nghĩ đem một người giống Vân Ly tiến cung thay vị trí Phụng quân?” Huyền Vô Băng lúc trước chưa từng gặp Tô Vũ Lâm, nghĩ đến y đã vào cung mấy tháng, mà Hoàng huynh hân lại không đi gặp người, mới không nhận thấy được việc này. Huyền Vô Hàn lắc đầu, mang theo nghi ngờ: “Không có khả năng. Trẫm cùng hân gặp qua một lần, ngày đó rõ ràng không phải cái dạng này. Người đâu! Đem cung nữ Vạn Hoa Đường trời lại!” Vạn Hoa Đường là tẩm cung Tô Vũ Lâm cư ngụ. Bốn cung nữ bị trói lại mang đến, sắc mặt đều sợ tới mức tái nhợt. Các nàng đã sớm biết hôm nay tánh mạng khó giữ, cả người đều phát run. “Trẫm hỏi các người, nếu có nửa câu giấu diếm, không chỉ có một mình các người, mà tánh mạng cả nhà cũng là khó giữ!” Huyền Vô Hàn phát ra lãnh ý, khiến bốn cung nữ thân mình mềm nhũn, ngồi bệch trên mặt đất. Cung nữ chường sự cắn chặt răng, mở miệng: “Chúng nô tì không dám nói dối, nương nương ngày đó tiến cung là một bộ dạng khác, chính là hôm qua đột phát bệnh gì, cả người xuất mồ hôi đầu nóng không nói, kì quái là mồ hôi lại màu vàng nhạt, sau đó nương nương liền thay đổi bộ dáng... Tựa hồ... tựa hồ...” Nàng tựa hồ nửa ngày cũng nói không được. Huyền Vô Băng sau khi cùng Tiêu Dịch thành thân, thường hành tẩu giang hồ, liền phụ họa: “Người muốn nói là dùng sức cốt công*, làm cho người ta thân mình thu nhỏ, trên người cũng thoa thuốc nước, để cho sắc mặt hân cùng lúc trước bất đồng?” *sức cốt công: thứ lỗi cái này không hiểu, nhưng nôm na là một loại thuật làm thân mình thu nhỏ. Đoạn này theo bạn thấy anh HVB tự cho mình giỏi rồi biến tấu, chứ thực chất bạn TVL có dùng thuốc gì đâu O.o Cung nữ kia gật đầu liên tục, nàng kiến thức kém, Huyền Vô Băng cũng nói rõ ràng. Xem mấy người các nàng không giống như là nói dối, Huyền Vô Hàn khoát tay, trước đem các nàng nhốt lại. Lúc này có chút kỳ quặc, hân không thể đem người phóng thích. Huyền Vô Băng suy nghĩ một hồi: “Hoàng huynh, ta xem người này nếu thật sự là do Thừa tướng phái tới, nhất định đã sớm động thủ. Nhưng hân vẫn là an phận, người không gặp hân, hân cũng chẳng tìm người. Ta xem hân tựa hồ thần trí không rõ, có thể hay không có người đổi hân dùng Nhấp hồn đại pháp*?” *Nhấp hồn đại pháp: ai xem phim hoặc tiểu thuyết kiếm hiệp chắc đã rõ. Đối với khuôn mặt Tô Vũ Lâm, Huyền Vô Hàn vẫn là không tự chủ được thương tiếc. Hân khẽ thở dài, đứng dậy: “Hết thấy tội hân tình lại nói sau, ngự y còn chưa tới?” Hân mới vừa nói xong, ngự y liền tiến vào. Tô Vũ Lâm thân mình không có gì đáng ngại, chỉ là hơi suy nhược, lúc này lại bị động khí, nhất thời không thể trở lại bình thường, mới hôn mê bất tỉnh. Ngự y bị hỏi, Tô Vũ Lâm có phải hay không bị người dùng thuốc linh tính, kinh ngạc nói: “Hoàng thượng không cần phải lo lắng, vị công tử này bất quá là khí huyết không đủ, thân mình cũng rất tốt.” Khi Tô Vũ Lâm tỉnh lại, bên ngoài đã là bóng đêm thâm trầm. Trong Tư Noãn Điện yên tĩnh chỉ có thanh âm bành bạch của tim đèn, màn vẫn chưa buông, hân còn có thể thấy được bóng cây ngoài cửa sổ lay động. Cả một ngày chưa có gì trong bụng, Tô Vũ Lâm cảm thấy bụng mình đã đói quá mức, tựa hồ phát đau. Hân nhắc lên đệm chăn, chân trần xuống giường. Đang chuẩn bị nhìn xem nơi này có gì ăn được thì có người âm thầm nói chuyện. “Người... Đói bụng?” Âm thanh khàn khàn nhỏ nhỏ dọa Tô Vũ Lâm sợ run lên, nghiêng mặt qua nhìn, Huyền Vô Hàn lại ngồi ở cách đó không xa trên nhuyễn tháp, ánh mắt sáng quắc theo dõi hân, ánh mắt kia mang theo tình cảm cực nóng, cơ hồ muốn thiêu cháy Tô Vũ Lâm. Huyền Vô Hàn luôn tại Tư Noãn Điện, hân tựa vào nhuyễn tháp thật lâu cũng không thể đi vào giấc ngủ. Không nghĩ tới nửa đêm, Tô Vũ Lâm lại tỉnh dậy, còn chân trần đi tìm thức ăn. Chỉ trong nháy mắt, Huyền Vô Hàn lại như nhìn thấy Vân Ly đã trở lại. Vân Ly ở Tư Noãn Điện thì ban đêm thường xuyên tỉnh lại. Mỗi lần đều là chân trần đi tìm thức ăn, nhưng lại buồn ngủ, đi đường cũng xiêu xiêu vẹo vẹo. Lúc này nhìn thấy bộ dạng Tô Vũ Lâm, tâm Huyền Vô Hàn chấn động mạnh một cái, thiếu chút nữa liền tiến đến ôm người vào lòng. Nhưng cuối cùng hân thanh tỉnh, lạnh lùng nói ra câu nói kia. Tô Vũ Lâm nhìn hân một cái, cảm lấy một khối băng trên bàn, bỏ vô miệng chậm rãi nhai nuốt. Hai người, một cái trong lòng có hàng nghìn hàng vạn suy nghĩ, một cái lại thành thói ăn lót dạ, thế mà bình an vô sự. Tô Vũ Lâm ăn hết lát đã, dùng ống tay áo lau miệng, bỏ lên giường tiếp tục ngủ. Huyền Vô Hàn nhìn thấy hân nằm ở trên giường nhắm hai mắt lại, lại cười khê. Người này, lại cùng Vân Ly giống nhau, ngay cả cách dùng cổ tay áo lau miệng cũng giống như vậy... Buổi sáng hôm sau, Tô Vũ Lâm tỉnh dậy lần nữa, muốn đi tìm thân ảnh Huyền Vô Hàn thì phát hiện trong tấm điện đã không còn người. Thị nữ tiến vào hầu hạ hân rửa mặt chải đầu thì cả đám đều mang theo ý cười, thậm chí có thị nữ còn nói: “Công tử, đêm qua Hoàng thượng cùng người cùng giường, nói vậy ngày công tử trở thành Thị quân không xa!” “Thị quân?” Tô Vũ Lâm tựa hồ không biết rõ ý tứ lắm, trong lòng hân âm thầm suy nghĩ một phen, mặc dù là không rõ, nhưng hân cũng hiểu được, thị quân cùng Phụng quân không phải là một y tứ. Chẳng lẽ ý tứ chính là... phi tử? Thấy các cung nữ còn một bộ dạng vui mừng, Tô Vũ Lâm không khỏi có chút tức giận, ngay cả tảo tiện đều không cần, liền một mạch chạy về Vạn Hoa Đường. Hân hiện tại không giống hân trước đây, nhưng chung quy hân vẫn là Tô Vũ Lâm, không phải là Phụng quân Vân Ly, Huyền Vô Hàn nếu là muốn tìm người thay thế an ủi, hân tuyệt đối không phụng bồi! Có thể Tô Vũ Lâm không biết, sau khi Huyền Vô Hàn hạ triều, ánh vệ liền mang theo tin tức tiến vào ngự thư phòng. Đem việc Tô Vũ Lâm tiến cung tiến căn hậu quả nói tắt cả, tự nhiên cũng biết hân thay Cung Ngôn Nhã tiến cung, cũng quả thật ở trong cung mấy tháng. Nghe xong lời ánh vệ, Huyền Vô Hàn ở trong điện dạo bước. Cuối cùng dừng lại, trầm giọng: “Thiên Thương, hân còn có thân nhân? Có thể kiếm chứng hân thật là vẫn ở thị trấn nhỏ cách Thiên Tuyệt Nhai không xa?” Nay không thể trách Huyền Vô Hàn tồn tại tư tâm, Thiên Thương đến bẩm báo nói Tô Vũ Lâm bởi vì địa chấn ngày ấy bị ngâm trong nước đá rất lâu, sót cao không hạ, làm hồng đầu óc, chuyện cũ trước kia quên không còn một mảnh. Mà khi đó, đúng là khoảng thời gian hân đi tìm Vân Ly mà không được. Năm năm đã qua, hân không có tận mắt nhìn thấy Vân Ly, thủy chung không thể tiếp nhận Vân Ly thật sự rời đi nhân thế. Mà Tô Vũ Lâm xuất hiện trùng hợp như vậy, có thể hay không Vân Ly bởi vì núi lửa mà tan băng, nhìn thấy mặt trời nên tỉnh lại, lại bởi vì đóng băng lâu lắm, mới quên hết thảy? (Lời của editor: đóng băng từng ấy năm, tan băng, sống lại, Vân Ly à người là quý chứ k phải người a –lạnh run-) Thiên Thương mặt không chút thay đổi: “Hoàng thượng, người này thân phận còn chưa điều tra rõ, những thứ này chỉ do Cung Phi Nhiên nói, thuộc hạ nghĩ... Hoàng thượng lúc này không nên tiếp cận người nọ, nếu là do nước hân phái tới, e đối Hoàng thượng bất lợi.” Hết chương ☆ Mê hoặc Huyền Vô Hàn khép hờ mi mắt không nói gì, tựa hồ

nghe đến Tô Vũ Lâm có thể là gian tế nước hán. Chính là, một người như vậy, lãnh tuyết lãnh đạm, là cái bộ dạng một mặt thám nên có sao? Hay chính là muốn dụ dỗ câu dẫn hán, đợi khi hán không phòng bị, thì cho một kích trí mạng? Bất kể như thế nào, Tô Vũ Lâm, quả thật làm cho Huyền Vô Hàn nổi tâm tư, chẳng qua, tâm tư này đến tột cùng là như thế nào, không ai biết. Trong Vạn Hoa Đường, một người ngồi một mình trong viện bên cạnh bàn đá, một tay chống cằm, một tay nắm lấy vạt áo, thần thức không biết trôi dạt nơi nào, hai thị nữ bưng nước trà lên, cũng không buồn hạ ánh mắt. Hai thị nữ này là do Biện Tư Thành sai tới, hẳn rõ ràng không định gặp Tô Vũ Lâm nhưng trong lòng đã sớm đem y coi như yêu nghiệt muốn dùng gương mặt để tranh thủ tình cảm. Vạn Hoa Đường to như vậy, theo lý hẳn là bốn cung nữ. Lúc này chỉ vẹn vẹn hai người lại đây, hai người này chính là mới tiến cung không bao lâu, lòng dạ cũng không thâm sâu. Mỗi ngày quét tước sân, sửa sang lại tâm cung, còn phải đi ngự thiện phòng lấy thức ăn, bận rộn đầu choáng váng nào phòng. Hết lần này tới lần khác chủ tử còn không nói một lời, không biết thương tiếc người. Trà được mang lên, bất quá cũng chỉ là lá trà tầm thường, hai người các nàng ngại từ Vạn Hoa Đường đến Tư Trà Giam quá xa, đi qua đi lại cũng mất gần nửa canh giờ, liền ở Ngự thiện phòng, dùng lá trà đã qua sử dụng pha lại. Trà pha ra, ô vàng không nói, còn nổi một tảng lá trà bọt, cũng không biết uống vào có hương vị thế nào. Chung quy không bằng người hầu hạ ban đầu, Tô Vũ Lâm từ khi vào cung, cũng không uống trà, chép miệng một cái cũng là các thứ linh tinh đồ ngọt. Nhưng là hôm nay thần thức đi xa, thuận tay nâng chung trà lên liền uống một ngụm. Chờ thứ chất lỏng chua xót ngập tràn trong miệng, hẳn như sương mây, xoay người đem trà từ trong miệng toàn bộ phun ra. Tâm hai tiểu cung nữ nhất thời hoảng hốt, tưởng muốn trách tội các nàng dùng lá trà thứ phẩm. Vừa định kinh hô chủ tử tha mạng, chợt nghe hán thần nhiên : “Ta không uống trà, đi lấy chút điểm tâm.” Tô Vũ Lâm chỉ cảm thấy trong miệng tràn ngập vị đắng chát, hẳn không uống trà tự nhiên không biết trà ngon uống vào ý nhị vô cùng, chính là hẳn uống vào một ngụm, vốn cũng không phải là thứ trà ngon lành gì. Mới vừa rồi hẳn luôn nghĩ đến chuyện Huyền Vô Hàn, giờ hồi thần, bỗng có chút lúng túng, cũng không quản các cung nữ thế nào, chạy vào tâm cung, cắp mấy khối điểm tâm rồi vọt ra khỏi Vạn Hoa Đường. Cho dù hẳn không có phẩm vị, thân phận lại ở nơi này, thủ cung môn thị vệ* cũng không dám cản trở hẳn. Trong lòng có hàng nghìn hàng vạn suy nghĩ, Tô Vũ Lâm cũng không nhìn đường, chỉ muốn tìm một nơi yên lặng. Lượn quanh mấy vòng, cho dù chưa từng thấy qua thị vệ cung nhân của hán, nhưng cũng không ai dám ngăn đón. Một là y phục hẳn bất phàm, diện mạo biểu tình không thay đổi, hai là gương mặt của hẳn tất cả mọi người đều nhận được. *Thủ cung môn thị vệ : thị vệ trấn giữ cửa cung. Năm đó, Phụng quân Vân Ly được Huyền đế sủng ái như thế nào, trong cung mọi người đều biết được. Lúc này nhìn thấy một người có gương mặt giống hệt Vân Ly, trong lòng tự nhiên có đoán, liền hành lễ rồi cho qua. Chờ hẳn cảm thấy lòng bàn chân có chút trướng đau thì hơi giương mắt, liền nhìn thấy xung quanh toàn là mặt đào. Bên trong rậm rạp lá xanh mượt mà, đem mặt đào chín mọng ép rú xuống. Gió nhẹ thổi qua, có thể ngửi thấy một cỗ hương khí ngọt ngào. Không cần ăn vào miệng, đã cảm thấy trong miệng có vị ngọt. Không cần phải nói, nơi này đích thị cảm địa, đào viên! Tường cao không che nổi cây đào nhiều năm chưa từng chăm sóc, có chạc cây đã kéo dài ra tận đường đi, mấy quả mặt đào lớn bằng nắm tay bị chim bay mổ tạo thành nhiều lỗ hồng lõm chõm. Nếu là bình thường thì có thị vệ trông chừng, sẽ chăm sóc cắt tỉa, nhưng Huyền đế một năm đến có một lần, bọn hán cũng lười biếng. Trên cánh cửa được sơn son trạm trổ có một cái khóa rất nặng, Tô Vũ Lâm nhìn thấy khóa trên mặt rỉ sét, ngực thỉnh thoảng trướng đau. Hẳn che ngực, quét mắt một cái. Chờ đến khi phát hiện góc tường cách đó không xa có một cái thang gỗ, khẽ thở mấy hơi, đi tới. Huyền Vô Hàn không cho phép có người tới gần nơi này, nhưng bên trong mặt đào hàng năm vẫn trổ đầy, chia khóa vốn trong tay Biện Tư Thành, bọn thị vệ cũng không dám trộm khóa vào ăn vụng. Liền nghĩ ra phương pháp, theo cây thang leo đi lên, hái mấy trái ăn đỡ thèm. Tô Vũ Lâm từ từ leo lên thang, đập lên tường thành cao hơn người, cúi đầu, liền thấy cả vườn đào, chẳng biết tại sao, tất cả những âm ức trong lòng cũng tiêu tán. Cần thận đem cây thang thu lại phóng tới bên ngoài vườn, bẻ gãy mấy nhánh cây ngang đường, thuận lợi rơi vào bên trong vườn. Dưới lòng bàn chân là cỏ non mềm mại, ánh nắng không chiếu đến, biến thành một thảm non non màu xanh biếc, buổi sáng sương sớm còn chưa tan, chỉ chốc lát liền làm ướt vớ Tô Vũ Lâm. Các nhánh cây rối loạn ngăn trở đường đi của hẳn, ống tay áo cũng không biết từ lúc nào bị rách ra. Thật vất vả tìm được đường đi nhỏ trong vườn, hẳn đã có điểm xuất mồ hôi. Thuận tay hái một trái mặt đào, đang muốn ăn lại phát hiện trên đào đều là lông. Nếu ăn hết không bị thương yết hầu mới là lạ. Nhưng nếu để cho hẳn lợn trở lại đi rửa sạch sẽ, phỏng chừng yết hầu đều bốc khói (ý là khát đến bốc khói). Thoáng nhìn ống tay áo đã muốn xé nát, hẳn lộ ra ý cười nhẹ nhàng, dùng sức xé, đem hơn phân nửa ống tay áo giặt xuống dưới. Cánh tay trắng nõn cũng tùy ý lộ ra. Dùng ống tay áo xoa xoa đào, tiếp tục bò đi lóp vó đào, Tô Vũ Lâm mới thỏa mãn cắn một cái. Ngọt! Hương vị ngọt ngào, hơn nữa thịt quả cũng ngọt ngào mọng nước, khiến hẳn nhìn không được nhẹ hừ một tiếng đầy thỏa mãn. Mùi vị kia hẳn là trong mọng hương qua, nếu không tại sao có thể cảm giác thư thái quen thuộc? Hẳn buổi sáng một mực ngăn người, tảo thiện cũng chỉ uống vài ngụm canh ngọt. Lúc này hội đói bụng, chờ trong bụng cảm giác căng căng hẳn mới cúi đầu phát hiện trên mặt đất rơi rụng hơn mười đào hạch (hạt đào). Không khỏi đánh nắc một cái tiếp tục ngẩng đầu nhìn mặt trời rực rỡ trên cao. Nếu là có một gốc cây râm mát, đánh một giấc, cũng xem như là tuyệt vời sau giờ Ngọ đi. Sau khi dùng Ngọ thiện, Huyền Vô Hàn vốn định đi Ngự thư phòng xem tấu chương. Chính là tìm của hẳn lại không an tĩnh được. Hồn nhiên không biết chính mình một đường đã đi đến Vạn Hoa Đường, đến khi các cung nữ tung hô hành lễ thì mới giật mình. “chủ tử nhà các người đâu? Ngủ trưa sao?” “Hỏi bẩm Hoàng thượng, chủ tử buổi sáng hôm nay ra ngoài, chúng nô tì... chúng nô tì không biết đi nơi nào ạ.” Hai người các nàng không muốn đi theo Tô Vũ Lâm, thường thường hẳn đi ra ngoài một lát tự sẽ trở về, ai biết hôm nay đều qua bữa trưa mà còn không gặp thân ảnh. Trùng hợp Hoàng đế tự nhiên lại đến đây, hai nàng sợ hãi quỳ xuống. Từ ngày đem thân thể Tô Vũ Lâm điều tra qua, đã hơn mười ngày. Huyền Vô Hàn lại không có đem việc này báo cho Thừa tướng, thuận đường trị hẳn khi quân chi tội. Thừa tướng vẫn như cũ cho là nữ nhi của hẳn trong cung không có tiền đồ không tranh sủng làm một cái nương nương vinh hoa phú quý, cũng giận nữ nhi không thương gia trung, một lần cũng không chịu về nhà thăm viếng. Huyền Vô Hàn thì khác này không có ý trừng phạt cung nữ, chỉ là cau mày chỉ lạnh mặt tiếng liền quay lưng đi ra ngoài. Biện Tư Thành bị gọi tới thì tưởng xảy ra đại sự gì, lại nghe Huyền đế chậm rãi nói : “Sai người điều tra, cái người trong Vạn Hoa Đường đi nơi nào?” Biện Tư Thành sững sốt, tựa hồ không dám tin, nhưng thấy Huyền Vô Hàn rũ mi mắt, vuốt vuốt ngọc thạch trong tay, thì đáy lòng có chút hoảng hốt, hay là, hoàng thượng thật sự bị mê hoặc? Đại khái là tới giờ Mùi canh ba, chu sắc đại môn (cánh cửa màu đỏ) bị mở khóa. Huyền Vô Hàn mặt âm trầm đi vào, dựa vào nội tức tìm được người ở góc cây đang say ngủ. Thấy trên mặt đất đầy hạch đào, còn người nọ đồ ửng hai má, Huyền Vô Hàn có chút mê mang. Xoay người đem người bế lên, Tô Vũ Lâm mơ mơ màng màng râm râm một tiếng, đem mặt hướng ngực Huyền Vô Hàn cọ cọ. Nhất thời, đồng tử Huyền Vô Hàn co rụt lại, song chương ôm lấy Tô Vũ Lâm theo bản năng siết chặt. Ly nhi... Cửa lớn bên ngoài, thị vệ quỳ trên đất, nơm nớp lo sợ chờ đợi trách phạt. Bọn hẳn thấy Huyền đế ôm người đi ra, chỉ biết tội này sợ đầu cũng không còn. “Trẫm không phải không biết, các người cầm bạc trong cung, lại tiêu dao tự tại! Nay cũng đã giờ Mùi, còn nằm trên giường! Người đâu! Toàn bộ lỗi xuống cho Trẫm! Tường thành Thiên Tuyệt Nhai không phải nhiều người không chịu nổi sao, đều đưa qua!” Huyền Vô Hàn mới đầu còn đè nén thanh âm, sợ đánh thức người trong lòng, đến lúc sau, lại không thể tự chủ. Tô Vũ Lâm chậm rãi mở mắt, cảm giác bên tai có tiếng đập thình thịch, vô ý thức đưa tay gãi gãi. Huyền Vô Hàn cúi đầu nhìn thoáng qua, về mặt điệu đi không ít. “Tĩnh ngủ sao? Cũng không sợ có xà chui vào y phục sao, trên mặt đất có thể ngủ sao, há?” Tô Vũ Lâm tựa hồ vẫn còn trong mộng, đôi Huyền Vô Hàn cười, thanh âm cũng không tự giác nhu hòa. “Vô Hàn...” Vừa dứt lời, chỉ thấy Huyền Vô Hàn ngẩn ra, có chút sợ không bắt được cảm giác từ đáy lòng trào lên, hẳn chần chờ : “Ly nhi mới vừa rồi...” Một tiếng xưng hô này đem Tô Vũ Lâm đánh tỉnh, sắc mặt hẳn có chút trắng bệch, nhũn nhũn, từ trong lòng Huyền Vô Hàn giẫy ra, đưa tay gãi gãi cánh tay có chút ngứa, âm thanh lạnh lùng nói : “Hoàng thượng lại nhận sai, nếu là tưởng nhớ Phụng quân, lúc trước vì sao không cùng theo đi!” Hẳn nói lời này quả là đại nghịch bất đạo, không chỉ mắng Huyền Vô Hàn dụng tình không sâu, không có tự tử, còn bảo vua một nước đi tìm chết, chẳng lẽ lại không phải là tội chém đầu! Các thị vệ bị liên can quỳ trên mặt đất cũng hít vào ngụm khí, người này cũng quá mức to gan lớn mật. Bất quá là y vào khuôn mặt giống Phụng quân thôi, thật tưởng là chánh chủ sao! Dám nói chuyện cùng Hoàng đế như vậy, nếu là được cung chiều thì còn kiêu ngạo đến mức nào! Ai ngờ Huyền Vô Hàn lại không có giận dữ, ngược lại không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Tô Vũ Lâm, xà ra ý cười. “Trẫm chưa bao giờ cảm thấy, Ly nhi đã rời nhân thế.” Bỏ lại một câu không minh bạch, Huyền Vô Hàn mặt lạnh

ly khai. Ảnh vệ cũng bắt đầu ra tay điều tra chuyện của Tô Vũ Lâm, tuy rằng tiến triển chậm chạp, nhưng là sáng hôm nay hắn thu được một bức nội hàm, cũng chỉ có một câu. “Thiên tuyệt Nhai ngoại Bồng Lai trấn, cũng không có một nhà họ Tô.” Nói như vậy, tin tức từ Cung Phi Nhiên, lại không thể tin. Thân phận thật sự của Tô Vũ Lâm, tựa hồ là một bí ẩn cần tháo gỡ. Không thể phủ nhận, Huyền Vô Hàn đã muốn bắt được thứ gì, nhưng là kia linh quang chợt lóe rồi biến mất, khiến hắn thập phần ảo não. Từ Đào viên trở lại Vạn Hoa đường, Tô Vũ Lâm vẫn đắm chìm trong câu nói của Huyền Vô Hàn. Hắn trăm mối vẫn không có cách giải, bộ dạng kia của Huyền Vô Hàn, cũng không giống là si tình đến mức cuồng, như thế nào nói ra câu nói không thực tế thế kia. Nếu Phượng quân thật sự không có chết, vì có gì năm năm thời gian, còn không tìm được người? “Tê... Hào ngửa...” Cúi đầu nhìn thoáng qua cánh tay, đã cào ra tơ máu, nhưng là cảm giác tê ngứa kia làm thế nào cũng không ngăn được. Dàn trên mặt cũng bắt đầu ngứa, không chi như thế giữa kẻ tay cũng bắt đầu ngứa. Trong lòng phiền muộn, hai tay trào không ngừng. Khi cung nữ bưng nước ấm tiến vào cấp hắn lau thì kinh hô: “Chủ tử, người làm sao mà nổi lên nhiều chấm đỏ như vậy!” Lúc này, Tô Vũ Lâm không có thấy, cổ hắn, trên gương mặt, đều là từng mảng chấm nhỏ đỏ hồng. Trên cánh tay bởi vì bị cào mà đỏ bưng, mới không có nhìn ra những điểm đỏ thật nhỏ. Lúc này đi gọi Ngự y tới trái lại rất ma lư. Tô Vũ Lâm bị cung nữ giữ chặt tay không được trào, hắn có chút khó nhìn vận vẹo thân mình, có chút tự giễu trầm thấp cười than nhẹ một câu. Không phải thích đào sao... Điểm này thế nhưng không giống... Ngự y vốn là dùng thuốc mỡ lau, cảm ngứa, bắt mạch, nghi ngờ nói: “Di, trong cơ thể cũng không tích tụ khí, cũng không phải tính khí bất hòa, dị ứng chi bệnh. Xin công tử nhường vì thần nhìn lại cánh tay.” Ngự y cẩn thận nhìn một phen, dùng ngón châm đâm đâm, hơi hơi đau khiến Tô Vũ Lâm rút lại cánh tay. “Thì ra là thế, công tử hôm nay có phải hay không đem đào mao chạm vào người? Đào mao quá mức nhỏ, đâm vào da, mới gây ngứa không dứt. Công tử gỡ, mới xuất hiện điểm hồng, không có gì đáng ngại, chỉ cần bôi thuốc mỡ thì tốt rồi.”

Đào mao: lớp lông nhỏ phủ bên ngoài trái đào. Ngự y vừa nói xong, ngoài điện đã có người cao giọng: “Hoàng thượng giá lâm!” Hết chương ☆ Âm muội Huyền Vô Hàn nhận được tin tức rất mau, từ Tư Noãn điện đến Vạn Hoa Đường, ngồi kiệu cũng mất gần nửa canh giờ. Nói như vậy, hắn rõ ràng là vận nội kinh, dùng khinh công chạy tới. Thực làm cho người ta ngoài ý muốn. Hắn vừa tiến vào tầm điện, đã nghe đến một cỗ thanh lương hương khí. Ảnh vệ báo lại Vạn Hoa Đường đi mời Ngự y, hắn liền mất hồn mất vía chạy đến, thậm chí đi được nửa đường liền vút kiệu, để khí chạy đến. Vừa bước vào tầm điện, hắn dĩ nhiên có chút hồi hận, chính mình đã qua tuổi dễ xúc động, về tình về lý cũng không nên lỗ mãng như vậy. Chính là, ngửi được hương khí này, đôi mắt hắn chợt lóe, loại mùi này, hắn tuyệt đối không xa lạ gì, năm đó Vân Ly bị bệnh đậu mùa quanh thân cũng là loại hương này, chẳng lẽ... Bịch một tiếng, cửa nội điện bị người một cước đá văng, Huyền Vô Hàn về mặt lạnh lùng, rất nhanh tìm được Tô Vũ Lâm đang ngồi trên giường, đảo mắt liền nhìn thấy hắn lộ ra cổ cùng cánh tay, trên da che kín điểm đỏ thật nhỏ. Loại này tương tự tình cảnh làm cho hắn ngực nhói đau năm đó, há mồm lại nói không ra lời. Đến khi đem lời trong miệng khó khăn nói ra thì đã muốn khản khản. “Hắn... Lại bệnh đậu mùa sao?” Không phải nói trị liệu sẽ không tái lại sao? Như thế nào còn có thể... Như là thật vất vả có một tia an ủi, lại bị người hung hăng vạch vết sẹo ra, liền cảm thấy trước mắt biến thành màu đen. Ngự y cùng Tô Vũ Lâm đồng thời kinh ngạc liếc nhìn Huyền Vô Hàn, Tô Vũ Lâm phát giác sắc mặt y có chút trắng bệch, lại cảm thấy có chút đau lòng, giống như nhiều năm trước kia, cái biểu tình này hắn đã từng gặp qua. Nhưng là hắn tuyệt đối không có khả năng gặp qua, tâm trạng này quá nhiều nỗi lòng hắn làm cho hắn buồn bực, lời nói ra lại vô tình mà tuyệt tình. “Xem ra Phượng quân mạng thật lớn, trước kia bị bệnh đậu mùa lại không chết a.” Lời này vừa nói xong, đã thấy Huyền Vô Hàn lập tức đỏ hai mắt, phút chốc lắc mình đến trước mặt Tô Vũ Lâm, lấy tay chế trụ cổ hắn âm thanh lạnh lùng: “Trẫm không cùng ngươi so đo, thân phận của ngươi đến nay vẫn u mê. Nếu không phải khuôn mặt này của ngươi, gia yến ngày đó ngươi liền thân thù lưỡng phân (đầu mình hai nơi)!” Lời của hắn đủ ngoan, chính là Tô Vũ Lâm khó chịu lại ánh mắt, không thấy nửa điểm thương tiếc trong đôi mắt lạnh lùng của Huyền Vô Hàn. Hắn ái Vân Ly sâu vô cùng, năm đó bệnh đậu mùa, hắn luôn canh cánh trong lòng. Tuy rằng Vân Ly mạng được cứu trở về, nhưng hắn lại như cũ tự trách. Đối với Tô Vũ Lâm một bộ sinh tử vô nghĩa, hắn giận không thể báo. Người này, chẳng lẽ một chút cũng không thương tiếc chính mình sao? *Ngaoan: ngaoan độc Ngự y ở một bên tâm kinh đảm chiến*, nhỏ giọng: “Hoàng thượng, công tử hắn... không phải bệnh đậu mùa, chỉ là đào mao đâm vào da thịt, xoa thuốc mấy canh giờ thì tốt rồi.” Huyền Vô Hàn ngăn ra, buông lỏng tay, về mặt có chút quái dị, “Có thật như vậy không?” “Vị thần không dám lừa gạt Hoàng thượng...” Lại nhìn Tô Vũ Lâm, người nọ rõ ràng là vạch mỗi mạng theo ý cười, trong mắt mang theo hài hước. Điều mà trước đây hắn chưa từng phát hiện, từ lúc hắn được người cứu lên từ băng hồng thủy, cũng chưa từng cười qua. Mà Huyền Vô Hàn cũng lần đầu tiên thấy hắn cười, trong lúc nhất thời lại quên chính mình mới vừa rồi lúng túng, nhìn Tô Vũ Lâm có chút ngây ngốc. Tươi cười ôn nhu thanh tao như vậy, chỉ Vân Ly mới có. Hai người như vậy “tình ý miên miên” nhìn nhau, cung nữ cùng Ngự y tự nhiên biết điều lui xuống. Một lát sau, Tô Vũ Lâm lấy lại tinh thần, khôi phục lại bộ dạng lạnh lùng, chính là hai má có chút phồng hồng, đôi lông mày vuốt vuốt sợi tóc, kì thực là dùng cổ tay áo che che, vô nhẹ gương mặt đã muốn nóng bừng. Huyền Vô Hàn ho nhẹ một tiếng, nhìn nhìn cánh tay đã bôi thuốc, lại phát hiện trên cổ còn chưa bôi, liền bật thốt: “Trẫm giúp ngươi bôi thuốc.” Tô Vũ Lâm có chút kinh ngạc, nhắc nhở: “Ta không phải Phượng quân, Hoàng thượng nếu còn tiếp tục nhận lầm, ngày mai liền đề ta xuất cung. Chỉ là Cung Phi Nhiên cùng muội muội là vô tội, muội hắn đã có người trong lòng, ngươi ép buộc nàng là không đúng.” Hắn còn không biết chuyện triều đình, tương Hoàng đế nên mộ thiên kim thừa tướng. Huyền Vô Hàn nhíu mày: “Tốt lắm, Trẫm cùng ngươi làm ước định, Trẫm sẽ gọi ngươi ‘Vũ Lâm’, nhất định không gọi sai.” Không nghĩ tới hắn lại làm ra ước định như vậy, Tô Vũ Lâm hiển nhiên có chút không dám tin tưởng. Chờ trên cổ truyền đến thanh lương cảm giác, hắn mới vô ý thức rút rút, người nọ, đầu ngón tay mang theo tê dại khiến tâm hắn đập loạn, vốn nên bình tĩnh kiểm chế mà giờ phút này toàn bộ đều không hữu hiệu, rõ ràng đây lòng nghĩ cần tự nhiên một chút, nhưng là thất lung cũng bắt đầu nhũn ra, thân thể hắn vì sao nhạy cảm như vậy?! Huyền Vô Hàn quy củ bôi thuốc, lại có chút lơ đãng cúi đầu nhìn thoáng qua, thấy Tô Vũ Lâm có chút run run, còn tưởng hắn đau đớn, có chút bần thần buông tay hộp thuốc, đưa tay phải khẽ lấy thắt lưng hắn, Huyền Vô Hàn vốn không lòng dạ nào nghĩ động tác này, gần như là theo bản năng hành động. Lại không nghĩ đến Tô Vũ Lâm khẽ rên một tiếng, yếu đuối trong ***g ngược mình. Hai người nhìn nhau đều có chút phát mộng. Tô Vũ Lâm đỏ mặt, cắn môi, bắt buộc chính mình bình tĩnh lại, cố điều chỉnh thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng một chút, nào ngờ vừa mở miệng lại là âm thanh nhu mềm, hắn kinh hoàng che miệng lại, có chút tức giận trừng mắt liếc Huyền Vô Hàn một cái. Vô tội nhất đó là Huyền Vô Hàn, hắn thật ra không có làm cái gì, hắn chỉ là giúp bôi thuốc thôi mà, với lại ở gần vành tai bôi bôi một chút. Nhưng lại chọc Tô Vũ Lâm động tình, theo lý người này rõ ràng không muốn thân cận hắn, có nên không... Huyền Vô Hàn bỗng nhiên tà mị cười, cúi người sát mặt Tô Vũ Lâm, trầm giọng: “Thân thể ngươi... thực yêu thích ta...” Vô si! Cái gì gọi là thân thể hắn thích! Nói hắn giống như dục cầu bất mãn a! “Ngươi nói bậy bạ gì đó! Ta... Ta chỉ là mệt mỏi quá thôi!” Gượng ép lấy cớ khiến Huyền Vô Hàn cất tiếng cười to, như muốn hào hào khi dễ một chút, hắn mê hoặc nói: “Không bằng chúng ta đánh cuộc, thế nào, mới vừa rồi Trẫm liền chạm ngươi nơi này...” Hắn dùng đầu ngón tay điểm một chút trên cổ y, liền thấy y thở gấp một tiếng, tiểu ý càng sâu, “Kia Trẫm dùng miệng chạm một chút, nhìn xem rốt cuộc...” “Ngươi dám... Ăn a..... Không..... Ăn...” Vốn là trêu đùa, chính là khi môi Huyền Vô Hàn chạm khẽ vào cổ trơn mềm trắng nõn của Tô Vũ Lâm, thì một cỗ hương sữa ngọt ngào xộc vào khiến hắn nháy mắt mất hết thần trí, không tự chủ chia đầu lưỡi liếm liếm, chờ người trong lòng phát ra tiếng ngâm kiêu mị, thân thể hắn nhất thời căng cứng, hạ thân không thể kiềm chế đột nhiên phát cỡ!!!! Tự nhiên, môi hôn cũng chưa từng dừng lại. Chờ lần thứ hai ngẩng đầu lên thì Tô Vũ Lâm hai mắt đã sưng mù, miệng khẽ nhếch lên, thở gấp, mà vật áo cũng bị người kéo lệch, lộ ra tầng lớp ngực tuyết trắng. Hai điểm như ẩn như hiện, càng làm cho người muốn ngừng mà không được. Huyền Vô Hàn thờ nhẹ một hơi, áp chế chính mình phát dục, giọng khản khản: “Ly nhi, ta...” Một tiếng “Ly nhi” đánh rớt Tô Vũ Lâm đang còn trong mê hoặc, cấp tốc kéo trở về, hắn tròn đôi mắt, đẩy lùi thần sắc mị hoặc khi nãy, hừ lạnh một tiếng, phản thủ tát một cái, đánh vào mặt Huyền Vô Hàn. “Ba” một tiếng, Tô Vũ Lâm mạnh mẽ đẩy ra Huyền Vô Hàn, cho dù thân mình còn nhũn ra, lại cố chấp xuống giường, xiêm y không ngay ngắn đi ra ngoài. Huyền Vô Hàn hiển nhiên lần đầu bị người đánh cái tát, nhưng hắn lại không tức giận, xoay người liền giữ chặt tay Tô Vũ Lâm, người nọ quăng hai cái không bỏ được, liền quay lại hai mắt đỏ hoe nhìn hắn quát: “Ngươi thả ta xuất cung!” “Trẫm không cho phép!” “Vậy ngươi đến tốt cùng muốn như thế nào! Ta không phải Vân Ly, cũng không phải là thể thân!” Tô Vũ Lâm rống đến lợi hại,

cúi đầu kích liệt ho khan, đôi mắt hàm chứa lệ. Hắn biết hoàng cung này không thể ở lại, đến cuối cùng hắn sẽ quên mình là ai, có thể sẽ biến thành Vân Ly, có lẽ sẽ mất đi bản sắc vốn có. Hắn rõ ràng không phải người thích khóc, hắn rõ ràng mọi sự không để ý, hắn rõ ràng không thích Huyền Vô Hàn ... Chính là mọi thứ dần dần sụp đổ, sự tinh đã thoát khỏi sự khống chế của hắn. Hắn để tâm Huyền Vô Hàn đối Vân Ly có chấp, hắn để tâm người nọ luôn kêu sai tên của hắn, hắn để tâm mình không phải một cái thể thân. Nguyên nhân bắt quá là ... Hắn không thể thoát khỏi bị hấp dẫn, bị Huyền Vô Hàn hấp dẫn, ngay cả tâm cũng không thể khống chế. Như lúc trước hắn nguyên bản không muốn tiến cung, nhưng lại đáp ứng vào, giống nhau. Huyền Vô Hàn biết thời khắc này không thể đem ý nghĩ trong lòng mình nói cho Tô Vũ Lâm, hắn khẽ thở dài một cái, đi xuống giường, đem cái người cổ chấp kéo vào trong lòng, hôn một chút “Trầm trầm nghĩ ngợi lưu lại, người nhà ngươi đều đã mất, xuất cung sẽ sống thế nào? Hôm nay là Trầm không đúng, ngươi nghĩ ngợi thật tốt, Trầm ngày mai trở lại thăm ngươi.” Hắn bây giờ còn không thể nói căn bản không hề có Tô Vũ Lâm, cho tới bây giờ chỉ có Vân Ly. Chỉ là hiện tại người này cái gì cũng không nhớ rõ, còn trở nên phá lệ lạnh lùng. Nếu không có chứng cứ xác thực, hắn tuyệt đối sẽ không tin mình chính là Vân Ly. Huyền Vô Hàn ly khai Vạn Hoa Đường, quay đầu lại nhìn thoáng qua. Hắn tin tưởng, rất nhanh, ảnh vệ liền mang thứ hắn muốn đến. Mà Vân Ly, cũng nên có thời gian thanh tĩnh. Hắn chắc chắn, Tô Vũ Lâm, căn bản chính là Vân Ly thôi. Trở lại Tư Noãn Điện, Huyền Vô Hàn vừa mới ngồi vào ghế, liền nghe thấy bên tai âm thanh thật nhỏ, cười nói: “Đã trở lại?” Thiên Thương từ góc tối đi tới, mặt không chút thay đổi: “Bẩm chủ tử *, thuộc hạ đã điều tra rõ, lúc trước cứu Tô công tử đích thị là Linh Cừ, Thanh Yên phủ, Thẩm hoàn lương. Người này bây giờ đang ở Thanh Yên phủ, Vô Hoan các, thuộc hạ vốn muốn mang người về, không ngờ bên cạnh người này lại ẩn nấp một cao thủ võ lâm, thuộc hạ vô năng, thỉnh Chủ tử trách phạt!” *Chủ tử: ở đây Thiên Thương gọi Huyền Vô Hàn là chủ tử, không phải Hoàng thượng, vì tổ chức ảnh vệ k thuộc triều đình. Huyền Vô Hàn cười lạnh, gõ bàn “Nga? Lại có một cái nhân vật lợi hại hơn cả Thiên Thương à? Trầm nghĩ, cũng chỉ có một vài người chứ... Không ngại, hắn không đến, Trầm sẽ đi. Thanh Yên phủ là cái gì địa phương, Thẩm hoàn lương xem ra cũng là cái nhân vật lợi hại, ở dưới mí mắt Trầm lại có cao thủ che chở, chẳng lẽ là người giang hồ trong chốn võ lâm?” Linh Cừ cách Thiên Sơn không xa, mà Thiên Sơn gần đây nhanh chóng nổi lên vụ “ẩn giáo”, Linh Cừ cũng bởi vậy thường có võ lâm nhân sĩ đi lại. Thiên Thương do dự trong một chốc, mới nói: “Người nọ... bắt quá là lão bản ... tiểu quan quán...” Huyền Vô Hàn thể nhưng lại có chút hứng thú, hắn cười khẽ: “Cái này, Thẩm hoàn lương còn chưa hoàn lương a...” Hắn đứng dậy, về mặt không hề giận “Ngày mai sau bữa tối, theo Trầm xuất cung, bảo hộ Vũ Lâm” Thiên Thương sùng sốt, nhưng không có hỏi vì sao phải mang theo Tô Vũ Lâm, cúi đầu lui xuống. Huyền Vô Hàn vào ban ngày không đi, mà là đi vào buổi tối, rõ ràng là muốn hảo hảo thử Thẩm hoàn lương một phen...
===== Quân: Thật lâu mới ra chương mới, xin lỗi mọi người nhiều nhiều nha ~~~~ Nhân dịp năm mới tung 3 chương luôn nhé! Chúc mọi người năm mới thêm tuổi mới, có nhiều niềm vui trong cuộc sống và thành đạt trong công việc nhé! Yêu mọi người! ^^ NĂM MỚI VUI VẺ!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Thụ Khoái Lai Khẩu Khẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

☆ Xuất cung

Edit: Vân Khinh

oOo

Lần này Huyền Vô Hàn không có tự mình đem người mang lại đây, mà ngồi một bên trong xe ngựa, chờ Biện Tư Thành đem người dẫn tới, người nọ rõ ràng có chút mất hứng, mặt mang vẻ giận, còn dùng tay áo che miệng ngáp.

Huyền Vô Hàn có chút ngạc nhiên, mới vừa tách ra, bắt quá là một ngày đêm, sao có thể chật vật thành như vậy.

Thế nhưng hắn lại không biết, ngày hôm qua Tô Vũ Lâm ngủ không được tốt, vừa mới qua giờ tý liền tỉnh lại, lăn qua lộn lại đến hừng đông mới chợp mắt được một tí. Ban ngày vốn là định giờ Ngọ nghỉ ngơi một hồi, lại nghe nói Huyền Vô Hàn muốn đến xem hắn, hại hắn ngủ cũng không dám ngủ say. Kết quả chính là suốt một ngày, cũng không thấy người đâu. Tự nhiên trong lòng Tô Vũ Lâm có chút tức giận, tưởng bị người lừa gạt.

Lúc Biện Tư Thành lại thỉnh hắn, sắc mặt hắn thập phần khó coi.

Huyền Vô Hàn cất lên ý cười, đem người kéo lên xe ngựa: “Đêm qua đi bắt trộm hay là chính mình làm trộm?”

Ý tứ cười nhạo trong lời nói khiến Tô Vũ Lâm gắt gao xoay mặt trừng Huyền Vô Hàn một cái, lại không biết nói cái gì, đành hung hăng tròn mắt liếc một cái. Hắn bộ dạng xấu hổ như vậy nhưng thật ra rất câu dẫn người, thấy Huyền Vô Hàn rùng mình, giật giật thân mình, xoay người sang chỗ khác không thèm nhìn hắn.

Nếu là cùng Vân Ly một phòng, hắn nói đó là ủy khuất chính mình. Mỗi lần đều là đem người ôm vào trong ngực, hảo hảo trêu chọc một phen. Cho dù hai người không có chân chính viên phòng sự, nhưng thân thể Vân Ly sớm bị hắn làm cho nhạy cảm không thôi, chỉ cần hắn thoáng tới gần, liền không thể ức chế run rẩy hưng phấn.

Chính là, hiện tại...

Không vội, hắn là nhanh.

“Chúng ta đây là ... Muốn xuất cung? Ngươi là”

Tổng ta xuất cung sao ?

Mới vừa rồi đi qua cửa cung Tô Lâm nghe được bọn thị vệ nói chuyện, mới hiểu được bọn họ ra ngoài cung rồi.

“Trẫm nghe nói Linh Cừ có một chỗ tốt, muốn mang người đi nhìn một cái. Người chỉ cần đi phía sau Trẫm nhìn thì tốt rồi, người bên ngoài cùng người nói chuyện, không được phản ứng.” Một câu nói sau cùng này thập phần bá đạo. Bất quá cũng là phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, bộ dạng Tô Vũ Lâm, đưa mắt nhìn khắp thiên hạ, cũng không có mấy người so sánh được, cái loại địa phương hoan trang này, long ngư hỗn tạp, đều là loại sắc dục huân tâm, nhìn thấy Tô Vũ Lâm, động tay động chân khẳng định không phải nói.

Tô Vũ Lâm bĩu môi, từ chối cho ý kiến.

Từ Hoàng cung đến Thanh Yên phố, ước chừng một canh giờ, xem ra loại địa phương này, cũng không dám quá mức trắng trợn cách Hoàng cung quá gần.

Lúc này đã muốn không nhìn rõ đông tây, bầu trời đêm điểm thêm nhiều ngôi sao bàng bạc, vốn là lúc nên nằm ngủ, vậy mà nơi đây tiếng người ồn ào phi thường náo nhiệt. Lồng đèn đỏ thắm treo đầy phố, hai người bọn hắn xuống xe ngựa bước vào Thanh Yên phố, xộc vào mũi là một tràn khí nồng nặc mùi son phấn. Bất luận là Huyền Vô Hàn hay là Tô Vũ Lâm đều không nhịn được đồng thời che mũi.

Tô Vũ Lâm liếc xéo Huyền Vô Hàn một cái, mặt lạnh nói : “Đây là nơi người nói chỗ tốt địa phương?”

Hắn liếc một cái liền nhận ra, đây là nơi hắn được người cứu lên rồi bị bán vào đây.

Huyền Vô Hàn đang muốn đáp lời, lại thấy một người phe phẩy cây quạt đi tới, hướng về phía Tô Vũ Lâm cười : “Hôm nay có thể gặp một người đẹp như vậy, như thế nào, sắc mặt khó coi như vậy, hay là không trùng ý vị gia bên cạnh, không bằng theo ta , thế nào?”

Hắn nói xong muốn đưa tay sờ mặt Tô Vũ Lâm, Huyền Vô Hàn hai mắt chợt lóe, tay chộp vào cổ tay người nọ bẻ một cái, chợt nghe một tiếng sói tru, nam nhân cầm cây quạt ôm cổ tay gào khóc kêu to, buông lời chửi rủa. Thân phận của hắn có lẽ là cũng không thấp, lúc này đã có người xông tới, muốn đòi một cái công đạo.

Huyền Vô Hàn giữ chặt tay Tô Vũ Lâm, vòng qua mấy người kia bước đi. Lúc này Thiên Thương ra mặt giải quyết.

Thanh Yên phố không chỉ Thảm hoàn lương một nhà tiểu quan quán, hắn mở quán lấy tên cũng thông thường làm cho người ta nhận thức tường tận, Vô Hoan các.

Tiền viện môn, được hai gã sai vặt khá lớn tuổi chào đón. Bọn hắn phỏng chừng là quá lớn tuổi mới bị đẩy xuống dưới, mỗi bước đi thì đều lắc mông, rõ ràng đã già mặt đầy nếp nhăn còn muốn trất lên son phấn, thoạt nhìn khiến cho người ta hết muốn ăn uống.

“Hai vị gia, chính là đến mua vui? Vô Hoan các chúng ta cái dạng người gì cũng có, không bằng xin mời lên lầu!”

Huyền Vô Hàn thoáng nhìn qua lầu các, đột nhiên đưa tay ôm lấy eo Tô Vũ Lâm kéo vào người, một tay kia đặt nhẹ lên cằm của hắn, đối miệng hắn hôn một cái : “Gọi lão bản các người đi ra, xong chuyện, thưởng hắn ngàn lượng.”

Hắn hành động phen này làm hai gã sai vặt hơi khó hiểu. Những gã công tử nhà có tiền nhận được mỹ nhân chưa khai bao, bản thân phải cẩn thận thương yêu. Nếu là người không hiểu biết chuyện hoan ái, cứ mang đến chỗ lão bản tiểu quan quán, đem người tới đây dạy dỗ là tốt nhất rồi. Vô Hoan các của bọn họ cũng hoan hỉ sinh ý như thế vừa không dùng tiểu quan trong nhà mình lại còn kiếm được một món bạc lớn không phải đại hi sự sao?

Kỳ thật, thảm hoàn lương chứng thật là hoàn lương, bất quá chỉ là một mình hắn mà thôi. Tiểu quan dưới tay hắn, có hơn chục người, mỗi người đều được dạy cho thanh danh tươi đẹp được lan truyền đi xa, ngay cả thành trấn cách Linh cừ cả ngàn dặm cũng có người tìm đến hỏi.

Ở trong sương phòng chờ đợi Thảm hoàn lương, Tô Vũ Lâm có chút nghi hoặc, hắn hiểu được Huyền Vô Hàn nói lúc trước bất quá chỉ là một cái nguyệt trang, chỉ là hắn muốn làm cái gì? Làm một cái hành động lớn như vậy, không phải chỉ là muốn đến xem tiểu quan quán đi?

Nhớ tới mới vừa rồi bị hôn, Tô Vũ Lâm mặt có chút hồng, lúc hắn ở Cung phủ, tuy rằng Cung Phi Nhiên là chủ tử của hắn, nhưng người này thật ra thấp phần quân tử, căn bản không có chạm qua hắn. Huyền Vô Hàn thế nhưng, không biết... Hừ!

“Trẫm biết, là Thảm hoàn lương sai người cứu người, sau đó bày mưu đặt kế đem người mua vào. Người không phải cũng không rõ ràng thân thể của mình sao, hôm nay liền cùng nhau hỏi rõ ràng đi!” Huyền Vô Hàn vốn định mang trà lên uống một ngụm, nhưng là nhớ ra cái gì, lại để xuống.

Một lát sau, một nam tử vận Hồng y đi đến, bộ dạng rất là thanh tú, trên mặt chỉ đánh sơ một lớp phấn, đem mặt trang điểm càng mỹ hoặc. Hắn nhìn thấy Huyền Vô Hàn, ánh mắt sáng ngời, lắc lắc thân mình như rần nước liền hướng bên cạnh Huyền Vô Hàn ngồi xuống. Đến khi nhìn thấy Tô Vũ Lâm liền nhìn cũng không xem, chợt liếc mắt nhìn một cái mới phát giác người này là đích thị là nhất đẳng mỹ nhân.

Nguyên tưởng rằng vị tuần mỹ công tử bên cạnh hắn là nam sủng trong nhà mang lại đây chơi đùa, nhưng tư thế này, để cho hắn có chút nhìn không thấu. Huyền Vô Hàn quá mức lãnh, Tô Vũ Lâm lại một bộ tự nhiên, hai người ngồi xa như vậy, căn bản không giống bộ dạng chủ- tử sủng nịch. Hay là hai người này là bạn tốt, muốn song long nhập động*? !

*Song long nhập động : theo mình hiểu là 3p , nô m na là H 3 người.

Ngồi đến đây, Hồng y nam tử sắc mặt có chút trắng bệch. Hắn tuy rằng làm tiểu quan có vài năm, nhưng tính khí tốt, khách nhân cũng thương tiếc, sau xong việc cũng được hưởng hào, không có chịu qua tổn thương quá lớn, hôm nay việc này là lão bản gọi hắn tới, lại không ngờ là chuyện như vậy.

“Hai vị công tử này.... Rốt cuộc...”

Nghe hắn nói chuyện nhát gan như vậy, Huyền Vô Hàn hơi ngẩn ra, không vui “Không phải gọi lão bản các người tới sao, người là ai?”

Nguyên lai người này không phải Thẩm hoàn lương, hắn đứng dậy sửa một chút tay áo, cười nói : “Chủ tử nhà chúng ta chưa bao giờ tự mình đến, công tử nếu là...”

“Ba ngàn lượng như thế nào?”

Cái giá này, nếu bình thường có thể mua một tiểu quan, Huyền Vô Hàn ban đầu cũng là cấp một ngàn lượng, cũng là số lượng không nhỏ, nhưng Thẩm hoàn lương vẫn không chịu, phương diện này sẽ không chỉ là không muốn tự mình đón khách.

Hồng y nam tử hiển nhiên là chưa có nhìn thấy ai ra tay hào phóng như vậy, có chút do dự, nhưng chờ một hồi vẫn là như cũ cự tuyệt. Lúc này Tô Vũ Lâm cũng tò mò, lão bản này rốt cuộc là nhân vật thế nào, sinh ý đưa tận cửa còn không làm, còn mở cái gì Vô Hoan các. Chiều theo trí nhớ của hắn, lúc ở Vô Hoan các chờ vài ngày, nghe được nhiều nhất chính là lão bản như thế nào tham tài.

Huyền Vô Hàn hừ lạnh một tiếng đứng lên, nếu là Biện Tư Thành ở bên cạnh hắn, sẽ phát hiện chủ tử nhà hắn nổi giận. Chính là sắc mặt hắn vẫn như thường, con người cũng biến sắc. Lúc này xuất kỳ bất ý điểm huyết Hồng y nam tử, đối ngoại phòng nói : “Thiên Thương, đem người mang lại đây!”

Tô Vũ Lâm không nghe được âm thanh trên mái hiên Thiên Thương lúc mình biến mất, hắn có chút kinh ngạc, nhìn thoáng qua Hồng y nam tử đang bị định trụ: “Người sao lúc tiến vào không sai người đem hắn lại đây, lại làm cái gì ba ngàn lượng linh tinh?”

“Thẩm hoàn lương không phải người người nghĩ đơn giản vậy...” Huyền Vô Hàn còn chưa nói xong, chợt nghe đến một trận đao kiếm đánh nhau. Trong lòng hắn cả kinh, lấy võ công của Thiên Thương, đem người lặng im không một tiếng động mang lại đây tuyệt đối sẽ không bị phát hiện. Xem ra vị cao thủ bên người Thẩm hoàn lương cùng Thiên Thương triển đấu, còn cố tình phát ra âm thanh lớn như vậy, rõ ràng không cho người động Thẩm hoàn lương.

Hai người bọn họ lao ra cửa, xa xa liền nhìn thấy trên nóc lầu các đối diện có hai người đang đánh không phân biệt được cao thấp, thân ảnh màu đen kịt bất chân chiết* chính là Thiên Thương, người còn lại vận áo sắc xiêm y, tuy rằng không thấy rõ khuôn mặt, nhưng từ kiếm khí bén nhọn nhìn lại, nhất định là một nam nhân lạnh lùng. Huyền Vô Hàn ngăn lại Tô Vũ Lâm còn muốn đi về phía trước xem tiếp nói : “Người đợi ở chỗ này không nên cử động, đừng làm cho kiếm khí thương tổn.”

Hắn nói xong, liền phi thân lên, cách không đánh một chiêu hướng áo sắc xiêm y nam tử. Người nọ vốn đang ở thế thượng phong, đem Thiên Thương đánh hạ trên nóc nhà, một chiêu của Huyền Vô Hàn vốn mang hàm ý thử nghiệm, hơn nữa cũng không có nội lực, chính là thoát nhìn rất lợi hại. Người nọ xoay người thấy Huyền Vô Hàn quen thuộc, thân mình chấn động, lại tránh cũng không tránh nhận một chiêu kia đánh vào trên ngực, tuy rằng không đến mức lấy mạng người, nhưng vẫn đủ để hắn miệng phun máu tươi, quỵ rạp xuống trên nóc nhà, nỗ lực chống đỡ không cho mình ngã xuống.

“A Tuyệt!” Một người đột nhiên kinh hô, Huyền Vô Hàn cúi đầu nhìn lại, dưới sân có một người đang lo lắng vận phần hô tên này, một thân xiêm y thanh nhã màu lam nhạt, dung nhan thanh tuyệt. Hắn kêu gào lớn tiếng như vậy, rất nhiều khách nhân ồn ào nhìn qua. Huyền Vô Hàn neho mắt lại, điểm huyết nam tử áo sắc xiêm y, rồi sau đó trở lại bên người Tô Vũ Lâm.

Thiên Thương đứng dậy, đem người nọ mang đi.

Mà cái người dưới lầu kia, thấy người bị mang đi, lại càng điên cuồng hét lên. Huyền Vô Hàn cùng Tô Vũ Lâm ở bên trong phòng vừa mới ngồi xuống, chợt nghe âm thanh giẫm đạp, người nọ tiến vào, chỉ Huyền Vô Hàn liền quát :

“Người là người nào! Vì sao phải mang A Tuyệt đi!”

Huyền Vô Hàn đánh giá hắn một phen, cười nói “Nguyên lai người mới là lão bản Vô Hoan các, Thẩm hoàn lương... Ta mang hắn đi tự nhiên có dụng ý, người chỉ cần trả lời vấn đề của ta, nếu là ta vừa lòng, liền để lại người, nếu là không hài lòng. Người cả đời này đừng mong tái kiến hắn!”

Thẩm hoàn lương hộc mắt đỏ lên, hắn vốn là loại người tàn nhẫn, nhưng cái người bị Thiên Thương mang đi so với tánh mạng hắn còn trọng yếu hơn. Dù sao cũng không phải cái người văn nhược nho nhã yếu đuối gì, Thẩm hoàn lương lúc này kéo một cái ghế qua ngồi xuống, nói thẳng : “Người nói, người muốn biết cái gì?”

Huyền Vô Hàn kinh ngạc tâm tình thay đổi trong chốc lát, cũng rất thương thức tính khí như vậy, không nhiều lời, đầu ngón tay gõ gõ trên bàn nói : “Mấy tháng trước người từ Bồng Lai trấn cứu lên một người, tên là Tô Vũ Lâm, có còn nhớ rõ? Thân phận của hắn chứng thật là người Bồng Lai trấn không?”

Tô Vũ Lâm nghe vậy, hướng Huyền Vô Hàn nhìn sang, có chút khó hiểu. Đối với thân thể mình, hắn căn bản không thêm để ý, biết hay không, hắn cũng không quan tâm. Chính là hai người hắn hôm nay xuất cung, là vì cái việc nhỏ này, chẳng lẽ Hoàng đế thực nhân nhả sao?

Thẩm hoàn lương nhăn mày, nghĩ một lát, cắn răng nói : “Người nọ chứng thật là từ Bồng Lai trấn cứu ra, nhưng người cũng biết, là người của ta cứu người, tự nhiên là muốn mua vào làm tiểu quan. Hắn lúc đó cả người nóng hầm hập, cháy sạch thần trí. Ngày thứ hai tỉnh lại liền cái gì cũng không nhớ rõ. Ta tự nhiên vui mừng, liền lường gạt hắn nói tên của hắn là Tô Vũ Lâm, cha mẹ trong nhà đã qua đời. Người nếu là tìm hắn, thì đến Cung phủ, hắn sớm

đã bị Cung đại thiếu gia mua về!”

Hết chương

Đôi dòng của chủ nhà: Ồm... bộ này Khanh ty đã edit xong phần chính văn. Ty ấy bảo không có time edit phiên ngoại... Nếu ai có nhu cầu đọc or edit PN ẻm hò... hay đăng hiến cho tổ quốc thì cứ bảo Quân, Quân lấy raw cho mí nường =v= Còn về phần lịch đăng, hẹn tối thứ hai hàng tuần ha ^^~ còn chừng 3 4 chương gì nữa à ^^~

Bạn đang đọc truyện *Dự Thụ Khoái Lai Khẩu Khẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

☆ Động phòng

Edit: Vân Khanh

oOo

Thẩm hoàn lương nói lời này, Huyền Vô Hàn trong lòng đã sớm có tính toán, chính là hắn muốn biết không phải chỉ có thể này mà thôi.

“Ta thích người thông minh, người cứ đại khả tiếp tục lấp lửng mập mờ, người của ta cũng đại khả một kiếm giết người nọ!”

Huyền Vô Hàn rét lạnh đảo mắt liếc qua, hắn vốn là thượng vị giả*, mang khí thế liền khiến người khuất phục, Thẩm hoàn lương lúc này biết gặp phải đại nhân vật, cũng không tránh được đáy lòng run lên. Thẩm hoàn lương bóp chặt lòng bàn tay tựa hồ đang cực lực cân nhắc thứ gì. Thực kinh thực trọng**, Huyền Vô Hàn kỳ thật không có nắm chắc, chính là nếu Thẩm hoàn lương chịu vì người nọ ôn hòa nhã nhặn ngồi xuống đàm phán, người nọ tất nhiên có một chút phân lượng.

*Thượng vị giả : cấp trên, kẻ bề trên

** Thực kinh thực trọng: cái nào nặng cái nào nhẹ.

Chính là phần này lượng đa trọng, còn cần hắn chậm rãi gia tăng rồi. Nếu là đàm phán không thành, hắn cũng không tin khi hắn đưa ra thân phận Hoàng đế, Thẩm hoàn lương còn có thể cắn chặt răng không nói lời thật lòng.

Tô Vũ Lâm nhìn hai người đều có sự tính toán riêng, mà hắn lại một bộ dạng không liên quan mình, liền châm chọc một phen : “Thẩm công tử nếu là không muốn nói, không cần phải nói, dù sao ta...”

“Người nói! Không cần để ý hắn!” Huyền Vô Hàn tựa hồ có chút kích động, đương nhiên không phải Thẩm hoàn lương chậm chạp không nói lời nào, mà là Tô Vũ Lâm. Hắn bức thiết muốn trí nhớ Vân Ly quay về như vậy, người này sao có thể một chút cũng không quan tâm? Chẳng lẽ cứ như vậy đem hắn quên sao ?

Tô Vũ Lâm kinh ngạc nhìn Huyền Vô Hàn, há to mồm, hơi có chút không thoải mái. Hắn không phải người ngu, tự nhiên hiểu ý tứ Huyền Vô Hàn. Bất quá là vẫn như cũ không yên lòng về thân phận hắn, tương đối thám thối. Hắn nghĩ như vậy vẫn còn thoải mái, nếu là nhìn ra tình ý trong mắt Huyền Vô Hàn, biết tất cả chuyện này cũng là vì Vân Ly, phỏng chừng không cần Thẩm hoàn lương hét lớn, hắn liền giận dữ rồi đi.

Trong đầu miên man suy nghĩ, thuận tay bung lên chén trà, nhấp một ngụm, vừa mới tiến vào trong miệng, mới phát giác chính mình uống là trà, định phun ra. Có thể nước trà ở trong miệng hắn đánh một vòng, cuối cùng phát ra vị ngọt, giống rượu trái cây bình thường nồng đậm. Hắn khẽ nhũn mày, chắc lưỡi, đem nước trà toàn bộ nuốt xuống.

Huyền Vô Hàn thời khắc này ánh mắt luôn chăm chú vào trên người Thẩm hoàn lương, thấy người kia tựa hồ thờ phào nhẹ nhõm, liền biết Thẩm hoàn lương là muốn nói ra sự thật đây.

“Hào, ta nói, nhưng việc này sự tình trọng đại, người không được nói với người khác. Nói cho người biết, đây chính là tội trăm đầu!”

Hắn nói ra những lời này, Huyền Vô Hàn cả kinh, này muốn lấy đầu, tự nhiên là tội lớn, nhưng cứu người lại phạm tội mất đầu, hắn cơ hồ có chút không khống chế được hô hấp của chính mình, trong lòng có dòng suy nghĩ như lập tức có thể được chứng thực, khẩn trương liếc nhìn Tô Vũ Lâm một cái. Thấy hắn một bộ ngờ ngác, trong lòng tình ý kéo dài.

“Ta đã sớm biết Thiên Tuyệt Nhai, loại địa phương này ngàn năm sông băng bất hóa , dưới ần chứa hàn ngọc. A Tuyệt trên người hắn mang thương tích, cần hàn ngọc khắc chế nhiệt độc trong cơ thể. Ngày đó lúc địa chấn, ta phái người sớm tiến đến, chờ hồng thủy lui đi. Người cũng biết mỏ hàn ngọc trọng yếu, hành vi này của chúng ta, nếu để người của quan phủ biết, đó tịch biên chi tội*. Ngày đó đây là tội làm người ta kinh sợ...”

*Tịch biên chi tội : tội tịch thu tài sản

Hắn nói liên miên nhiều lời như vậy, Huyền Vô Hàn một điểm cũng không quan tâm, hàn ngọc hắn là biết đến, ở thời điểm bắt đầu kiến tạo Thiên Tuyệt tường thành, hắn đã phái người điều tra tốt lắm, hôm nay khai thác được không sai biệt lắm, chỉ còn lại Hàn Ngọc Phách còn lưu trữ, nuôi hơn mấy ngàn năm, đối Tuyệt Uyên tài phú không nhỏ.

“... Tô Vũ Lâm... Không, ta cũng không biết hắn tên gọi là gì. Chính là ta phát hiện người từ trong hồng thủy, lúc hắn bị nước trôi lại đây, mặt đều đông lạnh tím tái, tay chân lạnh lẽo. Mọi người cho là hắn đã chết rồi, lại không nghĩ hắn còn hơi thở. Thời điểm ta chạy tới, thấy hắn bộ dạng coi như đoạn chính, liền...”

“Lúc người nhìn thấy hắn, có phải hay không hắn một thân xiêm y màu xanh nhạt, nguyên liệu là vải gấm Tứ Xuyên, đai lưng hiện hoa văn long phượng? Được rồi, hắn giữa lông mày có bông tuyết ẩn sao?” Huyền Vô Hàn miêu tả đúng y phục năm đó Vân Ly ngã xuống. Đã nhiều ngày hắn có chút kì quái chính là, tuyết ẩn giữa trán Vân Ly đi nơi nào, hồng sắc ẩn ký rõ ràng dễ thấy được, trong thiên hạ cũng chỉ có Vân Ly mới có. Mà Tô Vũ Lâm khi trán ban đầu màu vàng như nến không có, hiện tại cũng không.

Thảm hoàn lương chấn động, run giọng nói: “Làm sao người biết rõ ràng như thế ... hay là...”

Đúng vậy! Hắn quả nhiên là Vân Ly! Cho tới bây giờ cũng chưa từng có cái gì Tô Vũ Lâm!

“Ta nhận thức hắn, tự nhiên biết hắn, hắn trên trán có tuyết ẩn...” Dù sao sự tình tuyết ẩn lúc trước Tuyền Ki dẫn dò, Huyền Vô Hàn cũng không dám qua loa.

Thảm hoàn lương nhẹ nhàng thở ra, lắc đầu nói: “Tuyết ẩn thật ra không có, nếu là có ẩn ký như vậy, ta lúc đó cần lưu lại, mà không phải cho hắn làm gã sai vật để cho người ta mua đi. Bộ dạng của hắn cùng những người ở đây của chúng ta khác nhau như vậy, kém cỏi nhiều lắm... Àch, ta không phải ý tứ kia... A Tuyết đầu, người hiện tại có thể thả người sao?”

Huyền Vô Hàn đứng dậy: “Buổi sáng ngày mai người có thể nhìn thấy hắn...”

“Ta sao có thể xác định...” Thảm hoàn lương có chút nghi ngờ, sẽ không phải là lời nói suông?

“Quân vô hí ngôn!”

Lưu lại câu này khiến Thảm hoàn lương sắc mặt đại biến, Huyền Vô Hàn mặt lộ ý cười muốn đi, hắn đang nghi hoặc Vân Ly luôn gục xuống bàn không nói lời nào, lại nghe người nọ ngâm nga hai tiếng, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, mắt to mở mang nhìn hắn, con ngươi trong suốt ngập nước lóng phong tình, Huyền Vô Hàn ngăn ra, lập tức nhìn thấy cái chén trước mặt Vân Ly, trống không, hắn thất kinh.

“Ta... Ngươi không nên lo lắng, vị công tử này uống rượu, mặc dù trong rượu có có một chút lượng... Nhưng tắm nước lạnh liền hảo...” Thảm hoàn lương vừa nói xong, Huyền Vô Hàn khẽ thở dài một cái, chặn ngang ôm lấy Vân Ly, ly khai Vô Hoan các.

Chuyện về tuyết ẩn, chỉ có thể đợi Hoàng thúc cùng Thái phó tìm Tuyền Ki tiên quân thôi.

Người trong lòng vì tác dụng của thuốc, phá lệ mê người, Huyền Vô Hàn vừa mới đề lại tay hắn làm loạn xiêm y, hai chân hắn liền triển đi lên, lực đạo to lớn, sắp vào giữa hai chân Huyền Vô Hàn. Một phen động chạm như vậy, không chỉ có Vân Ly gấp gáp thở phì phò, Huyền Vô Hàn cũng đỏ mặt, hít thở không xong. Vân Ly còn cố tình khóc nức, ghé vào cổ Huyền Vô Hàn cọ cọ.

Bên trong xe ngựa truyền đến âm thanh va chạm, còn có tiếng Huyền Vô Hàn kêu rên. Biện Tư Thành đang đánh xe vô cùng sừng sốt, nắm chặt dây cương đang định hỏi thì chợt nghe Huyền Vô Hàn dồn dập nói: “Nhanh chóng hồi cung!”

Nếu là giờ phút này Vân Ly nhớ rõ hắn, mặc dù là bên trong xe ngựa, Huyền Vô Hàn cũng sẽ muốn hắn. Chính là hiện giờ hai người lại không thể tỏ lộ tình cảm, như thế nào có thể hành sự mây mưa. Vân Ly lúc trước cực lực phản đối hắn gọi tên này, lại nhận định chính mình nghĩ sai rồi. Hiện tại đã điều tra rõ, nên thỉnh Ngự y xem xét thân thể hiện tại của Vân Ly, như thế nào khôi phục trí nhớ, đứng mũi chịu sào.

Xe ngựa một đường bay nhanh, vào hoàng cung, Huyền Vô Hàn dứt khoát đem người ôm ngang, dùng khinh công đưa trở về, lúc này đây tự nhiên không phải là cái gì Vạn Hoa Đường mà chính là Tư Noãn điện. Xuân dưc trên người Vân Ly mặc dù không bằng loại có được tính mạng tổn hao thân thể, nhưng tóm lại làm cho người ta khô nóng khó nhịn, trên người Vân Ly đã bắt đầu xuất mồ hôi, ánh mắt rã rời.

Chỉ sợ ngay cả Huyền Vô Hàn đều nhận không ra, liên tiếp hướng người trong lòng chui vào, giọng nói cũng khàn khàn không rõ đang nhỏ giọng nói gì đó.

Cung nhân Tư Noãn điện rất xa liền thấy Huyền Vô Hàn ôm một người đáp xuống, đều cùng nhau đi lên.

“Chuẩn bị ôn thủy, không được sai sót!”

Tuy rằng mùa hè nóng, nhưng tắm nước lạnh đối thân thể không tốt, Huyền Vô Hàn không nỡ. Thăm nghĩ dùng nội lực đã thông nhiệt khí trong cơ thể Vân Ly, đây lui được tính.

Tuyệt Nhị thấp nển, chờ Huyền Vô Hàn đem người phóng tới trên giường thì mới kinh hãi. Tuy rằng trong lòng nghi hoặc vạn phần, nhưng cũng không dám chậm trễ, vội trải bình phong, đem tinh dầu dùng để tắm rửa cùng khăn bông đặt trên ghế đầu. Nàng ghé sát vào Tuyệt Y đang chắm nước bên

người mà nhỏ giọng : “Bỏ thêm nhiều lê hoa, vị kia hẳn là thích.”

Vân Ly lúc ngụ tại Tư Noãn điện khi tắm rửa thường xuyên dùng lê hoa ngâm nước tắm, cũng không phải bởi vì cái gì dung mạo, mà đơn giản là cả ngày đều ngửi thấy mùi lê hoa trong veo thanh khiết, lại thêm cả ngày đều ăn bánh lê hoa, đây chính là nguồn gốc. Nếu không phải vì hoa đào hương khí quá nặng, chỉ sợ cũng khó trốn vận mệnh bị dùng ngâm nước tắm. Đương nhiên càng khỏi phải nói quế hoa phiêu hương mùi đậm.

Huyền Vô Hàn đang giúp Vân Ly cởi y phục, người nọ lại cuốn lấy hắn không buông, hai người hơi thở gấp gáp, dây dưa cùng một chỗ, cung nhân trong điện nghe được sớm đã đỏ mặt tận mang tai, cúi đầu lặng lẽ lui ra ngoài.

Mà Huyền Vô Hàn lúc này lại không thể cứ như vậy đem người áp dưới thân. Hắn không muốn sáng hôm sau tỉnh lại, nhìn thấy Vân Ly một bộ không màng đến hắn, Vân Ly hiện tại, tính khí cùng lúc trước kém nhau quá lớn.

Thật sự không còn cách nào, Huyền Vô Hàn đành phải ôm người hạ dục bồn, hai người đều mặc quần áo, bị ôn thủy làm ướt, dính tại trên người. Nóng lại càng thêm nóng, Vân Ly mở đôi mắt mờ sương, khóe mắt không ngừng rơi lệ, hắn nhào vào trong lòng Huyền Vô Hàn, giọng khàn khàn : “Vô Hàn.... khó chịu... Mau...” Mau cái gì a, trong lòng hắn nói chung cũng không rõ ràng lắm.

Chỉ là lời nói như vậy, nhưng vào tai Huyền Vô Hàn lại là dụ hoặc chí mạng.

Chăm chú nhìn Vân Ly khẽ nhếch môi đỏ mọng, Huyền Vô Hàn không thể khống chế cúi người hôn lên, da thịt đụng nhau trong nháy mắt, chỉ cảm thấy xung quanh tất cả đều tiêu thất, chỉ muốn hung hăng “yêu” người trong ngực. Môi lưỡi quấn quýt triền miên cùng một chỗ, máu huyết trong người như muốn sôi lên, chỉ còn tiếng nước bọt quện vào nhau. Vân Ly xụi lơ trong lòng Huyền Vô Hàn, bị ép giữa đầu, bị Huyền Vô Hàn hung hăng hôn lên mặt.

Quần áo ướt đầm không biết từ lúc nào buông lơi, thân trên trắng nõn của Vân Ly lộ ra, đầu ngón tay Huyền Vô Hàn từ xương sống sau lưng Vân Ly xẹt qua thì một cô tề đại theo thất lưng truyền khắp toàn thân, cả người hắn run lên, phát ra tiếng ngâm khó nhịn, vuron song chường cuốn lấy cổ Huyền Vô Hàn, hướng Huyền Vô Hàn cuồng hôn.

Tay Huyền Vô Hàn cũng không có ngừng nghỉ, một đường đi xuống, thẳng tới khi chạm vào địa phương hắn tưởng nhớ bấy lâu.

_____ Ta là đường hắc tuyến cắt ngang _____

(Lời của editor : ta hận tác giả a)

Cuối cùng vẫn là không thể chống đỡ, Huyền Vô Hàn nhìn Vân Ly đã mê đến mức ngủ say, khẽ cúi người hôn gò má hắn. Lúc này trời cũng gần sáng, hai người từ trong bồn tắm bước ra đi đến bên giường, cổ họng Vân Ly đã muốn nói không ra lời, chỉ có thể khóc nức khiến Huyền Vô Hàn dừng lại, chính là hắn làm sao dừng được đây.

Ôm Vân Ly ngủ một hồi, tới giờ lâm triều, Huyền Vô Hàn cẩn thận đứng dậy. Tuyết Y cùng Tuyết Nhĩ đẩy cửa tiến vào hầu hạ hắn rửa mặt chải đầu cũng bị nhỏ giọng bảo lui ra ngoài điện.

Cảnh tượng này cùng Vân Ly năm đó tiếng cung hoàn toàn giống nhau, khiến trong lòng Tuyết Nhĩ cùng Tuyết y thật không rõ tư vị. Hai người các nàng cảm thấy trên thế gian này không có một ai đối xử tử tốt hơn Phượng quân, nếu là hiện tại có những người khác thay thế Phượng quân, mặc dù nói trung thành và tận tâm, cũng không phải như lúc trước một mảnh chân thành.

“Hảo hảo hầu hạ, hẳn là Phượng quân”

Huyền Vô Hàn trước khi ly khai thân nhiên nói một câu. Tuyết Nhĩ cùng Tuyết Y vô cùng sửng sốt, hai mắt mở to nhìn đối phương. Trong lòng suy nghĩ hàng ngàn hàng vạn lần, trong lúc nhất thời có chút hốt hoảng, lẽ nào, nằm trong điện đích thực là Phượng quân Vân Ly ? Thế nhưng ...

“Hoàng thượng nếu nói như vậy, tự nhiên là sẽ không sai. Xem ra trời xanh đối Tuyết Uyên không tệ...”

Nhất quốc chi hậu cùng Hoàng đế xuất cung, lại hương tiêu ngọc vấn, nếu là ở quốc gia nào cũng đều là cực kỳ tổn hại uy nghiêm.

Mới vừa hạ triều, Huyền Vô Hàn liền vội vã trở về, nhưng vừa mới bước ra khỏi Kim Loan điện, chợt nghe âm thanh của Thiên Thương, hắn cước bộ dừng lại một chút, chuyển hướng ngự thư phòng.

“Chuyện gì gấp gáp như vậy? Người nọ phóng về chỗ cũ rồi?”

Thiên Thương cúi đầu “ chủ tử, hẳn... Không thể phóng...”

Lời này khiến Huyền Vô Hàn, ánh mắt lạnh lùng vừa chuyển, cau mày : “Ta đánh hắn một chưởng kia cũng không đến mức lấy mạng hắn, hay là hắn không muốn đi?”

“Chủ tử, là Thiên Tuyết...”

Huyền Vô Hàn lúc này ánh mắt chợt lóe, sau đó cười khò, nắm đó trong lòng hắn lửa giận ngập trời, Thiên Tuyết nếu là ở bên cạnh hắn, cả ngày hắn đều nhìn thấy, phỏng chừng hiện tại sẽ không còn mạng. Lấy quyết tâm ngoan tuyệt đem người tiễn ra ngoài, cũng làm cho Thiên Tuyết ném chút khổ sở, làm cho mình trong lòng sống dễ chịu chút thôi. Không nghĩ năm năm trôi qua, người nọ không ngờ đã trở lại, bất quá là

“Hắn là tướng sĩ trong biên chế, cũng dám đào xuất!”

Một tiếng này nhìn như là tức giận, kỳ thật là cố ý. Huyền Vô Hàn thấy Thiên Thương bộ dạng muốn nói lại thôi, biết hắn muốn vì sư huynh mình cầu tình.

Thiên Tuyệt bị giam ở một chỗ trong sương phòng, huyết đạo trên người đã được giải khai, lấy võ công của hắn, chạy khỏi Hoàng cung không có gì khó. Nhưng là ngay một khắc hắn nhìn thấy Huyền Vô Hàn, hắn biết mình không thể chạy trốn, hơn nữa nhất định phải trở lại trong cung. Sự tình hắn biết nhiều hơn Thẩm hoàn lương rất nhiều, mọi chuyện cũng không phải đơn giản như Thẩm hoàn lương hiểu vậy.

Hơn nữa, hắn không muốn để Thẩm hoàn lương liên lụy vào, bị thương tổn.

Năm đó hắn đi biên cương thì che dấu chuyện chính mình từng là ảnh vệ, một thân võ công cũng không hiển lộ ra. Ngoại nhân thấy hắn lãnh lãnh đạm đạm, nghĩ hắn khinh người, liền hợp nhau khi dễ hắn. Y phục bị ném vào nhà xí, cơm nước có sỏi đá là bình thường, mỗi lần đi tuần tra cũng đều là chỗ nguy hiểm nhất.

Nhưng hắn vẫn không có nhiều lời, giữ chặt Huyền Vô Hàn, lại làm cho Vân Ly ngã xuống, hắn tuy rằng hoàn thành chức trách một ảnh vệ, lại làm chủ tử nổi lên hận ý.

Hắn cũng vô pháp tha thứ chính mình.

Nhưng có đôi khi càng nhường nhịn lại càng khiến người hung hăng can quấy, hắn một mình một người đi sườn núi tuần tra thì đụng phải kiếp phi*. Nguyên tưởng chỉ là tặc nhân muốn vượt biên, Thiên Tuyệt liền xuất chiêu giết một người, muốn uy hiếp bọn hắn lui về.

*Kiếp phi : giặc cướp

Không ngờ, nơi đó làm gì có tặc nhân, rõ ràng là một tuồng kịch. Tướng sĩ phòng thủ biên cương khó có cơ hội đề cao bổng lộc, nhưng nếu là có chiến công, cho dù chỉ là công lao giết một đám kiếp phi, đều có thể được thưởng một số ngân lượng không nhỏ còn có thể được triệu hồi Linh Cừ thăm thân nhân.

Chuyện này vốn là lệ hằng năm, chỉ là lúc trước trùng hợp Thiên Tuyệt không có đi tuần tra, nên không có phát hiện, đến đầu năm thứ tư cũng đụng phải.

Đám người sắm vai tặc nhân kia, đều là các tướng sĩ khác doanh địa, thấy Thiên Tuyệt võ công cao cường, còn giết một huynh đệ, lúc này liền giận dữ, rút ra binh khí bắt đầu cuộc chém giết.

Cho dù võ công của hắn trác tuyệt, cũng nan địch bốn tay, huống hồ đây đều là Tuyệt Uyên tướng sĩ, hắn cũng không thể hạ thủ tàn nhẫn. Hắn cố ý lui nhường, nhưng bọn người kia lại thủ đoạn độc ác vô tình. Cuối cùng hắn bị người đâm trúng thất lưng, ngã từ trên núi xuống, bị nước sông cuốn trôi.

Mà, cứu hắn, đúng là Thẩm hoàn lương.

Thiên Thương dẫn người vào ngự thư phòng, xong thân ảnh liền biến mất.

Thiên Tuyệt nói vài ba lời đem những chuyện mình gặp phải nói ra, chỉ là giấu đi phần ủy khuất, lo lắng nói : “Hoàng thượng, các tướng sĩ cũng là bất đắc dĩ, tội không đáng chết, thỉnh Hoàng thượng...”

Hắn đã không còn là ảnh vệ, không có tư cách tiếp tục gọi “chủ tử”.

Huyền Vô Hàn nhìn hắn hồi lâu, vẻ mặt có chút quái dị. Hắn xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Thiên Tuyệt, trầm giọng : “Mới vừa rồi ngươi có nói người biết chuyện của Vân Ly, hảo, nói một chút.”

Huyền Vô Hàn chưa từng nghĩ đến, mới năm năm ngắn ngủi mà thôi, Thiên Tuyệt bộ dạng thoát nhìn lại tang thương nhiều như vậy, vốn trong triều nhưng lạnh lùng thanh tú giờ đều tiêu thất, còn lại chỉ có một cỗ không khí trầm lắng. Lúc nhắc tới Thẩm hoàn lương thì con ngươi còn có thể nhìn ra điểm sáng, còn lại chẳng khác người chết là bao.

Có phải không, hắn làm sai rồi sao ?

“Hoàng Thượng, kia ... Người bị Thẩm hoàn lương cứu lên, là Phụng quân, nhưng cũng không phải Phụng quân...”

Huyền Vô Hàn nghe vậy, thân hình chấn động, đang muốn nói chuyện, chợt nghe ngoài cửa Biện Tư Thành cao giọng : “Tiêu Hoàng thân, Tiêu Vương phi yết kiến!”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Thụ Khoái Lai Khẩu Khẩu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

☆ Vân Ly

Edit: Vân Khanh

oOo

Huyền Cực Tiêu cùng Vân Hành Chi lại đứng díp như vậy, ngay cả Huyền Vô Hàn cũng cho là hai người hẳn có lẽ đã nghe chuyện về Tô Vũ Lâm, tư tử chi thiết*, ra roi thúc ngựa chạy lại đây. Chính là, Vân Ly tiến cung thì hẳn chưa từng biết “Cung Ngõn Nhã” bị người đánh tráo, hơn nữa hẳn cố ý giấu diếm, cho dù Thừa tướng có tai mắt trong cung, cũng còn không biết chuyện của nữ nhi mình, Hoàng thúc cùng Thái phó lại như thế nào biết được đây?

*Tư tử chi thiết : tư là nhớ tử là con, thiết là chia cắt, mọi người tự dịch đi TT.TT

Không để cho hẳn nghĩ nhiều, liền phát tay cho Thiên Thương đem Thiên Tuyết lui xuống.

Biện Tư Thành thử nghiệm và quan sát thánh tâm, đem người tiến Tư Noãn điện, nội điện Vân Ly còn đang ngủ, hẳn đành ở bên ngoài điện sai người dâng trà , đứng hầu một bên.

Vân Hành trong tay nắm một tiểu thiếu niên chừng năm sáu tuổi, nhu thuận nằm ở đầu gối của hẳn, cũng không nói chuyện, mắt to đen láy chăm chú nhìn thiếu niên che mặt đang ngồi một bên. Thiếu niên kia thân hình không đến mười bảy mười tám tuổi, tóc cũng quá ngắn, chỉ thoáng qua đầu vai, cách ăn mặc cũng thật sự quái dị, có cảm giác người nước khác. Bất quá tay chân cũng không có lộ ra, riêng đầu tóc ngắn, khiến người cảm thấy thiếu niên tính khí lưu loát sáng khoái.

Huyền Cực Tiêu hớp trà, trầm giọng : “Hoàng thượng mấy ngày nay bận về việc ... Thiên Tuyết trưởng thành, thân mình ổn không?”

Biện Tư Thành khom người, đáp : “Bẩm báo Hoàng thân, Hoàng thượng mấy ngày nay có đại hi sự, nếu ngài cùng Vương phi không đến, chỉ sợ Hoàng thượng muốn sai người truyền tin.”

Thiếu niên tóc ngắn kia nghe vậy, tựa hồ muốn đứng dậy, lại bị Vân Hành đè xuống. Vân Hành sắc mặt thoáng biến đổi, âm thanh lạnh lùng : “Có chuyện gì khiến Hoàng thượng cao hứng như vậy? Chẳng lẽ là đã tìm được giai nhân nào rồi? Không biết Hoàng thượng có còn nhớ rõ người cũ!”

Hắn nói ra lời có chút không được ôn hòa, mang theo ngữ khí chất vấn, khiến Biện Tư Thành có chút phát sốt. Hẳn nào biết người nằm trong điện có thật là Vân Ly hay không, Hoàng thượng báo cho cung nhân, đem người nọ thành Phụng quân, trong lòng hẳn tuy rằng bất mãn, nhưng trung quân chi sự, hẳn không dám không tuân.

Thời khắc này, tiểu thiếu niên nằm trên gối Vân Hành chợt ngẩng đầu lên, cong môi, đối với thiếu niên đang ngồi một bên nói : “Ca ca, Hoàng thượng còn thích người khác sao? Ca ca bắt tãi là Phụng quân sao ?”

Lời này khiến Biện Tư Thành kinh hãi, trừng lớn hai mắt muốn cẩn thận xem xét bộ dáng thiếu niên kia. Vân Hành đang muốn nói chuyện, chợt nghe ngoài cửa tiếng người truyền báo “Hoàng thượng giá lâm”. Đang ngồi trên ghế thiếu niên thân mình vừa động, dặng một chút đứng lên, lộ ra hai mắt ướt át.

Huyền Vô Hàn quét mắt liền nhìn thấy thiếu niên, đáy lòng hẳn run lên, ánh mắt quen thuộc kia làm hẳn hiểu rõ, hai tay không khống chế được run rẩy, theo bản năng nhìn một chút, có chút thống khổ lui về sau từng bước, không có khả năng, hẳn như thế nào nhận sai rồi sao !

“Người...” Hẳn vừa mở miệng, thiếu niên kia liền bỏ nhào qua, găt gao ôm chặt hông hẳn, khóc nức nở : “Vô Hàn...”

Khăn che trước mặt cũng tùy theo chảy xuống, lộ ra thanh tuyết dung nhan. Huyền Vô Hàn vận mi, hai mắt nhìn chằm chằm thiếu niên, run giọng nói : “Ly nhi?”

Vân Ly lau nước mắt, găt đầu nói : “Vâng, là ta Ta không có chết.... Thực xin lỗi, muộn như vậy mới đến tìm người, ta kỳ thật...”

Nghe xong lời của Vân Ly, Huyền Vô Hàn càng nhát gan, vẻ mặt trước nay chưa từng có sợ hãi, một loại cảm giác phản bội Vân Ly khủng hoảng tập kích ***g ngực hẳn, khiến hẳn không thể thở nổi, thậm chí không dám nhìn tới ánh mắt Vân Ly. Rõ ràng vừa rồi hẳn còn chắc chắn người nằm trên giường kia chính là Vân Ly, cũng chính là đêm qua hẳn muốn thân thể y, hiện tại lại là cục diện này, nói hẳn làm sao có thể nhận!

Huyền Cực Tiêu nhìn ra không thích hợp, đứng dậy : “Hoàng thượng... Ngài...”

Vân Ly cũng đã biết cái gì, hẳn nhớ rõ khi Tuyên Ki Tiên quân tìm được hẳn có nói, nhìn thoáng qua nội điện, nói : “Người trong nội điện ... Các người...” Nguyên bản hẳn nên ôn hòa nhã nhặn, người nọ vốn chính là một bộ phận của hẳn, cho dù hẳn cùng Huyền Vô Hàn đã viên phòng, bản thân cũng minh bạch sao, chính là vì sao vẫn cảm thấy trong lòng chưa xót?

Mà lúc này, Tô Vũ Lâm nghe được động tĩnh, tỉnh lại, hẳn vốn đã tính toán ra, nhưng có một ý niệm mơ hồ trong đầu, thúc giục hẳn đi ra ngoài nhìn một chút. Cứ như vậy, chịu đựng thân mình đau nhức, khoác một kiện áo khoác, liền đẩy cửa đi ra.

Khi Tô Vũ Lâm cùng Vân Ly đối diện khiến Vân Ly hít sâu một hơi, thấy trên cổ Tô Vũ Lâm lộ ra dấu vết, ngực co rút lại, suýt nữa đứng không vững.

Mà Tô Vũ Lâm khi nhìn thấy Vân Ly, cũng là tròn tròn mắt, dùng sức bắt lấy cửa mới đứng vững thân mình.

Vân Hành nhìn thấy Tô Vũ Lâm, nhất thời giận dữ, nếu không phải Huyền Cực Tiêu ngăn lại, đã sớm đi lên đem Tô Vũ Lâm kéo ra. Huyền Niệm Ly nhỏ nhỏ cũng dặng dặng chạy đến trước mặt Tô Vũ Lâm, nghi ngờ nói : “Đi, làm sao ngươi cùng ca ca ta bộ dạng giống nhau như đúc? Chỉ là trên trán ca ca ta có đóa hoa, ngươi không có!”

Huyền Niệm Ly là mấy tháng trước được Tuyền Ki trị liệu sau mới dần nói chuyện, hiện giờ càng nói càng lưu loát, cả ngày lú lú không yên.

Huyền Vô Hàn một bộ dạng mắt hờn, khiến Vân Ly trong lòng đau quặn thắt, hần đi đến trước mặt Huyền Vô Hàn, nắm tay y : “Vô Hàn ... Ngươi không có sai ... Hần là ta ...”

“Ta nhận sai ... Ta thế nhưng nhận sai ...” Huyền Vô Hàn nỉ non vài câu, mạnh mẽ bỏ tay Vân Ly, nhún người, lại dùng khinh công ly khai.

Tô Vũ Lâm giật mình, sững một hồi, mắt lạnh nhìn Vân Ly, cười nhạt “Bây giờ chánh chủ đã trở lại, muốn đuổi một cái tây bối hàng* đi sao?”

*Tây bối hàng : hàng thay thế

Vân Hành liếc mắt nhìn hần, hừ lạnh một tiếng. Vân Ly không lên tiếng, mà đi đến trước mặt Tô Vũ Lâm, lôi kéo người vào nội điện, bịch một tiếng tướng môn đóng lại.

“Chúng ta nguyên bản chính là một người...”

Tô Vũ Lâm sùng sốt, bật thốt lên lời phản bác : “Ngươi nói vậy!”

Vân Ly khẽ thở dài một cái “Ta năm đó bị bệnh đậu mùa, vốn không thể sống sót, là Tuyền Ki Tiên quân nghịch cải thiên mạng, tách ra nhất hồn nhất phách, mới khiến cho ta kéo dài tánh mạng. Mà nhất hồn nhất phách đó tiến vào luân hồi, liền chính là ngươi... Ngươi không phải mất đi trí nhớ sao? Ta liền tới nói cho ngươi biết, ngươi mất đi đoạn trí nhớ kia ...”

_____Ta là cầu huyết nhớ lại phân cách tuyến - - _____

“Cái gì? Để cho ta đi phỏng vấn hần? Chính là bộ trưởng, ngươi biết rõ ta...” Tô Vũ Lâm buông bút trong tay, mày nhíu lại cùng một chỗ.

Phó bộ trưởng hội học sinh nghe vậy cười : “Đang lúc nghỉ hè, bọn hần đều về nhà, ngươi lại là người bản địa, ngươi không đi thì ai đi? Ngươi không phải là chuyên lấy tin tức sao, cười nhiều một cái, cam đoan thoải mái hoàn thành nhiệm vụ!”

Đứng trước tòa cao ốc mấy chục tầng, Tô Vũ Lâm xiết chặt bút ghi âm trong bàn tay, có chút bất đắc dĩ. Tính cách của hần trong trường học kỳ thật không được hoan nghênh mấy, loại này cần người có năng lực giao tiếp mạnh mẽ công tác phỏng vấn, tám đời cũng không tới phiên hần làm. Phó bộ trưởng nhất định là đầu óc ngấm nước mới có thể để cho hần tiếp nhận chuyện này. Thật không ngờ, Phó bộ trưởng biết trường học truyền đạt mệnh lệnh, phải phỏng vấn chính là tổng tài tập đoàn Tuyết Uyên, ngay lập tức liền muốn xui.

Tuyết Uyên tập đoàn, kỳ thật chính là một dây chuyền công ty quy mô toàn cầu, tổng tài cũng rất thần bí. Hần vẫn không kết hôn, nghe đồn hần là người đồng tính, hần cũng không có phủ nhận. Ký giả bộ ký giả đều là nam, một đám bộ dạng cùng cha mẹ sinh thời điểm cố ý thiếu một khối như nhau, vô cùng thâm (thật lòng câu này k hiểu Lâm). Hơn nữa mọi người đều đã về nhà, như vậy chuyện “tốt” liền rơi xuống người Tô Vũ Lâm.

Này một ngày trời u ám, thoạt nhìn một hồi sẽ hạ mưa to. Tô Vũ Lâm nghĩ muốn tốc chiến tốc thắng, vọt vào thang máy liền bấm tầng cao nhất, nhưng không có chú ý tới bên ngoài thang máy dán bảng “Lệ hành kiểm tra”.

Thang máy lên tới một nửa đột nhiên rơi xuống, đầu Tô Vũ Lâm nện vào vách thang máy, hôn mê.

Mà lúc này, trùng hợp Thiên Tuyết nhai bùng nổ núi lửa, hồn phách Vân Ly hoán đổi, hai người một cái đi tới Tuyết Uyên, một cái đến thời hiện đại...

=====Ta là chấm dứt nhớ lại phân cách tuyến=====

“Ý của ngươi là... Thân thể của ngươi ở chỗ ta, cơ thể của ta ở chỗ ngươi?” Tô Vũ Lâm đánh giá một chút bộ dạng Vân Ly, đối với một đầu tóc không dài không ngắn của Vân Ly, hần tựa hồ cảm thấy phải ngắn hơn miêu tả mới thích hợp với chính mình.

Thấy Tô Vũ Lâm nhìn tóc mình, Vân Ly có chút áy náy : “Ta vốn là cắt được ngắn hơn, tựa như bộ dạng ngươi lúc đầu, nhưng là gần đây cha ta không cho phép, nên tóc mới dài quá đó.”

Bất quá ngoại hình này đó không trọng yếu, quan trọng là ... hiện tại cục diện thế này, phải làm thế nào phá...

“Chỉ có Tuyết ẩn trên trán ta tiêu thất, hồn phách của chúng ta mới trở về một thể, trở thành một người đầy đủ, chính là ... Thế giới của ngươi còn có người chờ ngươi, chúng ta có thể...” Vân Ly có chút chần chờ mở miệng. Lúc hần mới tỉnh, cùng Tô Vũ Lâm giống nhau, cái gì cũng không nhớ rõ. Nhưng là vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy Huyền Thanh Hàn, vị tổng tài mà Tô Vũ Lâm cần phỏng vấn.

Huyền Thanh Hàn từ sáng sớm liền nhận thức Tô Vũ Lâm, một lòng phải theo đuổi người tới tay. Tô Vũ Lâm cùng Vân Ly tính cách khác biệt một trời một vực, nhưng Huyền Thanh Hàn vẫn như cũ không chịu buông tay. Đến cuối cùng Vân Ly cũng thích Huyền Thanh Hàn, thậm chí còn đáp ứng lời cầu hôn của y. Chính là Tuyền Ki tìm đến hần thì hần mới khôi phục trí nhớ, còn chưa kịp kinh ngạc, chợt nghe Tuyền Ki nói, như thế nào mỗi một đời người,

đều yêu cùng một người, thật không thú vị.

Huyền Thanh Hàn, đó là Huyền Vô Hàn kiếp sau, bất luận kiếp này, hay là kiếp sau, hai người đều không thể tách ra.

Tô Vũ Lâm hiển nhiên không thể tiêu hóa những sự thật này, hần mạnh mẽ uống một ngụm nước, ngo ngác nhìn Vân Ly, sau một lúc lâu mới nói : “Nói cách khác, chúng ta là một người, nhưng Huyền Vô Hàn lại có kiếp này cùng kiếp sau, hai chúng ta một cái cùng hần kiếp này một chỗ, người kia đi kiếp sau cùng hần dây dưa ?”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Thụ Khoái Lai Khẩu Khẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

☆ Trở về vị trí cũ

Edit: Vân Khinh

oOo

Trong Ngự thư phòng, Huyền Vô Hàn ngồi ở ghế trên, cung nhân mấy lần đổi trà đã nguội lạnh, như thế lặp lại bảy tám lần, Huyền Vô Hàn mới xua tay cho bọn họ đều lui xuống.

Tim của hần chưa bao giờ bối rối như thế, cho dù giờ phút này có người uy hiếp giang sơn của hần, hoặc biên thù đại quân tiếp cận, hần cũng có thể bình tĩnh.

Nhưng Vân Ly bất đồng, hần không phải hôn quân chỉ cần mỹ nhân không cần giang sơn, nhưng vì Vân Ly hần nguyện làm hôn quân, chịu thiên cổ bêu danh. Chính là người trong đáy lòng hần trọng yếu như vậy, lại bị hần nhận sai. Huyền Vô Hàn nghiêm mặt, hai mắt nhắm chặt, chân khí trong cơ thể rung chuyển. Thiên Thương luôn ẩn nấp tại bên người, thấy thế, vội lách mình ra, thờ nhẹ một tiếng thỉnh chủ tử thứ tội, liền tiến lên điểm kinh mạch đang đi ngược chiều của Huyền Vô Hàn, ngăn trở chân khí bạo động.

“Chủ tử, ngài...”

Huyền Vô Hàn trán nổi gân xanh, qua hồi lâu, mới bình phục lại.

“Hoàng Thượng, Phụng quân...” Biện Tư Thành lời còn chưa nói xong, cửa đã bị người đẩy mở ra, Vân Ly đi đến. Hần nhìn thoáng qua Thiên Thương, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc. Thiên Thương khom người lui xuống, tướng môn cũng đóng lại.

Huyền Vô Hàn không dám nhìn vào mắt Vân Ly, vua của một nước lại né tránh ánh mắt, khiến Vân Ly rất đau lòng, hần đi đến trước mặt Huyền Vô Hàn, nâng mặt y, ôn nhu “Người không cần tự trách, người không có nhận lầm người... Vũ Lâm hần vốn là nhất hần nhất phách của ta, thân mình, cũng là thân thể của ta. Người mà người đang nhìn bây giờ, mới là thân thể Vũ Lâm.”

Huyền Vô Hàn sững sốt, hai tròng mắt nhìn chằm chằm Vân Ly, giọng khàn khàn : “Ly nhi... Là lừa gạt ta sao ...?”

Một người luôn cao cao tại thượng, bây giờ lại lộ ra vẻ mặt yếu ớt, Vân Ly trong mắt đầy chua xót, hần xoa người hôn một chút lên má Huyền Vô Hàn, ôm lấy y : “Lời Tuyên Ki Tiên quân, chẳng lẽ còn giả bộ sao? Người còn nhớ rõ lúc hần nói hôn phách ta không đầy đủ? Chính là hần hiện tại đã đứng hàng Tiên ban, xuống trần thật sự khó khăn. Bất quá hần đã đem phương pháp hoán chuyển nói cho ta biết, chỉ cần ta cùng Vũ Lâm ở đêm trăng tròn giờ Tý, trán chạm trán *, Tuyết ấn tiêu tan, tự hồi quy nguyên vị**.”

*(lời editor : hình ảnh này chắc chắn, vô cùng biến thái -_-)

**Hồi quy nguyên vị : quay về chỗ cũ

Huyền Vô Hàn trong lúc nhất thời không thể hiểu được, hần giật mình sững sốt nhìn Vân Ly, bỗng nhiên như là nhớ ra cái gì đó cau mày : “Vì sao không thể ba hôn bảy vía trở về vị trí cũ, mà chia làm hai cái? Trong khoảng thời gian này... Người vì sao không đến tìm ta?”

Mặt Vân Ly thoáng nhiễm một tia phi sắc, đang suy nghĩ tìm từ thể nào để nói, Huyền Vô Hàn nhìn sắc mặt hần, trong lòng cả kinh, đem người, ôm vào trong lòng vội vàng nói : “Là bị người ràng buộc sao? Cái người cứu người đối với người là có”

Thấy Huyền Vô Hàn bộ dạng vội vàng, Vân Ly trong lòng hảo ngọt ngào, nhưng lại bày ra vẻ ngưng ngừng không nói chuyện, âm thầm nghĩ muốn hảo hảo khi dễ Huyền Vô Hàn một chút. Tuy nói Tô Vũ Lâm chính là một phần của hần, lại cùng Huyền Vô Hàn kiếp sau lưỡng tình tương duyệt, nhưng sự kiện Ô Long hoán đổi, cũng làm trong lòng Vân Ly có điểm khó chịu.

“Ân... Ta gặp được một người thực ôn nhu, hần thực yêu thích ta... Muốn cùng ta định thân*...” Rũ mắt nhỏ giọng nói xong, dư quang cũng liếc trộm

sắc mặt Huyền Vô Hàn.

*định thân: ở hiện đại là đính hôn.

Huyền Vô Hàn lúc này đã sớm bị đám chưa bao phủ, làm sao còn quản được chuyện gì khác, lập tức đem mặt Vân Ly nâng lên, mặt lạnh hung tợn nói : “Người là của ta! Người nợ là ai! Dĩ nhiên đám mơ tưởng Phượng Quân của Trẫm! Quả nhiên to gan lớn mật!”

Vân Ly bật cười một tiếng, cùng Huyền Thanh Hàn ở chung thì người nợ tính khí cũng giống hết Huyền Vô Hàn, nguyên bản chính là một cái linh hồn, bất luận kiếp này kiếp sau đều không có biến hóa. Chẳng qua, Hoàng đế cùng thương nhân bình thường vẫn là có chút bất đồng. Huyền Thanh Hàn ôn nhu đó, đối Vân Ly tham muốn chiếm hữu tuy rằng cường, nhưng không giống Huyền Vô Hàn bá đạo.

Vân Ly mắt to vừa chuyển, không biết có phải là do ở dị giới một đoạn thời gian hay không, lại cố ý dựa vào, nhắc y bảo, xoay người bắt chân ngồi trên đùi Huyền Vô Hàn, còn vô tội vận thân mình nói : “Lạc đặc hoảng...”*

(Lạc đặc hoảng: thứ lỗi editor không hiểu nghĩa, đã tra gg vẫn không ra TT.TT)

Huyền Vô Hàn nhất thời thờ gấp một chút, hai tay theo bản năng ôm lấy eo Vân Ly, hấn gấp qua Vân Ly bất đồng thần thái, nhưng chưa từng thấy qua bộ dạng mỉa mai hoặc như bây giờ, không thể kiềm chế bản thân không bị mê hoặc, liền chế trụ gáy Vân Ly, muốn hôn trụ lên.

Vân Ly hơi hơi nâng mầu, nghiêng mặt, khiến cái hôn nóng bỏng rơi vào khoảng không. Hấn khẽ nhếch môi, hơi thở mùi đàn hương từ miệng hướng tới tai Huyền Vô Hàn thổi một ngụm khí, mà hấn cảm nhận được cứng rắn giữa đùi y càng lúc càng lửa nóng. Vân Ly xem chớp mũi Huyền Vô Hàn lúc này đã lăm lăm mở mắt, mới cười rộ lên, nhẹ giọng nói : “Hiện tại thân mình Ly nhi ... Không thể cho người, là cho Thanh Hàn...”

Thân thể Tô Vũ Lâm dù sao cũng là nhất hồn nhất phách Vân Ly tạo thành, tất nhiên cũng có thể mang thai. Tuyền Ki tiên quân báo cho hấn, tìm được Tô Vũ Lâm, liền nhanh chóng đổi về, thân mình Vân Ly, vốn là nên mang thai nhi tử của Hoàng đế Tuyệt Uyên quốc Huyền Vô Hàn, nếu là rối loạn, chính là mạo phạm Thiên đạo, đến lúc đó, dù là Tuyền Ki tự mình đến, cũng không ngăn được Thiên Lôi Tiên giới.

“Thanh Hàn là ai ?!” Huyền Vô Hàn nguyên bản thất thần hai mắt sáng ngời, nhéo nhéo hai má Vân Ly nói : “Cho dù thân mình này ... Không đúng bệnh đậu mùa của người năm đó, cũng là thời gian bảy năm, nếu là nhất hồn nhất phách bị tách ra tiến vào luân hồi như người nói, hiện tại như thế nào lại bằng số tuổi của người?”

Vân Ly nằm ở ***g ngực hấn, nghe tiếng tim hấn bang bang đập “ Hấn không có ở Tuyệt Uyên, cũng không cùng khoảng không với chúng ta, Tuyền Ki tiên quân gọi là dị giới. Trăng tròn đêm nay, ta cùng hấn sẽ hoán đổi trở lại, nếu không nhập lại thành một người, hấn sẽ không về được.”

Nghe đến đó Huyền Vô Hàn lại nhớ đến lời Vân Ly đã nói, thập phần không vui : “Vốn là ba hồn bảy vía, phân ra tự nhiên sẽ thu hồi lại. Cái người ở dị giới cùng người định thân kia, không cần lo cho hấn!”

Vân Ly không nói gì, hướng người ngoài cửa nói : “Mời hấn vào đi.”

Nguyên lai, Tô Vũ Lâm cùng Vân Ly vốn là cùng nhau đi, hai người hấn đem sự tình nói rõ ràng, Tô Vũ Lâm mới giật mình hiểu được, chính mình vì sao ở trong Hoàng cung không được tự nhiên, suy nghĩ cùng lời nói ở đây không hợp nhau. Mà hấn đối với chuyện chính mình cùng Huyền Vô Hàn kiếp sau là tình lữ thì có chút kinh hoàng. Tuy rằng hai người từng phát sinh quan hệ thân mật, nhưng kiếp sau với hấn mà nói, giống như thực xa lạ.

Vân Ly nói cho hấn biết đêm nay có thể trở lại thế giới ban đầu, đồng thời trí nhớ hai người trong khoảng thời gian này sẽ hoàn toàn biến mất, như vậy mới không tiết lộ Thiên Cơ.

Tô Vũ Lâm vào cửa, thấy Vân Ly và Huyền Vô Hàn ngồi cùng một chỗ, hơi nhú mảy. Hấn tính khí lãnh đạm, trong lòng đối chuyện mình là bạn đời của Huyền Vô Hàn kiếp sau còn có chút quái dị, lúc này nhìn thấy Huyền Vô Hàn, ánh mắt cũng vô thức mang theo tâm tư dò xét đây ý vị.

Nếu là giữa ba người này ai có cảm giác là lạ, không ai khác ngoài Huyền Vô Hàn. Bảo bối của mình biến thành hai cái, không biết nên may mắn hay buồn rầu. Chính là bây giờ hấn không có tâm trạng nghĩ việc đó, vấn đề trọng điểm là rõ ràng là bảo bối của hấn, vì sao phải tách ra một phần, đi dị giới bồi người khác!

Nghĩ tới như vậy, sắc mặt cũng có chút khó nhìn.

Vân Ly nhìn thấy bên ngoài mặt trời đã muốn ngã về Tây, biết không còn nhiều thời gian. Hấn giữ chặt tay Huyền Vô Hàn, nói : “Sau hôm nay, ba người chúng ta đều sẽ quên hết chuyện mấy ngày nay. Vũ Lâm cùng ta vốn là một người, theo lý hấn là phải về vị trí cũ. Nhưng là người ở dị giới, không đồng ý.”

Vân Ly nói lời này khiến Huyền Vô Hàn giật mình : “Ta? Chẳng lẽ hồn phách của ta cũng”

Tô Vũ Lâm tiếp lời: “Là người kiếp sau. Nguyên bản hồn phách Vân Ly cùng người kiếp sau không có nhân duyên. Tuyền Ki Tiên quân vào lúc trị liệu bệnh đậu mùa cho Vân Ly ngẫu nhiên thấy được Thiên Cơ, vì người suy nghĩ làm thành cái biện pháp.”

Tô Vũ Lâm nói xong, cùng đồng thời nhìn về phía Huyền Vô Hàn, chờ hấn nói chuyện.

Nếu là hình dung sắc mặt Huyền Vô Hàn lúc này, giống như là uống vào một ngụm trà đã để qua đêm, nuốt vào không được, nhổ ra thì làm bẩn giày. Cái cảm giác này là không thể nói nên lời, khiến mặt Huyền Vô Hàn hết đen lại xanh, cuối cùng thờ dài mở miệng.

“Nói như vậy, Trầm là phải cảm tạ Tuyền Ki Tiên quân. Chi tiếc hần đã đắc đạo, Trầm chỉ có thể thi công miếu thờ.” Huyền Vô Hàn nhìn nhìn Tô Vũ Lâm lại nhìn nhìn Vân Ly. Tuy nói là kiếp sau, nhưng tổng cảm giác có chút không thoải mái. Hần hừ một tiếng, an ủi mình : “Tốt nhất là cũng không nhớ rõ.”

Ba người vội vàng dùng bữa tối, ở Tư Noãn Điện đợi đã lâu, giờ Tý cuối cùng cũng tới.

Vân Ly cùng Tô Vũ Lâm đối diện nhau, hai người khẩn trương thờ có chút không xong, Huyền Vô Hàn liền đứng cạnh hai người. Hướng ngoài cửa sổ nhìn nhìn, mơ hồ thấy đốm nhỏ phát ra hồng quang. Đang nghi hoặc, chợt cảm giác thân thể bị bao vây bởi màn sương ẩm áp. Hần nhanh chóng nhìn Vân Ly cùng Tô Vũ Lâm. Nhưng là làm sao còn thấy bóng dáng hai người. Trước mắt trắng xóa một mảnh, ngay cả thân thể mình hần đều không nhúc nhích nổi.

Mà ở trong mây mù, Vân Ly kinh ngạc phát hiện Tuyết án trên trán đang dần nóng lên còn có một đạo bạch quang liên thông với Tuyết Án trên trán Tô Vũ Lâm. Hai người – ý thức dần hôn mê, thân mình cũng bắt đầu suy suyễn.

Huyền Vô Hàn cũng chậm chậm ngã xuống, ba người nằm cùng nhau, tiếp theo, hồn phách mơ hồ không rõ ràng từ trong cơ thể Vân Ly cùng Vũ Lâm chậm rãi đi ra, rồi trở về vị trí cũ. Mây mù càng ngày càng đậm, nhưng bên ngoài Tư Noãn Điện mọi việc vẫn diễn ra bình thường. Các cung nữ không nghe thấy tiếng động bên trong điện, còn tưởng các chủ tử đã đi ngủ.

Chờ mây mù chậm rãi tan đi, trong Tư Noãn Điện đã không còn bóng dáng Tô Vũ Lâm, chỉ có Huyền Vô Hàn cùng Vân Ly rúc vào nhau.

Cùng lúc đó, ở dị giới, tại trên giường của chính mình Huyền Thanh Hàn đã phát hiện Tô Vũ Lâm.

May là đêm hè, mặc quần áo nằm trên mặt đất ngủ một đêm, Huyền Vô Hàn mở mắt thức dậy chỉ cảm thấy cánh tay có chút yếu ớt, hần quay đầu nhìn, liền thấy Vân Ly đang rúc trong ***g ngực hần ngủ rất say. Chậm rãi đứng dậy, vừa muốn đem người ôm đến trên giường thì đột nhiên dừng cước bộ, Huyền Vô Hàn nghiêng răng nghiêng lợi, trầm giọng :

“Từ lão đầu! Dám lừa Trầm!”

Hần cái gì cũng đều nhớ rõ, đêm qua phát sinh sự tình gì, mấy ngày nay phát sinh sự tình gì, hần có một cái kiếp sau, muốn nhất hồn nhất phách của Vân Ly, tất cả mọi chuyện hần đều nhất thanh nhị sở.

Vân Ly bị Huyền Vô Hàn phóng tới trên giường không bao lâu liền tỉnh. Xoa xoa nhẹ thắt lưng ê ẩm, lấy tay che miệng đánh một cái ngáp.

“Tuyết Y , chuẩn bị nước rửa mặt chải đầu.”

Tuyết Y cùng Tuyết Nhĩ sớm đã bụng nước chờ đợi, nghe thấy thanh âm vội nhấc màn đi vào. Hai người các nàng không biết ngày hôm qua đã phát sinh sự tình gì, vẫn nghĩ Vân Ly chính là Tô Vũ Lâm mượn danh nghĩa Cung Ngôn Nhã tiến cung. Từng kiến quả hần tính khí băng lãnh, hai người đều đã quen không nói lời nào khi hầu hạ.

Vân Ly có chút nghi hoặc nhìn hai người : “Di, các ngươi ngày hôm nay làm sao vậy? Một đám đều im lặng, hay là Vô Hàn nổi hứng dạy dỗ các ngươi?”

Tuyết Y còn đang kinh ngạc vì ngữ khí của Vân Ly lại chợt nghe hần vui vẻ nói : “Ngày hôm nay tảo thiện là bánh gạo nếp sao? Còn có bánh ngọt Vạn Phúc! Quả nhiên thơm quá, này là giờ nào? Sắp hạ triều chưa?”

Tuyết Nhĩ cảm khăn tay dùng một chút, hướng Tuyết Y nhìn thoáng qua. Tuyết Y có chút kinh hỷ, nhưng vẫn là không thể xác định, nàng gật đầu nói : “Cũng sắp, Phụng quân nếu muốn đợi Hoàng Thượng trở về cùng nhau ăn, trước uống một chút canh đi.”

Hai người dọn dẹp đi ra vừa lúc đụng phải Biện Tư Thành, hai người các nàng đang có điểm nghi vấn, chỉ thấy Biện Tư Thành vậy vậy tay.

Huyền Vô Hàn tiến vào Tư Noãn Điện thì chợt nghe âm thanh người nào đó đang uống canh. Hần nghe nghe, khẽ cười một tiếng.

Vân Ly thấy hần đã trở lại, đứng dậy giúp hần cởi áo khoác, nói : “ Trước đó vài ngày không phải ngươi có nhắc tới Phong Tiểu gạo nếp ăn rất ngon sao, hôm nay tảo thiện vừa vận là món cơm nắm làm từ gạo nếp đó, ta lấy cho ngươi vài khối nhé?”

Huyền Vô Hàn hướng trên bàn nhìn thoáng qua, quả nhiên như hần suy nghĩ, mỗi món trên bàn đều sụt đi một ít, bên trong còn sót một ít vụn bánh.

Đã lâu không thấy cảnh này xuất hiện lại, Huyền Vô Hàn có chút giật mình, hần không nói chuyện, đem Vân Ly ôm vào lòng. “Ly nhi mấy ngày ở nơi đó, người kia... Thanh Hàn , đối với ngươi có tốt không? Nếu là kiếp sau của mình nói vậy cũng đúng đi.

“Thanh Hàn ? Là ai?” Vân Ly có chút không hiểu, đẩy ra Huyền Vô Hàn, mang theo ánh mắt nghi hoặc nhìn sang.

Huyền Vô Hàn nhắm mắt, lóe ra ánh hào quang. Trầm mặc một lúc lâu, hần từ chối cho ý kiến một lần nữa đem người găt gao ôm vào lòng.

Tuyền Ki... Chờ Trầm vào luân hồi, tất nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi!

Mà ở Quảng Hàn cùng cùng Thường Nga tiên tử chơi cò, Tuyền Ki Tiên quân vuốt vuốt râu dài, ý vị thâm trường cười.

Năm đó bất quá chỉ mượn Ngọc Tỷ dùng tạm, ai kêu người Huyền Vô Hàn nhỏ mọn như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Dự Thụ Khoái Lai Khẩu Khẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

☆ Hồ Phụ

Edit: Vân Khinh

oOo

Huyền Đế đăng cơ năm thứ mười lăm, Huyền Vô Hàn lúc này đã hai mươi bảy tuổi, Vân Ly như trước chưa từng có thai, không chỉ có đại thần trong triều bắt đầu sốt ruột, Huyền Vô Hàn trông hoa cả mắt. Hắn cứ nghĩ sau khi Vân Ly trở về, cơ hồ là hàng đêm đều cùng hắn trêu miên, không lâu sau sẽ thừa dựng (mang thai). Ai ngờ hai năm đã qua, lại không một chút động tĩnh.

Trong Tư Noãn Điện, một người ngồi ở trên ghế, đang cầm một quyển sách xem đến thất thần. Mái tóc đen dài như tơ lụa thượng đẳng, rũ xuống tới thất lưng. Một thân xiêm y màu lam nhạt, thêu vài đóa hợp hoan hoa * màu hồng nhạt vô cùng thanh nhã. Trên bàn đá trước mặt bày mấy đĩa điểm tâm, mang theo hương vị ngọt ngào. Vừa đọc sách vừa không quên cầm một khối điểm tâm ăn, mảnh vụn rơi vào trong áo, rất nhanh liền mềm hóa.

Hoa hợp hoan

Vân Ly buông sách, xắn tay áo lên, mảnh bánh vụn dính trên quần áo, không chỉ có dính dính, còn khó chịu vô cùng.

Lúc này trời đã ngã về Tây, màn che nắng cũng không có ích, ngày mùa hè trời dẫu vào chiều ánh nắng vẫn gắt gao nóng đến khô người. Vân Ly phát tay áo, không khỏi có chút phiền lòng. Đã nhiều ngày trong triều nghị luận, mặc dù hắn ở trong cung, cũng đều nghe được. Ban đầu hắn cũng có chút chú ý, sợ Huyền Vô Hàn nghĩ nhiều. Nhưng Huyền Vô Hàn lại bảo không cần gấp, chờ thân mình điều dưỡng tốt đã.

Trong hai năm qua, thân mình hắn nguyên bản đã sớm được bồi bổ đến chảy máu mũi, làm sao còn hư tổn.

Chỉ là, trong bụng vẫn không thấy phản ứng. Hay là hắn thật sự không thể thừa dựng?

Ngồi bên ngoài thời gian cũng đã lâu, Vân Ly đứng dậy thì dưới thân mềm nhũn, suýt nữa ngã quỵ. Tuyết Y cùng Tuyết Nhĩ đang ở tấm điện chuẩn bị bữa tối căn bản không có để ý đến. Tuy rằng Vân Ly đã vịn được bàn đá, nhưng chân phải xoay tới. Lúc đầu không đau, nhưng khi hắn chuẩn bị nhấc chân đi một bước thì đau nhức theo mắt cá chân truyền đến, khẽ kêu đau một tiếng, cổ tay áo đảo qua trên bàn điểm tâm, cái đĩa thuận thể rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Mà hắn, cũng ngồi ngay đó.

Nghe thấy thanh âm, Tuyết Y cùng Tuyết Nhĩ vội vàng chạy ra, thấy Vân Ly ngồi dưới đất, Tuyết Y vội vàng chạy qua đỡ.

“Đây là làm sao vậy, Tuyết Nhĩ, mau xoắn tay áo Phụng quân lên xem có thương tổn gì không?” Tuyết Y vừa nâng Vân Ly dậy, liền phát giác Vân Ly đau đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, Tuyết Y thấy thế cúi đầu nhìn sang. Tuyết Nhĩ đang dọn dẹp mảnh vỡ của chiếc đĩa sang một bên, liếc mắt một cái liền nhìn thấy chân Vân Ly lộ ra.

“A, bị trẹo chân rồi! Mau truyền ngự y!”

Vân Ly trong đầu kìm nén bức bối, Ngự y tiến đến kiểm tra thì thuận miệng nói: “Cũng may chỉ là trật thương bình thường, không có gì đáng ngại. Phụng quân ngày sau phải cẩn thận, nếu là mang thai, mọi sự càng phải cẩn thận...”

“Ý tứ của Ngự y, Bôn quân không có em bé, mặc dù ngã chết cũng không việc gì?”

Bình thường Phụng quân ôn hòa nhã nhặn thanh tao lịch sự nào sẽ nói như thế, lời vừa nói xong, Vân Ly trong mắt liền hiện lên một tia chán nản. Ngự y được Tuyết Y tiễn ra ngoài, Vân Ly nhìn thấy trên bàn bày biện đồ ăn, nhìn ra ngoài đoán canh giờ.

“Hoàng thượng còn chưa ra Ngự thư phòng?”

“Bẩm Phụng quân, lúc trước Điện Giám đại nhân có truyền khẩu dụ, nói là Hoàng thượng bận nội vụ, Phụng quân ngài dùng bữa trước.

Vân Ly cầm đũa trong tay một chút, nhìn bàn đầy đồ ăn, lại không có ăn uống. Hắn đứng dậy muốn đi ra ngoài, lại bị Tuyết Y ngăn cản, khuyên trước nên nghỉ ngơi, chân còn đang bị thương mà, làm thế nào mà ra ngoài.

“Di, thần đệ vừa vào cửa đã nghe thấy mùi thức ăn, lẽ nào đã quá giờ trưa sao?” Bên ngoài truyền đến tiếng cười sang sảng, một thân y phục hoa lệ màu vàng nhạt, khuôn mặt tuấn mỹ, đúng là Ngũ vương gia Huyền Vô Băng.

Thoáng thấy Vân Ly được người dìu dắt, cả kinh, vội vàng tiến lên xem xét.

“Đang yên đang lành chân như thế nào lại bị thương? Hoàng huynh biết không?”

“Hoàng huynh người bạn chính sự... như thế nào lo lắng cho ta. Không bằng người theo giúp ta ra ngoài một chút đi.”

Huyền Vô Băng vốn là đến Tư Noãn điện ăn cơm, hiện giờ cơm còn chưa vào bụng, còn bị kéo ra ngoài. Nhất thời gương mặt khổ sở: “Vân Ly ta còn chưa có ăn cơm đâu!”

Ngoài miệng nói như vậy, lại sợ Vân Ly ngã sấp xuống, khẽ lôi kéo ống tay áo của hắn cẩn thận theo sát phía sau.

Ánh nắng chiều phủ đầy che kín trời quang, nhuộm cả hoàng cung một mảnh sắc hồng. Hai người dọc theo đường nhỏ, một đường thẳng nhưng lại đến Hồ Khiếu viên. Ban đầu khi mới trở lại Hoàng cung thì đến xem Tổ Tuyết, bị Tổ Tuyết đè trên mặt đất. Trên người Vân Ly hờn hương khí *, Tổ Tuyết ngửi được mùi bước ra. Thân mật liếm mặt Vân Ly, khiến Huyền Vô Hàn háo hức ghen.

*hờn hương khí: hương thơm từ sữa của hồ mẹ

Dù sao cũng không còn là tiểu hài tử nhỏ tuổi, nên số lần lui tới nơi này cũng dần ít đi. Tổ Tuyết vẫn một bộ uy phong lẫm lẫm, cả thân mình tuyết trắng, nằm dưới bóng râm, vù vù thổi phi phò. Mà Kim Ban lại càng có khí thế Hồ Vương, những đường vân trên người khiến nó càng trong giống một con thần thú, dưới ánh mặt trời rực rỡ không ngừng phát ra kim quang. Thấy Vân Ly đi tới liền vung vẩy đuôi chạy tới, nâng lên chân trước cuốn lấy chân Vân Ly.

Vân Ly bị đau lui từng bước, Huyền Vô Băng quát một tiếng, Kim Ban ngoan ngoãn lui lại mấy bước.

“Tìm lâu như vậy cũng không tìm được ban lan hồ*, không biết cha của Kim Ban còn hay không tại nhân thế.” Vân Ly ngồi ở một bên trên băng ghế, vuốt đầu Kim Ban.

*ban lan hồ: hồ có màu sắc sắc sỡ

Huyền Vô Băng không thể nào thích hai cái lão hồ cả ngày chỉ biết có ăn không này, trừng mắt Kim Ban nói: “Cha của nó nhất định là không ở Tuyệt Uyên quốc, bằng không khi Tổ Tuyết bị bắt, như thế nào con cộp kia không đến cứu. Người nếu là vẫn muốn tìm, không bằng nói Hoàng huynh phái người đi Phong Khiếu hoặc Hải Lan tìm xem.”

Vân Ly lắc lắc đầu, hắn hôm nay chợt nhớ đến tình hình lúc Tổ Tuyết sinh con, cảm khái rất nhiều, mới lại đây nhìn một chút.

Thấy Vân Ly có tâm sự, Huyền Vô Băng cũng không nói thêm gì nữa, hắn tiến cung đã nhiều ngày, tự nhiên cũng nghe đồn, liền trấn an nói: “Hoàng huynh là cố gắng chăm sóc thân thể người, không phải để ý đến, người còn chưa tới nhược quán* đâu! Đừng gấp gáp! Ta nghe người ta nói thường xuyên đi ra ngoài giải tỏa căng thẳng, tổng khứ nỗi buồn phiền, để lòng an tĩnh, dễ hoài thai. Ngày nào đó nói Hoàng huynh cùng người xuất cung đi dạo, chẳng phải không tốt. Hai mươi ba tháng bảy cũng sắp đến rồi, còn có thể cùng nhau thả đèn đom đóm!”

*nhược quán: thanh thiếu niên khi đến 20 tuổi sẽ gọi là nhược quán

Vân Ly khẽ cười một tiếng: “Người không nói bản thân ta cũng đã quên, di, người lần này tiến cung, Tiêu Dịch có thể cùng người... cùng nhau?”

Gương mặt Huyền Vô Băng nhất thời khản trương, nhỏ giọng: “Chuyện này ngàn vạn lần không thể để cho hắn biết, ta lần này là trộm đi a. Một tháng sẽ trở về, thời gian ở trong cung cũng không sai biệt lắm, ngày kia sẽ rời đi.”

Hắn nói có làm ra vẻ thần bí như vậy làm Vân Ly có chút tò mò, chính là hỏi như thế nào Huyền Vô Băng cũng không chịu nói tiếp.

Hôm sau, Huyền Vô Hàn hạ triều liền về Tư Noãn điện bồi Vân Ly. Hôm qua trở lại tắm điện, Vân Ly đã đi ngủ. Vốn hắn muốn ôm Vân Ly háo hức thương tiếc một phen, lại nghe Tuyết Y báo Vân Ly bị đau chân, không nên cử động mạnh.

Hắn nín dục hỏa, một đêm ngủ chẳng ngon. Hạ triều lại lo lắng chân Vân Ly bị thương mà sinh buồn phiền, vừa nghĩ như vậy, bước chân cũng không tự chủ nhanh hơn. Chính là khi trở lại Tư Noãn điện đã thấy Tuyết Y cùng Tuyết Nhĩ song quỳ trên mặt đất, một đám trăm miệng một lời cầu Hoàng thượng tha mạng.

“Hoàng thượng, chúng nô tì vừa mới còn thấy Phượng quân, chỉ là chớp mắt liền...”

Huyền Vô Hàn sắc mặt xanh mét, không biết tức giận hay lo lắng. Lúc này Biện Tư Thành bước nhanh đến, ở bên tai Huyền Vô Hàn nhỏ giọng nói vài câu.

Sắc mặt hắn lúc này mới chậm lại, bắt đầu dĩ vãng.

“Chuẩn bị xe ngựa, xuất cung!”

Cưỡi ngựa, Vân Ly đi theo sau một đội thương nhân lên Thiên Sơn hái thuốc. Thời tiết này đúng là mùa hái Đông Trùng Hạ thảo*, những người hái

thuốc ngồi trên xe ngựa, để rất nhiều giò trúc, đoán chừng những người này đã sớm quen thuộc nhau, thỉnh thoảng nói cười, kể vài mẩu chuyện vui, chọc cho trên đường tiếng cười không ngừng. Vân Ly không nhanh không chậm theo ở phía sau, khóe môi cũng khẽ nở nụ cười.

Có lẽ mọi người đều cảm thấy vị công tử phía sau này giờ không nói năng gì, có chút xấu hổ, đầu lĩnh là một hán tử trung niên, kéo dây cương, quay đầu lại nói : “Vị tiểu công tử này, cũng muốn đi Thiên Sơn sao? Chính là trên người không mang theo quần áo, tới đỉnh núi sẽ lạnh lắm đấy.”

Vân Ly cười nói : “Ta tới đây, ban đêm liền về, không ở lại”.

Hán tử trung niên kia gật đầu, nghĩ chắc là công tử nhà ai trong lúc rảnh rỗi đi du ngoạn, cũng không lên tiếng. Đến trưa, cuối cùng cũng tới dưới chân núi Thiên Sơn. Đỉnh núi tuyết động không biến đổi, dưới lại là một mảnh sinh cơ bạt ngàn, điều ngừ hoa hương, nước suối róc rách. Gió nhẹ đánh úp lại, còn có một cỗ mật hương vị. Quả nhiên, hán tử địa phương này giải sầu, chọn đúng rồi.

Chân hành động bất tiện, hán cũng không vội vã xuống ngựa. Đội thương nhân đi hái thuốc đã hướng vào trong núi đi, Vân Ly còn chậm rãi ở bên ngoài đi dạo. Hán thành thói như vậy, lại không biết Huyền Vô Hàn một đường chạy tới đây đã lo lắng đường nào. Vùng Thiên Sơn này, Huyền Vô Hàn vẫn tồn tại bóng ma, sau này không còn mang Vân Ly đến, nếu không phải dòi dòi quá tốn kém, hán còn muốn đem Kinh đô dòi đến vùng phía Nam, cách Thiên Sơn càng xa càng tốt.

Dưới chân núi thập phần râm mát, Vân Ly nhìn cảnh sắc một hồi, tự dưng thấy đói bụng, liền xuống ngựa, ngồi trên một hòn đá. Hán cỡi xuống hành lý buộc trên lưng ngựa, cười mở ra. Buổi sáng hán gặt hai thị nữ đi Ngự thiện phòng, sai người làm rất nhiều món ăn ngon. Đầu bếp nữ dĩ nhiên lại còn làm cho hán một con vịt quay, còn là loại nướng vừa chín tới, da giòn thịt ngọt.

Trong cung ăn như thế nào đều không có thoải mái như ngồi trên chiếu, lấy tay cầm lấy thống khoái mà gặm. Hán ăn một cái chân vịt, vốn định tiếp tục xé xuống cái thứ hai, nhưng mơ hồ cảm thấy có chút ngán, liền dừng lại. Dùng khăn xoa xoa tay, vẫn cảm thấy dính dính.

Đứng dậy nhìn chung quanh, phát hiện phía trước có một dòng suối nhỏ, liền nhắc chân chậm rãi đi qua.

Lại không biết, bên trái hán, trong đám cỏ cao cỡ một người, truyền đến âm thanh tất tất tác tác.

Nếu là ngồi chồm hổm, chân của hán phải chịu trọng lượng khá lớn, hết cách hán đành ngồi bẹp trên tảng đá. Nước suối có chút lạnh, thế nhưng vào ngày hè, dùng để rửa tay cũng thật thoải mái. Vân Ly dùng nước suối vỗ vỗ mặt, cảm giác một trận sảng khoái. Đang muốn đứng dậy thì đột nhiên bên trái truyền đến một tiếng đình tai như cú. Tim của hán chỉ kịp đập nửa nhịp, đã bị một vật thể to lớn hạ gục.

Phù phù một tiếng vang thật lớn, Vân Ly rơi vào dòng suối. Cũng may nước không sâu, hán đập đập vài cái liền đứng lên. Chỉ là bị một phen kinh hãi, vết thương ở chân cơ hồ lại nhô lên, đau đến không đứng thẳng được thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Thụ Khoái Lai Khẩu Khẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

☆ Thiên Sơn.

Edit: Vân Khanh

oOo

Sắc sở hồ nguyên bản chính là nhu thuận nằm bên bờ suối, thấy chương phong sắc bén của Huyền Vô Hàn đánh tới, đôi mắt tròn to, nghiêng đầu sang chỗ khác hướng Huyền Vô Hàn thét dài, chân trong nước suối đều rung động, khí thế kia mang theo sức gió đánh qua mặt nước kích động tầng tầng lớp lớp sóng, khiến gương mặt Vân Ly nhất thời trắng bệch, cũng sợ hãi tới mức té vào trong nước, uống liền mấy ngụm nước mới đứng vững, cái đầu lộ ra khỏi mặt nước, cả mặt lẫn mũi đều bị nghẹn đỏ.

Huyền Vô Hàn không nghĩ tới cử động của mình kinh hách tới sắc sở hồ, thấy Vân Ly bộ dạng chật vật, đau lòng vạn phần, lại không để ý mảnh hồ bên kia một bộ khí thế khiến người sợ hãi, thả người nhảy xuống, đầu ngón chân đập trên mặt nước, một tay cuốn lấy Vân Ly, tay kia đánh vào mặt nước, mượn lực bắn lên thân thể mình cũng đem Vân Ly từ trong nước mò lên, hai người đầu ngón chân vừa mới chạm lên mặt đất, Huyền Vô Hàn liền cảm thấy một đạo kinh phong đánh úp lại, hán nhất thời ngừng thở, nâng thân mình Vân Ly, lắc mình tránh ra.

Sắc sở hồ thấy mình không chụp được người, thập phần tức giận, hướng tới Huyền Vô Hàn hét lớn một tiếng, một bộ muốn nhào lên. Huyền Vô Hàn mang theo lãnh ý muốn một chương đánh chết ý đồ muốn thương tổn Vân Ly của sắc sở hồ, nhưng không ngờ hán vừa mới nâng tay đã bị Vân Ly kéo lấy ống tay áo.

Nhìn lại, thấy Vân Ly đối với Huyền Vô Hàn lắc đầu, rồi tiến lên từng bước, chắn trước mặt Huyền Vô Hàn, thấy Huyền Vô Hàn vội vàng che chở, Vân Ly hé miệng cười, nhỏ giọng : “Nó chính là phụ quân Tổ Tuyết, phụ thân Kim Ban.”

Huyền Vô Hàn lấp bắp kinh hãi, quay người lại cẩn thận đánh giá một chút sắc sở hồ đang găm lên giận dữ, càng xem càng cảm thấy Vân Ly nói đúng, liền lui về phía sau từng bước, cười khề đứng lên : “Không thể tưởng tượng được tìm nhiều năm như vậy, lại bị người tìm được rồi. Khó trách nó thấy ta hung ác như thế, cùng Tổ Tuyết năm đó như nhau, hay thắng nhãi này lại với người để bảo?”

Thấy Huyền Vô Hàn ánh lên ý cười nhìn mình, sắc mặt Vân Ly đỏ lên, cắn cắn môi “Người lúc nào cũng nghĩ đến đứa nhỏ, kế thừa hậu tự để vương, đâu đáng giá khiến chúng nó phục tùng.” Lời nói mang theo buồn bực cùng ủy khuất khiến Huyền Vô Hàn dở khóc dở cười, nếu hắn là cái loại người như Vân Ly nói kia, thì đã sớm nạp phi, có gì, luôn luôn coi chừng Vân Ly. Còn nữa, cho dù Vân Ly không phải Phượng Loan tình, không thể thừa dựng, hắn cũng sẽ không yêu những người khác, con nôi dỗi mà thôi, chỉ cần phong cho một cái hài tử của vương gia thừa tự là được rồi.

Vân Ly không để ý tới Huyền Vô Hàn, thẳng hướng sắc sở hồ, tuy biết rõ lão hồ này chính là phu quân Tổ Tuyết, nhưng vẫn như cũ có chút khiếp sợ, Huyền Vô Hàn cũng nhìn chăm chăm lão hồ kia, đề phòng ngừa nó đột nhiên làm khó dễ.

Chính là hai người đều quá mức lo lắng, sắc sở hồ thấy Vân Ly chậm rãi tới gần nó, phát ra âm thanh ừ ừ ực, thông thả bước chân cọ cọ sang, dùng đầu lưỡi ẩm ướt bắt đầu liếm liếm tay Vân Ly, vô tình đem lưng bàn tay Vân Ly tróc ra một mảnh ửng đỏ, Huyền Vô Hàn khẽ quát một tiếng, kéo Vân Ly ôm vào trong ngực.

“Mặt trời đều nhanh hạ xuống, người có đói bụng không?” Huyền Vô Hàn nói xong, liền lôi kéo Vân Ly lên ngựa. Ai ngờ Vân Ly thở nhẹ một tiếng, thân mình vừa lệch. Lúc trước thỉnh linh xảy ra biến cố, quên mất việc sưng chân, lúc này bước đi, mới thấy một cổ đau đón đánh úp lại, hắn thiếu chút nữa cắn nát cánh môi, sắc mặt cũng bắt đầu trắng bệch, cái đó và hắn một thân ướt đầm cũng thoát không khỏi liên quan.

Huyền vô Hàn nhướn mày, âm thầm tự trách mình bất cẩn, hắn cởi áo ngoài khoác lên mình Vân Ly, đang muốn thôi chừng cấp Vân Ly một ít chân khí đã thấy Vân Ly sắc mặt trắng bệch, tay ôm bụng ở trước mặt hắn gục xuống.

“Ly nhi, làm sao vậy?” Huyền Vô Hàn cực kỳ hoảng sợ, đem người ôm vào trong lòng, thoáng dùng nội lực, cảm thấy quanh thân Vân Ly đều lạnh lẽo, nhưng không biết là vì sao. Vân ly tuy rằng té xuống, nhưng chưa ngã đi, hắn chỉ cảm thấy cả người bắt đầu vô lực, nhất là bụng trương đau, giống như có một cây đao ở bên trong khuấy đảo, đau đến hắn ngay cả lời nói đều không nói hết được, gắt gao túm trụ vạt áo Huyền Vô Hàn, thở khè lên.

“Vô Hàn... Ta đau... Ngộ...” Nếu không phải đau đến không thể chịu đựng nổi, Vân Ly tuyệt đối sẽ không nói nên lời, Huyền Vô Hàn gấp đến độ ngay cả tim đang đập cũng muốn ngừng lại. Nơi này ở Thiên Sơn, cách Linh cửu ích nhất cũng hơn trăm dặm, đừng nói Vân Ly hiện tại không chịu nổi xe ngựa xóc nảy, dùng kỵ mã chạy trở về cũng tiêu tốn mất mấy canh giờ, trong mấy canh giờ này Vân Ly có thể hay không có việc, Huyền Vô Hàn căn bản không dám tưởng tượng.

“Ly nhi, chỗ nào đau? Là nơi này sao?” Huyền vô Hàn đưa bàn tay dán chỗ bụng Vân Ly, hơi di chuyển một tia chân khí, đúng lúc này Vân Ly lại nức nở một tiếng, tựa hồ càng thêm khó chịu, khó chấp nhận. Huyền Vô Hàn nhanh chóng thu tay lại, ôm ngang Vân Ly, ngẩng đầu liếc Thiên Sơn một cái, nếu không phải tình thế bất buộc, hắn cũng không muốn tiếp tục bước vào.

Từ xưa triều đình cùng giang hồ đều có một loại cân bằng vi diệu, nước sông không phạm nước giếng. Nhân sĩ giang hồ xưa nay đều có quy củ riêng mình, nếu bọn hắn không là nguy cơ của triều đình, triều đình cũng không tốn công đi quản giang hồ. Cái loại Hoàng tử vì kế vị lợi dụng thế lực giang hồ tự nhiên cũng có, thế nhưng không phải lần nào là cũng thành công, nhân sĩ giang hồ tuy rằng vô công cao cường, nhưng cũng khó lòng địch thiên quân vạn mã.

Dần dà, người trong giang hồ đối với sự kết giao của triều đình cũng có ý né tránh.

Tuy nói Huyền Vô Hàn cùng vị Giáo chủ Vụ Ân giáo, đứng đầu Thiên Sơn, Thượng Quan Thanh Y chưa từng gặp mặt, nhưng thiên sơn rốt cuộc vẫn là ranh giới Tuyết Uyển, lúc trước Vụ Ân giáo chọn nơi này làm thánh địa giáo phái, có cùng Hoàng tổ phụ Huyền Vô Hàn từng có chút giao tình, cũng có một tờ công văn. Hiện giờ hắn mang theo Phượng quân tiến đến cầu y, nói vậy sẽ không bị ngăn trở.

Nếu là Thượng Quan Thanh Y dám can đảm cự tuyệt, hắn tin tưởng ngày mai Thiên Sơn nhất định là một mảnh huyết hải.

Từ dưới chân Thiên Sơn chạy vội tới sườn núi chỗ cửa cung dưới bậc thang Vụ Ân giáo, chỉ ngắn ngủn một chút công phu, sắc sở hồ theo sát phía sau, nâng đuôi dài đi theo Huyền Vô Hàn. Đệ tử thủ vệ trong giáo từ rất xa liền thấy một người một hồ chạy vội đến, lúc này liền phân phó một người đi bẩm báo. Đến lúc thấy rõ Huyền Vô Hàn trong lòng ôm một nam tử thanh lệ sắc mặt trắng bệch, hắn chần chờ một hồi, tiến lên phía trước : “Không biết vị công tử này là...”

Hắn xem Huyền Vô Hàn lạnh lùng bất phàm, khí thế bức người, suy nghĩ vừa chuyển liền biết người này nhất định không tầm thường, và lại xem khinh công mới vừa rồi, rõ ràng là một cao thủ. Nếu lời nói không thỏa đáng lại cấp Vụ Ân giáo thêm phiền toái, hắn cũng khó tránh được tội.

Huyền Vô Hàn nâng mâu nhìn hắn một cái, trầm giọng : “Trẫm muốn ngay lập tức thấy mặt Giáo chủ của các người, nếu chậm trễ, người có dám đương nổi?”

Người nọ nghe xong Huyền Vô Hàn tự xưng, sắc mặt hơi thay đổi, còn muốn mở miệng yêu cầu tín vật thì chợt nghe một người dùng khí truyền âm : “Còn không mau mau thỉnh Huyền đế vào đi!” Thanh âm ôn nhuận khoáng đạt, nội lực có thể xuyên thấu tầng tầng lầu vũ, còn mang cả kinh phong, đó không phải Thượng Quan Thanh Y thì là ai .

Huyền Vô Hàn ôm Vân Ly đi đến tiền đình, một người mỉm cười ngồi nhìn, phong tư yếu điệu, vạt áo phiêu phiêu, một công tử khí chất xuất trần. Nhìn hắn tuổi bất quá cũng nhọc quán, thế nhưng khí thế cũng không thua thân là đế vương Huyền Vô Hàn, thoáng suy tư một phen, liền biết người này nhất định là giáo chủ Vụ Ân giáo Thượng Quan Thanh Y. Hắn một thân nguyệt nha bạch y, dung nhan tuấn nỹ, thực không giống như giang hồ đồn đãi là huyết ma giáo giáo chủ.

“Hoàng thượng hôm nay đến Vụ Ân giáo, là vì Phụng quân trong lòng sao?” Thượng Quan Thanh Y nhìn thoáng qua người Huyền Vô Hàn bảo hộ trong ngực, hần mặc dù không thích nghe những chuyện trà dư tửu hậu, nhưng Huyền đế sủng ái Phụng quân cả thiên hạ đều biết, có thể được Huyền Vô Hàn ôm chặt vậy, e là, chỉ có một mình Phụng quân.

“Đại phu của nơi này đâu? Nếu là có thể trị liệu cho Phụng quân, Trẫm hứa miễn cho Vụ Ân giáo một năm thuế má lao dịch.” Huyền Vô Hàn nói lời vân đạm phong khinh, nhưng nội dung bên trong cũng thực thực tế. Thượng Quan Thanh Y kinh ngạc liếc mắt nhìn Huyền Vô Hàn, khẽ cười : “Huyền đế quả nhiên là người sáng khoái, chỉ là cái giá Ngài đưa ra khiến ta có chút không thoải mái...”

Hần đứng trước mặt Huyền Vô Hàn lại không xưng là thảo dân, còn nói không thoải mái, sắc mặt Huyền Vô Hàn lúc này rét lạnh đến cực điểm, lại nghe Thượng Quan Thanh Y lên tiếng : “Phụng quân tâm tính dịu dàng, cũng không phải người đại gian đại ác, không cần Hoàng Thượng dùng một năm thuế má lao dịch để đổi lấy trị liệu. Mạch Chiêu, đi thỉnh đại phu đến đây.”

Vẫn túc trực bên ngoài, một tiểu hầu đồng mười một mười hai tuổi nghe xong, liên tục gật đầu không ngừng, xoay người chạy đi.

Huyền Vô Hàn thở phào nhẹ nhõm, hướng Thượng Quan Thanh Y nói : “Đa tạ.” Giọng hần thành khẩn, một chút cũng không có dáng vẻ kiêu ngạo của Đế vương, Thượng Quan Thanh Y tiểu ý càng sâu, trong đầu nảy sinh ý tưởng muốn cùng Huyền Vô Hàn kết giao. Tranh bá võ lâm, Vụ Ân giáo không có ý định này, về phần Huyền Vô Hàn người này, lợi dụng hần vì triều đình làm việc, cũng phải nhìn Thượng Quan hần có nguyện ý hay không. Nhìn Huyền Vô Hàn, Thượng Quan Thanh Y đã nghĩ không sai.

“Hoàng thượng theo ta đến thiên điện, Phụng Quân tựa hồ bị hàn, phải nhanh chóng làm ấm lên.”

Huyền Vô Hàn ôm Vân Ly vào phòng, buông màn giường, thay Vân Ly bỏ đi y phục ẩm ướt, kéo chăn trùm lên người Vân Ly. Không lâu sau, Thượng Quan Thanh Y liền sai người đưa tới quần áo sạch sẽ. Huyền Vô Hàn nhìn Vân Ly đang ngủ mê man vẫn như cũ ôm bụng mình, biết hần đau dữ dội, trong lòng cũng một trận đau.

Dung đại phu rất nhanh đi tới, thoáng thấy Huyền Vô Hàn, đang muốn quỳ xuống “ Miễn, mau xem Phụng quân, thân thể rốt cuộc là làm sao vậy?” Huyền Vô Hàn một tiếng trách cứ khiến Dung đại phu lập tức đứng thẳng người, râu mép méo mó run lên, không dám ngồi bên giường, chỉ dám quỳ sát bên giường khẩn cấp bắt mạch cho Vân Ly.

“Phụng quân bị hàn khí, dẫn đến thai trong bụng bất ổn, nhưng cũng may thân thể Phụng quân cường tráng khỏe mạnh, chỉ cần uống thuốc xua tan hàn khí thì tốt rồi, nếu Hoàng thượng sợ được tính có trong thuốc thương tổn Long thai, thì ngâm nước ôn tuyền cũng được. Chỉ là ngày sao nếu không khả...” Dung đại phu quỳ trên mặt đất thao thao bất tuyệt, Huyền Vô Hàn ngăn ra, kéo lấy bả vai Dung đại phu, đem người toàn lực kéo qua.

“Người nói cái gì? Cái gì Long thai ? Ly nhi hần có thai sao ?”

Không không chế được tâm trạng vui mừng như điên, Huyền Vô Hàn cũng không không chế được độ mạnh yếu, siết chặt áo Dung đại phu trọn trắng mắt, Thượng Quan Thanh Y thấy thế, không thể làm gì khác hơn là đem người cứu ra, hơi khom người hạ nói : “Chúc mừng Hoàng Thượng, Phụng quân.”

Huyền Vô Hàn để lại tâm tình kích động, cầm lấy tay Vân Ly, hôn một cái “ Thượng Quan giáo chủ, Trẫm nhớ Thiên Sơn có ôn tuyền, Trẫm muốn dẫn Phụng quân đi vào.”

Thượng Quan Thanh Y mỉm cười, xoay người phân phó Mạch Chiêu vài câu, Huyền Vô Hàn ôm lấy cả người lẫn chăn của Vân Ly, rất sợ Vân Ly té xuống, bước đi đều chậm thả bước chân, nào đâu dám dùng khinh công bay vọt nữa.

Thấy người đi vào ôn tuyền, Thượng Quan Thanh Y khéo mỗi câu dẫn, trong lòng cũng mơ hồ có chút ước ao, năm hần nhược quán, giáo trung thuộc hạ cũng khuyên hần chọn lựa một nữ tử thành thân. Thế nhưng trong tâm trống vắng há có thể vì thành thân mà bỏ khuyết? Hôm nay thấy Huyền Vô Hàn đối Vân Ly thâm tình, hần nghĩ nghĩ có hay không một ngày nào đó cũng gặp được một người khiến hần yêu đến tận xương tủy.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Thụ Khoái Lai Khẩu Khẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

☆ Sinh tử

Edit: Vân Khinh

oOo

Ôn tuyền ngay tại sườn núi đi xuống một chút, cái tiểu đồng gọi Mạch Chiêu đem y phục chuẩn bị tốt, liền đỏ mặt rời đi.

Thời tiết này ngâm ôn tuyền tự nhiên cũng không quá sáng khoái, mặc dù mặt trời đã lặn sau núi, nhưng cũng không làm lạnh đi tí nào, hôm nay bị nhiệt khí bốc lên bao phủ, chỉ cảm thấy cả người khô nóng dính ẩm ướt. Huyền Vô Hàn nhìn Vân Ly mặt mày chuyển động, tựa hồ sắp tỉnh. Chờ hần cần thận đem chăn mở ra, ôm lấy Vân Ly bỏ vào trong ôn tuyền thì Vân Ly nhẹ hừ hai tiếng, mở mắt.

Kỳ thực thân thể của Vân Ly vẫn rất tốt, bất quá bị nhiễm chút hàn khí, hơi chút động thai khí, căn bản không vội vàng. Chỉ là nơi bụng đau nhức như vậy, trong lòng vừa lo vừa sợ, mới hôn mê hồi lâu. Giờ khắc này ở trong nước suối ấm áp, chỉ cảm thấy nơi bụng chậm rãi ấm lên, cơn đau cũng từ từ tiêu tán. Chỉ là vừa trợn mắt đã thấy Huyền Vô Hàn lơ đãng ôm lấy chính mình, bất giác cả kinh.

“Người... người... người... Chúng ta như thế nào ở trong nước?” Vân Ly nhích người né tránh, lại phát hiện bản thân ngâm trong nước, Huyền Vô Hàn bị nhiệt khí hun nóng, liền cả hai mắt đều ướt ướt, vẫn trước sau như một lo lắng cho mình, liền cuống quýt ôm lấy Huyền Vô Hàn, hai chân còn không quên ôm lấy hông Huyền Vô Hàn. Từ thế như vậy khiến thân thể Huyền Vô Hàn cứng đờ, hơi đẩy Vân Ly một cái, phát giác người trong ngực hoàn toàn không tự chủ, hướng ngực hần cọ cọ, mới khẽ thở dài một tiếng.

Hiện tại người thương đang xích lỏng ở trong ngực, còn dùng chân quần lấy hông của hần, bởi vì dòng nước chảy động, thân thể hai người như có như không ma sát lẫn nhau, mặc dù là thánh nhân, cũng không kềm chế được. Vân Ly lúc này hoàn toàn đắm chìm trong câu hỏi vì sao đau bụng vì sao hôn mê, không có phát hiện đôi mắt Huyền Vô Hàn đã tối sầm, khí tức hỗn loạn nhìn hần.

Chờ giữa đùi truyền đến cảm giác khác thường thì Vân Ly ngẩn ra, lúc này mới muốn lui đi. Cứ tưởng Huyền Vô Hàn nhất định sẽ đem hần kéo lại, không nghĩ Huyền Vô Hàn thế nhưng tự mình lui đi, còn quay lưng lại không nhìn tới hần. Vân Ly mấp máy miệng, tuy rằng hôm nay xuất cung giải sầu mang theo ý tứ giận dữ, nhưng là cũng hiểu được Huyền Vô Hàn không có sai. Hai người ở chung toàn là Huyền Vô Hàn động tay động chân, đem hần lừa lên giường, không làm cho hần tới khóc xin tha là sẽ không ngừng lại.

Mặc dù trong miệng nói không muốn, thế nhưng hai người tình ý lưu luyến, tự nhiên cũng hy vọng có thể da thịt tương thân, cùng nhau vu sơn mây mưa, không có một lần cự tuyệt Huyền Vô Hàn. Hiện tại hần còn chưa dùng sức giãy dụa, cũng không mở miệng không muốn, Huyền Vô Hàn lại thờ ơ khiến hần trở tay không kịp. Trong lòng nhất thời bị đè nén, hừ lạnh một tiếng, đạp chân lên tảng đá trơn, đi tới một chỗ bên bờ suối cách xa Huyền Vô Hàn, yên lặng ngồi trong nước chỉ lộ ra hai mui.

Đang đưa lưng về phía Vân Ly, Huyền Vô Hàn nghiêng người nhìn thoáng qua, thấy bộ dạng của Vân Ly, không tiếng động cười khổ. Hần nếu là tùy tính tùy lai, chỉ sợ dục vọng còn chưa thỏa mãn, sẽ lại lần nữa mời đại phu. Nhưng bây giờ nếu không giải thích rõ, khiến thiên hạ trong lòng suy nghĩ lung tung, nhất định mấy ngày cũng sẽ không để ý đến hần.

Nghe được tiếng nước, Vân Ly hơi mở mắt ra, kỳ thực hơi nóng của ôn tuyền xông vào óc khiến hần có chút ảm đạm, nếu không phải y phục cùng vật dụng hằng ngày đều ở phía bên Huyền Vô Hàn, hần đã sớm đi lấy. Lúc này cảm giác Huyền Vô Hàn tới gần, lòng Vân Ly thỉnh thoảng nhảy dựng lên, chẳng lẽ Huyền Vô Hàn vẫn muốn...

“A! Người...” Vân Ly kinh hô một tiếng, Huyền Vô Hàn dĩ nhiên đưa tay qua đây, từ phía sau ôm hần, lại còn đưa bàn tay dán tại nơi bụng. Vị trí lung tung như vậy khiến gương mặt Vân Ly đỏ bừng, hai gò má càng nóng rất như bị thiêu, hần hiện tại nếu ngồi xuống, sẽ không có cách nào hô hấp, nếu là đứng lên, Huyền Vô Hàn sẽ đụng phải chỗ đồ của hần, aizz, tiền thôi lưỡng nan a~~~~~.

Đang lúc không biết nên làm cái gì bây giờ thì Huyền Vô Hàn đã đem thân thể hai người dán chặt, gắt gao ôm nhau cùng một chỗ. Huyền Vô Hàn nhẹ vỗ về bụng nhỏ của Vân Ly, ôn nhu nói: “Đầu mùa hạ năm nay, con của chúng ta sẽ ra đời. Người không được ăn loạn cái gì có biết không, cũng không được như hôm nay vậy. Nếu là muốn xuất cung, ta sẽ đi cùng người.”

Vân Ly đầu tiên là sùng sốt, tiện đà xoay người, chớp mắt một cái: “Hài tử? Ý của người là... Ta đã...” Vân Ly theo bản năng đưa tay sờ lên bụng của mình, Huyền Vô Hàn đưa tay bắt lại tay của Vân Ly, làm cho Vân Ly vây quanh lấy hần.

“Mấy tháng? Ta hôm nay đau bụng là bị động thai khí sao? Hài tử không có việc gì chứ?”

Nghe Vân Ly hỏi hỏi từ mấy tháng, Huyền Vô Hàn có chút ảo não, khẽ cười một tiếng, ở gò má Vân Ly hôn một chút “Ta chỉ lo người mang thai, lại cũng quên hỏi, đại phu nói còn run rẩy, chắc là bị ta dọa sợ cũng quên nói. Vô phương, chờ trở lại Hoàng cung, lại mời Ngự y xem, cho người vài phương thuốc tâm bổ thân thể...”

“Chúng ta thật sự có hài tử...” viên mặt Vân Ly đỏ lên, nhin không được roi lệ. Hần cùng Huyền Vô Hàn thành thân nhiều năm, vẫn không có con nối dòng, Huyền Vô Hàn cũng chịu hần, cũng không nói chuyện này, thế nhưng về phía đại thần, cung nhân lắm mồm, không có ngày nào không nói. Hần cũng khổ não, thậm chí còn nghĩ muốn Huyền Vô Hàn nạp phi. Thế nhưng ý nghĩ này mới vừa khởi, đã bị chính khí đến rồi. (Câu này ý là chưa kịp làm thì tin vui đã đến). Mặc dù Huyền Vô Hàn là vì hài tử mới cùng người khác cùng một chỗ, hần cũng không thể chịu đựng được.

Ôm Vân Ly đã ngủ say trở lại phòng, Thượng Quan Thanh Y còn tự mình đưa com chiều, để lại Dung đại phu túc trực ở thiên điện, phòng ngừa ban đêm gặp chuyện không may. Thức ăn Thiên Sơn xưa nay thanh đạm, bị Huyền Vô Hàn đánh thức, nhìn thấy thức ăn ngon miệng, ăn những hai chén com, uống một chén mật thuốc mới thấy no.

“Mật này có một vị chua ngọt, cùng mật trong cung không giống nhau...” Vân Ly chỉ vào chén mật thuốc kia. Huyền Vô Hàn thấy hần thích, cũng ném thử một miếng, hần vốn không thích đồ ngọt, lúc này ăn vào trong miệng, chỉ cảm thấy ỉ ả, liền nhú nhú mồm, thầm nghĩ cái mùi này còn không bằng mật trong cung.

Thượng Quan Thanh Y mỉm cười “Phượng quân cảm thấy ngon, là bởi vì trong bụng có thai, thêm chua. Mật này là mật hoa Từ Đẳng, thiên hạ to lớn, cũng chỉ sợ chỉ có mỗi Thiên Sơn mới có. Phượng quân ngày sau nôn nghén, mật này điều vị cực kỳ hảo. Hiện tại đã qua kỳ thu hoạch mật, nhưng vì có vị chua ngọt, ta vẫn còn cất kỹ vài hộp, Hoàng thượng cùng Phượng quân lúc rời đi, ta sẽ sai người đưa đến trong cung.”

Huyền Vô Hàn nghe vậy, hai tròng mắt lóe lên, khoe miệng lộ ra nụ cười, nói : “Thượng Quan giáo chủ đến nay còn chưa thành thân, Trẫm còn một tiểu Hoàng muội, mười lăm tuổi, đợi nàng mười bảy , Trẫm liền ...”

Huyền Vô Hàn không biết Thượng Quan Thanh Y căn bản không cần loại ban ân này, mỉm cười : “Đa tạ Hoàng thượng ưu ái, chỉ là hai năm sau, Thần Kiếm Sơn Trang tổ chức đại hội võ lâm, ta không thể không đến, mà ta cũng dự định đầu thu bế quan tu luyện võ công, sợ là không có thời gian cho nữ nhi tình trường.”

Trong miệng hần đều là võ lâm đại sự, Huyền Vô Hàn cũng không tiện nói nữa, công chúa hần cũng không muốn, xem ra đúng là cá tính hiệp khách tiêu sái.

Ở Thiên Sơn nghỉ ngơi hai ngày, Huyền Vô Hàn mang theo Vân Ly hồi cung, hai người cười mãi xa, rộng khoảng chừng tám thước*, dùng ba con ngựa kéo. Vì giám bớt xóc nảy, hành trình vốn chỉ nửa ngày đường đánh xe, cuối cùng lại trọn một ngày đường, từ sáng sớm xuất phát đến lúc mặt trời ngã về Tây mới trở lại Hoàng cung.

*Thước : 1 thước = 1/3 mét , khoảng 30cm

Ngày mai, Huyền Vô Hàn liền ban Hoàng bằng chiếu lệnh, chúc mừng Phụng quân mang Long thai, rốt cuộc cũng chặn lại miệng của đám cựu thần kia.

Sử viết : Huyền Đế Kiến An*, năm thứ mười sáu , ngày mười lăm tháng năm, Phụng quân sinh hạ hài tử, Huyền đế phong Kỳ Vi thái tử, đặt tên là Huyền Nhượng Sách

*Kiến An : niên hiệu

____ Chính văn hoàn ____

Đời lời từ chủ nhà: Hi hi, đây có thể xem như bộ ngắn nhất có thời gian edit dài nhất trong lịch sử luôn ý=]]]] Dù sao thì nó cũng hoàn. Chân thành cảm ơn sự hợp tác của Kinh tỷ, cũng như các bạn làm công tác beta, cảm ơn cả những bạn reader không phản nản tiếng nào mà theo chân bộ này ^^~ Như đã nói, Kinh tỷ sẽ không edit PN, ai muốn đọc hay edit phần đó cứ để lại mail, Quân sẽ gửi qua cho. À, nếu ai tốt bụng edit nốt cho Quân đăng thì càng tuyệt. Tổ quốc sẽ vinh danh bạn! =]]]] Chào thân ái cả nhà! moa moa

Bạn đang đọc truyện *Dụ Thụ Khoái Lai Khẩu Khẩu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.